

သန်းမြင့်အောင်

အငွေ့ပျံခြင်းနှင့် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုစု

ရွှေစာပေတိုက်

၅၊ ကြာညိုလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း- ၂၂၁၉၅၇၊ ၂၉၂၀၂၃။

email:sko@myanmar.com.mm

မာတိကာ

၁။ ကံကြမ္မာရဲ့အရသာ	၁
၂။ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ဇာတ်	၁၇
၃။ ကောက်ကြောင်းများ	၂၉
၄။ ချောက်ကမ်းပါးထဲက ရိုးသားမှုများ	၄၁
၅။ ပိတောက်အိမ်	၅၃
၆။ ဘဝရဲ့တံခါးတစ်ချပ်	၇၃
၇။ မိတ္တူပွားခြင်း ခွင့်မပြုပါ	၈၅
၈။ ရာသီဗျား	၉၅
၉။ ရှင်သန်မှုသံသရာ	၁၁၁
၁၀။ လေယိုပေါက်	၁၂၇
၁၁။ လိုက်ဖက်ထောင့်များ	၁၃၉
၁၂။ လတ်တလောမျဉ်းကွေးများ	၁၅၁
၁၃။ အချစ်စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ	၁၆၁
၁၄။ အငွေ့ပျံခြင်း	၁၈၁

ကံကြမ္မာရဲ့ အရသာ

ကံကြမ္မာကို ချုံခိုတိုက်လို့မရမှန်းတော့ ကျွန်မ သိတာပေါ့...။
အတိတ်ဘဝဆိုတာကလည်း အဆန်လက်မှတ် ဝယ်မရလေတော့
ငေါက်ခနဲထပြီး ပြေးသွားကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်။

* * *

ဂဏန်းသုံးလေးလုံးပါတဲ့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်တလေဟာ ကျွန်မ
ဆီမှာ တစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး ကြာကြာမနေနိုင်တာ ဘာကြောင့်များပါ လိမ့်...။
‘အိတ်ဆောင်’ဆိုတဲ့ စကားကို လူအတော်များများ ထိန်းသိမ်း
ထားနိုင်ကြရင်တော့ ကျွန်မ ညံ့လို့ဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးတွေက မုန့်ဖိုးတောင်းတဲ့အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုလိုအပ်လို့ ပူဆာတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက သတင်းစာစက္ကူ အခေါက်လိုက်ထည့်ထားလို့ ဖောင်းကားနေတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် အဟောင်းကြီးကို ပုတ်ပြပြီး . . .

‘မေမေမှာ အရွက်ကြီးတွေပဲရှိတယ် သားရေ’လို့ ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ သားတွေကလည်း အလိုက်သိစွာ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

‘အဲဒါဆိုလည်း မဖျက်ပါနဲ့တော့ မေမေရယ်၊ နှမြောစရာကြီး’ လို့ ပြန်ပြောနေတတ်တာ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ သဘာဝပဲ။

သားသမီးတွေ လိမ္မာကြပါတယ်။ မသိသားဆိုးရွားနေတာက အိမ်ကဟာကြီးပဲ။ သူ့လောက်နီးနီး မသိတတ်တာကတော့ အငယ်ဆုံးဖိုးသားလေးပဲ။ ကလေးကတော့ ငယ်သေးတာကိုး၊ အခုမှ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ စကားလည်း တတ်တယ်။ အကောင်းကလည်း ဘာကြိုက်သလဲ မမေးနဲ့။ အငယ်ဆုံးတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်ကလည်း ကျသေးတယ်။ ထမင်းစားလို့ ဟင်း တစ်ယောက်တစ်တုံးစီ ဝေပုံချပေးရင် ဟင်းအိုးထဲကို ဇွန်းတစ်ချောင်းနဲ့မွှေပြီး ကြီးပေ့ဆိုတဲ့ ဟင်းတုံးကို သူက အရင်ဦးတာ၊ အကြီးကောင်တွေက အမေခပ်ထည့်ပေးတဲ့အတိုင်း နည်းနည်းများများ စားတာပဲ။ သူတို့ ဝေစုထဲကတောင် ထပ်ဖွဲ့ကျွေးလိုက်သေးတယ်။

ဖိုးသားကိုမွေးပြီး ဇာတာဖွဲ့တုန်းက မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်က မိန့်ဖူးတယ်။

‘ဒီကလေးက ဇာတာရော၊ အင်္ဂါရုပ်ရော ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ကို အကျိုးပေးမယ့်ကလေးပဲ။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွေးကြ။’

ဒီကလေး အကျိုးပေးတဲ့အချိန်နဲ့ မင်းတို့ကုသိုလ်ကံပွင့်တဲ့အချိန် အံ့ကိုက် ဖြစ်တဲ့တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာကြလိမ့်မယ်' ကွဲ့။

အဲဒီလို ကြားပြီးကတည်းက ဖိုးသားလေးကို ပိုပြီးချစ်ကြ၊ ဂရုစိုက်ကြတာဆိုတော့ ဒင်းကလေး ဆိုးလို့ကောင်းပေါ့။ ဒါတောင် ကျွန်မက နေရာတကာမှာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ကြပ်မတ်နိုင်လွန်းလို့၊ သူတို့ အဖေနဲ့သာလွတ်ထားရင် ထိန်းလို့တောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အဖေ ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီဟာကြီးအကြောင်း...

အိမ်ထောင်သက်ပဲ နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ အကြီးဆုံးသားက ဆယ်တန်းဖြေထားပြီးပြီ၊ သူ့အောက်မှာ လေးယောက်၊ တစ်သက်လုံး တောက်လျှောက် ဘာမှမတိုးတက်ဘူး။ တစ်လနဲ့တစ်လ အလျဉ်မီအောင် မနည်းသုံးနေရတယ်။ အိမ်တစ်လုံးလည်း ခုထိမပိုင်သေးဘူး။ ရွှေတစ် ကျပ်သားလည်း မစုမိသေးဘူး။ မိဘလက်ထက်ကပါလာတဲ့ ဟောဒီ ဥဿဖရားနားကပ်ကလေးကကို မတက်သေးဘူး။ ကျွန်မလည်း မောင် တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်လုပ်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမိသား။ ကလေးတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ လက်မလွတ်ကြသေးတာနဲ့ ဘာမှအကောင်အထည်မဖော် ဖြစ်သေးတာ။

သူက အရက်လည်းမသောက်တတ်၊ ဖဲလည်းမရိုက်တတ်ဘူး။ မိန်းမကိစ္စဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ။ အဲဒီအချက်ကလေးလောက်နဲ့တော့ ကျွန်မကို ကံကောင်းတယ်လို့ပြောရင် ကျွန်မလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ပြန်ဘူး။

ဥပမာ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လစာအကုန်အပ်တာကလွဲလို့ ဘာမှ

မကြံတတ် မဖန်တတ်ဘူး။ ကြံတယ်ဖန်တယ်ဆိုတာ ခုတ်မှ၊ ထစ်မှ၊ လှီးမှ၊ ဖြတ်မှ အကြံအဖန်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါတွေ သူနားမလည်ဘူး။ အရိုးလွန်ပြီးတုံးနေတဲ့ လူတွေစာရင်းမှာ ကျွန်မယောက်ျား ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ နည်းနည်းလေး ဦးနှောက်ခြောက်ရမယ့်အလုပ်၊ စိတ်ရှုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆို သူ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ သူက အင်မတန် စိတ်အေးလက်အေးနေချင်တဲ့သူ။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့လည်း သားသမီးတွေကို စာလေးဘာလေး ပြပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် မာန်မဲခြိမ်းခြောက်ပြီး အနည်းအကျဉ်း ဆူပူဆုံးမလိုက်မယ် မရှိဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေအကုန်လုံး ကျွန်မပဲလုပ်ရတယ် သိလား။

သူကအားရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဓမ္မပဒတို့၊ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်တို့၊ ဇိနတ္ထပကာသနီတို့ စတာတွေကို မွေနှောက်ပြီး ခေါင်းရင်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ မှိန်းပြီးရွတ်ဖတ်နေတော့တာပဲ။ အဲဒါကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးလားလို့ ကျွန်မကို ပြောကြမှာပဲနော်။ သူ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူကတော့ သေရင် နတ်ပြည်တန်းရောက်မယ့်လူပဲ။ ကျွန်မမှာသာ ခုနေသေသွားရင် အဝီစိငရဲကို နောက်ကျွမ်းနဲ့ပစ်ကျမှာ။ သူက အေးအေးဆေးဆေးရှိလေ၊ ကလေးငါးယောက်နဲ့ မီးဖိုချောင်သေးသေးလေးကို အလှည့်ကျ အလိုမကျဖြစ်ရင်း ပွစိပွစိ ပူညံပူညံဖြစ်ရလေက ကျွန်မပဲ။ ဒီအိမ်မှာ အဆူညံဆုံးကတော့ ကျွန်မပဲ။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ မိန်းမကိုချော့ရမှန်း သူနားမလည်သားရှင့်။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြောပြီး ချော့တယ်မှတ်သလဲ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အခုလည်း ချစ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ချိုသာနူးညံ့တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

‘အမေကြီးကလည်းကွယ်၊ အလကားစိတ်တွေ တိုနေတယ်၊ ကိုယ်ပုတီးစိပ်လို့ မဖြောင့်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တို့ငယ်ငယ်က နိပါတ်တော် ထဲမှာ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ၊ သမ္ဘူလဆိုတဲ့ တော်လေးဝပဲရှိတာ၊ အခု ခင်မြမြဆိုတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်ရင် တော်ငါးဝ ဖြစ်သွား မှာ၊ လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကို ပါရမီဖြည့်စမ်းပါနော်’တဲ့လေ။ အတော်လာတဲ့ ကိုရွှေလိပ်ပဲ။ ကျွန်မက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့...

‘ဖြည့်ပါတယ်တော်၊ ဖြည့်ပါတယ်၊ တစ်ခါတည်း ဘုန်းကြီး သာ ဝတ်လိုက်ပါလား၊ ကျွန်မ ပြောင်းဖူးပြုတ်ရွက်ပြီး လည်ရောင်းရဲ ပါတယ်’လို့ ရွဲ့ပြောတော့ သူက အဟုတ်မှတ်ပြီး...

‘ကွယ်၊ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်လည်း ကိုယ် တစ်ကိုယ် ကောင်း မဆန်ရက်ပါဘူး၊ တာဝန်မမဲ့ပါရစေနဲ့’ တဲ့လေ။

ဟင်း . . . အတော့်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ။

* * *

‘မေမေ သားကို မိသားစုမုန့်ပုံး ဝယ်ကျွေးမယ်ဆို၊ ဘယ်တော့ ဝယ်ကျွေးမှာလဲ မေမေရ၊ သား စားချင်လှပြီ’

‘ဟာ... သောက်ကျိုးနဲ့၊ ပူဆာတတ်တဲ့ သူဌေးသားလေးပဲ’

ဖိုးသားကို ဖက်တွယ်နမ်းရှုပ် ချောမြူလိုက်တဲ့ခဏမှာ ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေ လက်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ကျွန်မတို့ငှားနေတဲ့ နှစ်ခန်းတွဲအိမ်ကလေးရဲ့ရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်း လေးတစ်ခန်း ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်လေးဟာ မုန့်မျိုးစုံရောင်းတဲ့ဆိုင်ကလေး ပေါ့။ အဲဒီမှာ မြန်မာဘီစကွတ်မုန့်မျိုးစုံကစပြီး ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်တွေ အပြင် နိုင်ငံခြားမုန့်ပုံးမျိုးစုံနဲ့ ဖျော်ရည်မျိုးစုံလည်း ရှိတယ်။

ကလေးတွေတင်မကဘဲ လူကြီးပါ ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် လှလှပပ၊ စိစိရီရီ၊ ခမ်းခမ်းနားနား ခင်းကျင်းထားတဲ့ မုန့်ဆိုင်ကလေးကို ကျွန်မရဲ့ ကြိမ်းမောင်းဟန့်တားမှုကြောင့် တရားဝင်သွားမမျှော်ရဲတဲ့ ဖိုးသားဟာ အိမ်ထဲမှာတော့ မကြာခဏဆိုသလို...

‘မေမေ ပိုက်ဆံရရင် မိသားစုမုန့်ပုံး ဝယ်ကျွေးမယ်ဆို၊ သူများစားတာ ဖိုးသား မမျှော်ဘူးလေ၊ ဝယ်ကျွေးနေရင် မေမေ’လို့ တတွတ်တွတ် ပြောတတ်လာတာဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားနည်းပါးတဲ့ ကျွန်မရဲ့အမှားတစ်ကွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်က ဈေးသွားရင်းနဲ့ အပြင်တန်းမှာ ချရောင်းနေတဲ့ မိသားစုမုန့်ပုံး အလွတ်တစ်ခုကို မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းထည့်ဖို့ ဝယ်လိုက်မိတာ ကျွန်မအမှားပဲ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖိုးသားဟာ **Top Choice** ဆိုတဲ့ စာလုံးပါတဲ့ မုန့်ပုံးပေါ်က မုန့်ပုံးစံကလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ပူဆာနေတော့တာပဲ။

* * *

‘ငါ့တူမကို မပြောမဖြစ်လို့သာ ပြောရတာ အားလည်းနာတယ်’

‘ရပါတယ် အဘရယ်၊ ကျွန်မက သူတို့အဖေလာတော့ တိုင်ပင်ပြီး အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်နော်’

‘အေးပါကွယ်၊ ညည်းတို့မိသားစုကိုလည်း အဘတို့က သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေစေချင်တာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘရယ်၊ သမီးလည်း ကြိုးစားပါ့မယ်’

အဲဒီခေါင်းရင်းခန်းက ကျွန်မတို့ အိမ်ရှင်ပေါ့၊ စိတ်ပူပန် ညစ်ညူးပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြန်ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ကျောပြင်ကို နောက်ကနေငေးကြည့်ပြီး သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဗြုန်းစားကြီးပေါ်လာတဲ့ ပြဿနာကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေတော့တယ်။ ဒီအခက်အခဲဟာ သေးသေး ကွေးကွေးမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေကုန် ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့။ ညနေ အိမ်မှာ လူစုံတော့ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မပြောပြလိုက်တယ်။

အိမ်ရှင်က စပေါ်တစ်သောင်း ထပ်တောင်းတဲ့ကိစ္စ။ မပေးနိုင် ရင် တင်ထားတဲ့စပေါ်ငွေပြန်ယူပြီး ပြောင်းပေးရမယ့်အကြောင်း။ နောက် ထပ်နေမယ့်လူက ကျွန်မတို့ထက် နှစ်ဆမကတင်ပြီး နေမှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအပြင် တိကျမှန်ကန်ပြီး တရားမျှတတဲ့ အိမ်ရှင်ပြောတဲ့...

‘အိမ်ကလည်း မိုးတွင်းဆို ချုံးချုံးကျတော့မှာ၊ အဲဒီပိုက်ဆံ လေးကို အဘသုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပြင်ရမှာ။ ဒီလိုမှမပြင်ရင် သမီး တို့ရော၊ အဘရော ရှေ့လျှောက်ဘယ်လိုဆက်နေကြမလဲ’ဆိုတဲ့ တကယ့် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပါ ပြောပြနေတဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာဟာ အတော်အတန်ထက် ပိုပြီးညှိုးငယ်ငိုင်တွေနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မကသာ ဆောက်တည်ရာမရပေမယ့် လင်တော်မောင် ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လေပျော့လေးနဲ့...

‘စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါကွာ၊ သိပ်ကြီးလည်း စိတ်ဓာတ် ကျမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခေါင်းအေးအေးထားမှပေါ့’

ခုချိန်အထိ အေးနေနိုင်သေးတဲ့သူ့ကို ကျွန်မ နာနာကြည်းကြည်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ဖြစ်တယ်။

‘စိတ်အေးအေးထားရအောင် ရှင့်မှာ ဘယ်နှစ်ပြားရှိလို့လဲ။ တစ်ပြားမှမရှိဘဲ စိတ်အေးအေးထားလိုက်ရင် ခေါင်းနဲ့ဆင်းသွားရမှာပေါ့ ရှင့်။ ဒီကနေပြောင်းပြီး တခြားဘယ်ချောင်ထဲ သွားနေမလဲ။ ကိုယ့်မှာ သားပျိုသမီးပျိုလေးတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ ရော ရှင်တွေ့မိရဲ့လား’

‘ဒါတွေ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ကွာ။ နေရာတကာမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေလို့လည်း ပြေလည်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ မင်း ဒီမှာ ဆက်နေချင်တယ်ဆိုလည်း ငွေလေးဘာလေး ချေးငှားကြည့်ကြ တာပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ ကြွေးတင်မခံချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ကြွေးဆိုတာတင်ပြီးရင် ပြန် ဆပ်ဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တို့မှာ ဒီဝင်ငွေလေးနဲ့ ဘယ့်နှယ့်လုပ် ဆပ်ကြမလဲ။ ငွေကလည်း ချေးရမှာတစ်သောင်းတောင်။ ပြီးတော့ အတိုး ကလည်း ပေးရဦးမှာ’

အရေးဟယ်။ အကြောင်းဟယ်ဆိုတော့ မောင်မင်းကြီးသား ဒီလောက် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေရှင်းဖော်ရတာကိုပဲ ကျွန်မ အတော်လေး ဝမ်းသာအားတက်သွားတယ်။

‘အို . . . ရှင် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချေးတော့ချေးရမှာပဲ။ ရှင်သာ ရအောင်ရှာပေး။ ပြန်ဆပ်ဖို့ ကျွန်မတာဝန်ထား။ ကြွေးရှိလာပြီဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်လေးထွက်မယ်။ ကလေးတွေမုန့်ဖိုးလည်း သက်သာ။ ဈေးဖိုးလည်း ကာမိပေါ့’

‘သားလည်း အောင်စာရင်းမထွက်ခင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်

ချင်တယ်၊ မင်္ဂလာဈေးက သားသူငယ်ချင်းအထည်ဆိုင်မှာ အရောင်းဈေး သည်တစ်ယောက်လိုနေတယ်၊ သား သွားလုပ်မယ်နော် မေမေ၊ သား သာလုပ်ရင် ဒီကောင် အရမ်းဝမ်းသာသွားမှာ၊ သားလခကို ကြွေးဆပ် လို့ ရတာပေါ့နော်၊ ဖေဖေနော်’

ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ သားကြီးရဲ့အသံကလည်း ကျွန်မတို့ကို တစ်အားတက်စေတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုက အလုပ်ထွက်လုပ်၊ သမီးက မေမေနဲ့ ဈေးကူရောင်းမယ်၊ ကျောင်းမသွားခင် နံနက်ပိုင်းရယ်၊ ကျောင်းကပြန် လာတဲ့ ညနေခင်းရယ် မေမေ့ကို ကူလို့ရတာပဲဟာနော်’

ဒုတိယသမီး ရှစ်တန်းကျောင်းသူကပါ ဝင်ထောက်ခံတော့ တတိယနဲ့ စတုတ္ထနှစ်ကောင်က သူတို့ရင်ဘတ်ကလေးတွေ သူတို့ ပုတ်ပြပြီး...

‘သားက စားပွဲထိုး’

‘မီးက ပန်းကန်ဆေးမယ်’

အမယ်... ခုလိုတော့လည်း အဟုတ်ကြီးပါလား။ မိသားစု အားလုံးဟာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကိုတွေ့သွားလို့ ပြန်လည်လန်းဆန်း တက်ကြွလာကြတယ်။

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ၊ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့သဘော သူဆောင်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာ ခေါင်း အေးအေးစဉ်းစားပါလို့’

အမယ်... အရေးထဲ သူကဝင်ပြီး အမှတ်ယူနေလိုက်သေး တယ်။

‘ဟေ့... ဖိုးသားလေး၊ မင်းကရော ဘာလုပ်မှာလဲကွ၊ ပြောပါဦး ကိုကြီးကို’

သားကြီးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ဖိုးသားရဲ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး ချစ်စနိုးကျီစယ်လိုက်တော့ ဖိုးသားက သူ့အစ်ကိုပေါင်ပေါ် က ဆတ်ဆိုထပြီး အခန်းထဲပြေးဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ မြေစုဘူးတစ်လုံး ဘယ်သူမှ လှမ်းမတားနိုင်ခင် ကြမ်းပြင် မှာ ခွပ်ခနဲထုခွဲလိုက်တော့ အထဲကကျပ်စေ့တွေ၊ ကျပ်တန်တွေ ဖွေးခနဲ ထွက်လာတယ်။ လေးငါးရာလောက်ရှိမယ် ထင်ရတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံ အကြွေတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးက . . .

‘ဟ ဘာလုပ်တာလဲ ဖိုးသားရ၊ အဲဒါ အိမ်စပေါ်တင်ဖို့လား၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းဖို့လား ပြောစမ်းပါဦး’ ဆိုတော့ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့ပုံနဲ့...

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့မှ မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုမုန့်ပုံးဝယ်စား မလို့၊ မေမေတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတော့ သားပိုက်ဆံနဲ့ပဲ သားဝယ်စား တော့မယ်၊ မေမေ သွားဝယ်ပေးနော်၊ အမှန်မှာဆို သား အဲဒါတွေကို စက်ဘီးဝယ်ဖို့ စုထားတာ’

‘ အို ’

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို စကားကြီးစကားကျယ်ပြောပြီး ကလေးပီပီ ဇွတ်တရွတ်နိုင်လွန်းတဲ့ဖိုးသားကို ကျွန်မ မဆူရသေးခင် သူ့အဖေက . . .

‘ဝယ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်အစွဲအလမ်း ကြီးနေတာ’

ငွေစက္ကူလေးတွေ ဝိုင်းဖြန့်နေတဲ့ ကျွန်မကို . . .

‘မီးဖိုချောင်ထဲက ပုံးမျိုးနော် မေမေ၊ အဲဒီအထဲမှာ အပြင်က ပုံးထဲက မုန့်လှလှလေးတွေ မျိုးစုံပါတယ်ဆို၊ သား အားရပါးရ စားပစ် မှာ၊ မေမေတို့လည်း စားနော်၊ ဖေဖေရော၊ ကိုကြီးရော၊ မမတို့ရော အကုန်လုံးကို ကျွေးမယ်နော်၊ မေမေ သွားဝယ်ပေးနော်၊ သား အိမ်ကနေ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စောင့်နေမယ်’

* * *

ဖိုးသား ပိုက်ဆံကလေးတွေ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့စုထုတ်ပြီး ကျွန်မ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

‘မုန့်ပုံးတစ်ပုံးလောက် လိုချင်လို့ ညီမရေ’

မျက်မှန်းတန်းပြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက ကျွန်မ ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆီးကြိုပြီး...

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲအစ်မ၊ လက်ဆောင်ပေးဖို့လား၊ လက်ဆောင် ပေးဖို့ဆိုရင်တော့ ဟောဒါလေးတွေ ကောင်းတယ် လှလည်းလှတယ်’

ရွှေရောင်လက်ကိုင်ကြိုးတပ်ထားတဲ့ မုန့်ပုံးရှည်ရှည်ကလေး တစ်ခုကို ညွှန်ပြပြီး...

‘ဈေးကတော့ ငါးရာနီးပါးရှိတယ်၊ ဒီထက် သေးသေးလို ချင်ရင်တော့ အာစီနယ်ဘူးဝိုင်းလေးတွေလည်း ကောင်းတယ်၊ ကန်တော့ ဖို့ဆိုရင်တော့ ဖျော်ရည်မျိုးစုံလည်း ရှိတယ်၊ အစ်မ ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘စားဖို့ပါ၊ အဲ . . . ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ ကလေးတွေလည်း စားရအောင်လို့ပါ၊ အစ်မလိုချင်တာ တော့(ပ်)ချိုက် လေးထောင့်ပုံးပါ ကွယ်’

ငွေအကြွေထုပ်ကို လက်နဲ့ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားသော ကျွန်မကို
ကောင်မလေးက ဆယ်စက္ကန့်ထက်မနည်း စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြီးမှ...

‘တော့(ပ်)ချိုက်ကုန်နေလို့ ခုမှ ဈေးသွားတုန်းအစ်မရဲ့၊ အတော်
လေးကြာမှ ရမယ်၊ တခြားမုန့် မကြိုက်ဘူးလားဟင်’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ တော်ကြာမှပဲ အစ်မတစ်ခေါက်လာပါ့မယ်၊
အိမ်ကလည်း ဝေးတာမှမဟုတ်တာ’

ကျွန်မ ပြန်လှည့်လာတော့မယ် ဆဲဆဲ...

‘ဟာ... အစ်မ ခဏလေး၊ သူ့ဆီမှာ ပါလာမလား မသိဘူး၊
အဲဒါ ကျွန်မတို့ဆီ မုန့်လာသွင်းတာ’

ကတုံးဆံပင်တိုနဲ့နဲ့၊ အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းနဲ့ ဝဝပုပုကောင်မ
လေးတစ်ယောက်၊ လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။

‘မုန့်ပါလား မိသီး’

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက လှမ်းမေးလိုက်တော့...

‘ပါပါတော်၊ ဖေဖေကြီးက ဒီမုန့်ပုံးကြီးကို ခွေးသွားကျွေး
ပစ်ခိုင်းတာ မေမေကြီးက အတင်းဆွဲလုထားလို့’

အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးပဲ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မိသီးရယ်၊ ဘယ်သူ ကန်တော့တာမို့လဲ’

‘သိပေါင်တော်၊ သူဌေးတော့ သူဌေးပဲ၊ သောင်းအေးဆိုလား၊
သောင်းဌေးဆိုလား အဲဒီလိုကားမျိုးကြီးနဲ့ လာပြီးမှ ဒီမုန့်ပုံးလေးတစ်ပုံး
တည်း ပေးသွားလို့ ဖေဖေကြီး ဒေါတွေကန်နေတာ၊ ဟောဒါကြီးပေါ့
သူပေးသွားတာ’

မိသီးဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ကျွန်မလိုချင်နေတဲ့မုန့်ပုံးကို အရင်
ဆွဲပြီး ကောင်တာပေါ်တင်ပေးရင်းနဲ့...

‘ဖေဖေကြီး လုပ်ပေးလိုက်လို့ သူ သိန်းငါးဆယ်လောက် ပွ သွားတာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကြီးက အကြီးအကျယ်ဒေါက်နဲနဲ တာပေါ့၊ ရှေ့... ဒါတွေက အရင်နေ့က လာထားတာတွေ’
ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း အကောင်းစားမုန့်ပုံး တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်ပေးနေတယ်။ ဘောက်ချာဖွင့်၊ ငွေချေပြီး မိသီးပြန်သွားတော့မှ...

‘အစ်မ ကံကောင်းတာပဲ၊ အဲဒါ တော်တော်အရာရောက်တဲ့ လူကြီးရဲ့အိမ်က အစ်မရဲ့၊ ခပ်ကြီးကြီးထဲကပဲ၊ ဒါမျိုးတွေက သူ့အိမ်မှာ စားမကုန်၊ သောက်မကုန်လို့ ဒီဆိုင်မှာ လာလာပြန်သွင်းရတာသာ ကြည့်တော့၊ ဒီမုန့်ပုံးကို အစ်မ ယူလိုက်လေ၊ ဘောက်ချာထဲကအတိုင်း အရင်းပဲပေးပါ၊ အနည်းဆုံး အစ်မ ငါးဆယ်တော့သက်သာတယ်၊ ဒီပြင်လူဆို ကျွန်မ ပေါက်ဈေးနဲ့ပဲပြန်ရောင်းမှာ အစ်မမို့လို့...’

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လိုအရာရောက်တာလဲ၊ ဘယ်လောက် အကောင်ကြီးသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လောလောဆယ် ငါးဆယ်သက်သာသွားတာကိုပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်၍မဆုံး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆိုင်ရှေ့ကို မီးခိုးရောင်ကားလေးတစ်စီး ထိုး ဆိုက်ပြီး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဖိုးသားတို့အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို လက် ဆွဲပြီးဝင်လာတယ်။ သူ့ဖောက်သည် ဖြစ်ပုံရတဲ့သားအမိကို ဆိုင်ရှင် ကောင်မလေးက...

‘မမနီတို့ သားအမိပါလား၊ မီးမီးကလည်း ငိုထားတယ်ထင် တယ်’

‘ဟုတ်တယ် ညီမရေ၊ အိမ်မှာ သူ့မုန့်ကုန်နေလို့ ငိုကာ ရယ်ကာ ဖြစ်နေတာလေ’

‘ဟာ မီးမီးကြိုက်တဲ့မုန့်က ဒီမှာလည်း ကုန်နေတယ်၊ ခုမှ ဈေးသွားတုံး၊ နောက်ပြီးမှ လှည့်ဝင်ခဲ့ပါလား မမနီရယ်’

‘နေပါစေတော့ကွယ်၊ ဒါဆိုလည်း တခြားကပဲ ဝင်ဝယ်သွား တော့မယ်၊ စားရတဲ့ကလေးများ ငတ်ကိုငတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မမလည်း ရိုက်တာပဲ၊ ဖအေက အလိုလိုက်လွန်းတယ်၊ သူပဲ ဖျက်ဆီးနေတာ၊ အခုလည်း အတင်းပဲ သွားဝယ်ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး လွှတ်နေလို့’

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဂါဝန် ကားကားလေးနှင့် ကလေးငယ်က အတော်လေးချစ်စရာကောင်းတယ်။ သူ့ကို ဒီမုန့်ပုံးပေးလိုက်ပြီး ဖိုးသားအတွက် ပြီးမှပဲယူလိုက်ရင် ကောင်း မလားလို့တောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ အဲဒီအတွေးကို ကိုယ်တောင် မပြောရသေးဘူး။ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက...

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင်၊ အစ်မ မုန့်ပုံးပဲ ခဏပြန်ပေးပါ လား၊ ဈေးကလာရင် ညီမ အစားပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ထပ် မယူပါဘူး၊ ဒီမမကလည်း ဖောက်သည်ဖြစ်နေလို့ပါ’ဆိုတော့ ကျွန်မ ရှော့ရှော့ရှုရှုပဲ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ အတော်ဒေါသထွက်နေပုံရတဲ့ ကလေး အမေက ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြီးတောင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ ချက်ချင်း ငွေချေပြီး...

‘ကဲ... လာလာ၊ ဒီလောက် ငတ်ကြီးကျလှတဲ့ ကောင်မ၊ နင့်ကို မုန့်ကျွေးပြီးသတ်မယ်၊ ဒီမှာတင်ထိုင်စား၊ တစ်ပုံးလုံးကုန်အောင် စားစမ်း၊ မစားနိုင်လို့ကတော့ သေဖို့သာပြင်’

ဘယ့်နှယ့် မိန်းမပါလိမ့်နော်။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ဒါလောက် ဒေါသကြီးရသလားလို့ ကျွန်မ တွေးလိုက်မိပေမယ့် ဆိုင်ရှင် ကောင်မလေးကတော့ နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ ဝယ်သူတစ်ယောက် ကြောင့် အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်သွားတယ်။

ကျွန်မကတော့ ဆိုင်ထဲက ရုတ်တရက်မထွက်ဖြစ်သေးဘဲ သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ မုန့်ပုံးတစ်ပုံးရဲ့အဖြစ်သနစ်ကို ငေးမောနေမိသေး တယ်။

‘ရော့... ယူ... စား... စားလေ၊ ဘာ ငိုမဲ့မဲ့လုပ်နေတာလဲ၊ ရော့ ဒီမှာ ဘယ်ဘက်ကကိုင်ထား၊ ဒါက ညာဘက်ကကိုင်စား၊ အားရ ပါးရစား၊ မစားနိုင်ရင် ရိုက်မယ်၊ စားစမ်း၊ ဒီလောက် ပူဆာတာ နောက်ကို ပူဆာဦး’

‘ရော့... ဒီမှာ၊ ထပ်ယူ... ယူ၊ ဟင်... ဟင်... ဟာ... လာ... လာ... အိမ်ကျမှဆက်စား မြန်မြန်လာ’

အို... ကျွန်မ ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားတယ်။

မြန်ဆန်လိုက်တာ၊ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လိုက်တာ။ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ မုန့်ပုံးကို ပြန်ပိတ်၊ ကလေးကို ဒရောသောပါးနဲ့ ချိုင်းကနေဆွဲမပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားတဲ့မိန်းမဟာ အဲဒီ မုန့်ပုံးရဲ့ တန်ဖိုးထက် အဆများစွာတန်နေတဲ့မုန့်ပုံးကို ကတုန်ကယင်နဲ့ မြဲမြဲကြီး ပိုက်သွားတာ ကျွန်မမျက်စိထဲက မထွက်တော့ဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲနေမိတဲ့ ကျွန်မဟာ ကလေးတွေအဖေရဲ့
'ကုသိုလ်ကံပေါ့ကွာ' ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ
သာ မဆိုသလောက် မြန်ဆန်သွက်လက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခြေအနေဟာ
တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အားလုံးပြီးခဲ့ပြီ။

အစားပြန်ရတဲ့ မုန့်ပုံးကို ဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်သွန်ချဖြစ်အောင်
ရူးသွပ်ခဲ့သော ကျွန်မ . . .

ဖိုးသားလေး မျက်ရည်တွေတွေကျနေသော ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်
လိုက်တဲ့ သူ့စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မရင်ကို ပိုနာသွားစေတယ်။ သူကပဲ
အပြောမတတ်တာလား၊ ကျွန်မကပဲ သဘောထားမမှန်တာလားတော့
မသိဘူး။ နားထဲကိုဝင်လာကတော့ ကန့်လန့်ကြီးပဲ။ သူပြောတဲ့စကား
ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး...

'တို့ဘဝကတော့ ဆင်နင်းတဲ့ဆန်ကောလိုပါပဲကွာ၊ ဒီထက်
လည်း ပြားစရာမရှိတော့ပါဘူး' တဲ့။

'အဲဒီဆင်က ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ပါခဲ့သလဲမှ မသိ
တာ'လို့သာ ပြန်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဘာတွေပြောနေနေ၊ ဘယ်လိုပဲ
တရားချချ၊ မျက်စိထဲမှာ ဖျောက်မရတာက မုန့်ပုံးကို ကတုန်ကယင်
ကြီးပိုက်သွားတဲ့ မိန်းမရယ်၊ မုန့်ပုံးကို အလျင်စလိုမဖုံးခင် လှမ်းမြင်
လိုက်ရတဲ့ အညိုရောင်ဂဏန်းသုံးလုံးပါတဲ့စက္ကူတွေရယ်၊ ဟုတ်တယ်၊
စိတ်မခိုင်ရင် ရူးသွားနိုင်တယ်။ ။

* * * * *

ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဇာတ်

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်မှန်းမသိတဲ့ လူမျိုး ကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးသလား၊ မမြင်ဖူးရင် ဟောဒီမှာကြည့်ထား၊ ဒီမှာလေဗျာ၊ ကျုပ်... ကျုပ်ကိုပြောတာ’

‘ဗျာ... ဘာပြောတယ်၊ ဟာ... ဆရာကလဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာဆရာလဲ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့က ဆရာ... ဆရာနဲ့ လုပ်နေကြတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် မလုံတော့ဘူးဗျ’

‘ဘာလို့ မလုံရမှာလဲ၊ ဆရာက ဆရာမဟုတ်လို့လား’တဲ့။

ခင်ဗျားပဲ မေးတတ်တယ်၊ အင်းပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ပြောသလို ဆရာတော့ ဆရာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က မူလတန်းပြဆရာကလေး။ ကျုပ် တပည့်ကလေးတွေအတွက်တော့ ကျုပ်က ဆရာပေါ့။ အဲဒီ ကျုပ်တပည့် ကလေးတွေကိုတောင် ကျုပ်က အနာဂတ်ကာလမှာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာကြီး

တွေဖြစ်ရမယ်လို့ ရည်မှန်းထားတာ။ အခုတော့ ကလေးတွေနဲ့ ကလေးမိဘတွေတင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကျုပ်ကို ဆရာ... ဆရာနဲ့ ကျုပ်မပါရင် ဘယ်ပွဲမှမပြီးသလို ဖြစ်နေကြတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အပေါ် ဆရာကြီးလုပ်နေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ မလုံဘူးဗျ။ တကယ်တော့ ကျုပ်က ဘာကောင်မှ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာ မနေနိုင်လို့ ဟိုစပ်စပ်၊ သည်စပ်စပ် ဝင်ပါမိရင်းက ဘာမှန်းမသိဘဲ အလိုလို နာမည်ကြီးနေတာ။

ရပ်ကွက်ထဲ သာရေးဖြစ်ဖြစ်၊ နာရေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်တော့ မယ်ဆိုတာနဲ့ ဆရာလေးကို ပြောလိုက်၊ ဆရာလေး စည်းရုံးပြီးလုပ်သွားလိမ့်မယ်ဆို ပွဲအစကအဆုံး ခါးကုန်းအောင်သာ ချပေတော့တာပဲ။ လူကြီးပွဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူကြား ဘာလုပ်လုပ် ဆရာလေးသာ ပြောလိုက်ပါ။ ဆရာလေးပြောရင် ရပါတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ကျုပ်မှာ အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်မတတ် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။

ချစ်ကြခင်ကြတာ... ဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စပ်စပ်ဆော့ဆော့ကောင် မဟုတ်လား။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေး၊ ရေချိုးပေးတာကအစ ရွာမှာတုန်းက တစ်ပိုင်းလုံး ကျုပ် ဦးဆောင်ပြီး သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတို့၊ ဘာတို့ လုပ်ခဲ့တာ။ ရွာမှာ လူကြီးတွေကို ရေကန်တော့တာ ဒီမှာလို ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး။ ခါးတောင်မြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး တွင်းထဲကရေကို လက်ရုံးလက်မောင်းအောင့်အောင် ဆွဲရတာ။ ကျုပ်က တောသားဗျ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေကြီး၊ အမေကြီးလေးယောက်နဲ့ အတူနေပြီး ပြုစုခဲ့ရတာဆိုတော့ လူကြီးတွေမျက်စိထဲမှာ အပိုးကျိုးနေခဲ့တာ။ ဒီလိုပဲ

ရွာကကာလသားတွေဆိုလည်း ကျုပ်ကို ကာလသားခေါင်းလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာ။ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ ရှင်ပြု ရဟန်းခံဆို လူငယ်တွေကို ကျုပ်ပဲ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုပြီး လုပ်အားကူခဲ့တယ်ဆိုတော့ အခုလို မြို့ရောက်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်တဲ့ရပ်ကွက်ထဲ လူကြီးလူငယ်တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သွားတာ ကျုပ်အတွက် မဆန်းပါဘူးဗျာ။ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ကျုပ်လို တောသားက ဘာမှအထူးကြိုးစားပြီး တည့်အောင် ပေါင်းနေစရာအကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ကို အလိုလို လူပေါင်း သူပေါင်း ဆုံနေတာ။

ရပ်ကွက်ဆိုလို့တော့ ပြောရဦးမယ်။ မြို့လယ်ကောင်က ပညာတတ် လူကုံထံတွေများတဲ့အရပ်တော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ။ အရင်တုန်းက ကျူးကျော်ဆိုလား၊ ဘာလား။ အဲဒီလူတွေအတွက် ပြန်ပြီးနေရာချပေးထားတဲ့ မြို့သစ်က ရပ်ကွက်အသစ်ကလေးတစ်ခုဗျ။ မြို့သစ်၊ ရွာသစ်မှာ ရပ်ကွက်အသစ်နဲ့ဆိုတော့ လူတွေကလည်း စိတ်သစ်၊ ကိုယ်သစ်နဲ့ တက်ကြွနေကြပုံက ကျက်သရေရှိပါ့ဗျား။ သူများမပြောနဲ့၊ ကျုပ်တောင် တောသားမြို့တက်လာစက အူလည်လည်ရယ်။ နောက်မှ ဘကြီးနေတဲ့ အရပ်ကို ဆက်စပ်ရှာဖွေပြီး ဒီနေရာ ရောက်လာတာ။ ရောက်လာပြီး မကြာပါဘူးဗျာ။ ခုလို အသိမိတ်ဆွတွေ တိုးပွားပြီး အလကားမနေတတ်တဲ့ ကျုပ်လည်း မူလတန်းကျောင်းသစ်ကလေးမှာ ဆရာဖြစ်သွားခဲ့တာ ဆိုပါတော့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိပြီးသားဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားတို့က မြို့သားစစ်စစ်တွေဗျ။ မြို့ပေါ်မှာမွေးတာ မဟုတ်တောင် ကျုပ်ထက်အရင် မြို့ရောက်နေကြတာသေချာလို့ မြို့ဟောင်းကနေ မြို့သစ်တောင် ပြောင်းခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား။ ပြီးတော့

ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ပညာတတ်တွေလည်း ရှိတယ်ဗျာ။ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ကိုဖိုးမှတ်က ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျခဲ့ဖူးတာဆို နည်းလား။ ကျုပ်က သူ့ထက် နည်းနည်းပဲ ပိုသင်ခဲ့ရဖူးတာ။ အရှေ့ပိုင်းက အဘသန်းဆို ဟိုတုန်းက ခုနစ်တန်းတဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာများ အခုဆယ်တန်းအောင်တဲ့ လူထက် အများကြီးသာတယ်။ သည်လိုပဲ သည်အရပ်ထဲက လူတွေရဲ့ ရုပ်ရည်ရော၊ ဥာဏ်ရည်ဥာဏ်သွေးရော မနိမ့်ကျပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့များ ကျုပ်လိုကောင်ကို ဘာတွေအထင်ကြီးနေကြတယ် မပြောတတ်ဘူး။

မင်းက ခိုင်းကောင်းတာကိုးကွလို့ပြောတဲ့ ဘကြီးရဲ့စကားကို တော့ ကျုပ်လက်မခံချင်ဘူး။ ကျုပ်အပေါ် ဒီလိုစေတနာနဲ့ မြှောက်ပင့်ပြီး ခိုင်းနေကြတာ မဟုတ်မှန်း ကျုပ်က ယုံကြည်ပြီးသား။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ကျုပ်ကိုက မျက်နှာလိုအားရ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ပြချင်နေတာ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ အဲ... အဲဒီလို ကြွားလုံးထုတ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပေါ့။

မနေနိုင်တာ... မနေနိုင်တာ။ ဘာလေးလုပ်ကြမယ်လို့ ကြွား လိုက်... ကြွားလိုက်၊ ကျုပ်က ဝင်ပါပြီးသားဖြစ်နေရော။ ပြီးတော့ အရင်ရွာမှာတုန်းက အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ စိမ့်ခန့်ခွဲမိနေပြန်ရော။ အဲဒီလိုနဲ့ ပွဲတွေတွေများလာရက နောက်ပိုင်းကျ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို နာမည် တပ်ပြီး ကျုပ်ပခုံးပေါ်တင်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ပဲ အစအဆုံးပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းတဲ့ဘဝ ရောက်တော့တာ။

အားကိုးပါတယ် ဆရာလေးရယ်ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်မှာ ပျာနေတော့ တာ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်သားဗျ။ သူတို့ ငါ့ဘာကို အထင်ကြီးပါလိမ့်လို့ တွေးမိတော့ ‘အာဝဇ္ဇန်း’ကြောင့် လည်း ပါမယ်ထင်ရဲ့။ အဲဒီလူတွေ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်း

လာကြတယ်တော့ မသိဘူး။ ကျုပ်က အမေကြီး၊ အဖေကြီးတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်သွား၊ ကိုရင်ဝတ်တုန်းကရော၊ လူထွက်တဲ့အထိပါ သဒ္ဓါတို့၊ သဂြိုဟ်တို့ အမျိုးဘုန်းကြီးဆီ သင်ခဲ့ရတာ။ နောက် အသက် လေးနည်းနည်းရလာတော့ အလုပ်မရှိတိုင်း အားနေတော့ ဘုန်းကြီးဆီက ဇိနတ္ထပကာသနီတို့၊ ငါးရဲ့ငါးဆယ် နိပါတ်တော်တို့မကျန် နင်းကန် ဖတ်လာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အခု အဲဒါလေးတွေ ပြောတတ်ဆိုတတ်၊ စာသံပေသံလေးတွေပါလာ၊ အာဝဇ္ဇန်းကလည်းကောင်းတော့ သူများ ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေတယ် ထင်ရပါ။

အခုလည်း ရွာနဲ့ဘာထူးတုံး။ မြို့သစ်ကလေးက ထူထောင်ပြီး ခါစ ရပ်ကွက်လေးဆိုတော့ သာရေးနာရေးအသင်းဖွဲ့ကြ၊ စာကြည့် တိုက်ကလေး ဆောက်ဖို့ဆို ကြိုးစားကြ၊ အရပ်ထဲကရော၊ မူလတန်း ကျောင်းကပါ ကလေးတွေကို ညဘက်စေတနာကျူရှင်ကျောင်းကလေး အခမဲ့ဝိုင်းသင်ကြနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပျော်စရာ အကောင်းသားပါဗျာ။ ကာလသားတွေကိုလည်း ဝါတွင်းအဖိတ်နေ့မှာ ဥပသကာအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ဆွမ်းကြီးခံ ထွက်လိုက်လို့၊ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်းဖွဲ့ပြီး ဝတ်ရွတ်လို့ အဲ... အဲဒီဟာတွေလည်း ကျုပ်ပဲ စီစဉ်ရ၊ သင်ပေးရသဗျ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်ချင် တယ် ပြောတာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေ ဝတ်ရွတ်ဖို့ စာရေးရ၊ မိတ္တူကူးရ၊ အသံနေအသံထားနဲ့ ရွတ်ပြရလည်း ကျုပ်ကို သူတို့က ရယ်စရာလို သဘောမထားတဲ့အပြင် ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ အပိုးကိုသေလို့ ဗျ။ ကာလသားလေးတွေ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဖိတ်နေ့ ဆွမ်းခံထွက်လို့ မိုက်ကရီဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဆိုက်ကားဘေးကနေ အသံနေအသံထားနဲ့ သဒ္ဓါ ပေါက်လောက်အောင် နှိုးဆော်ပြီး လိုက်နေတာလည်း ဒီကောင်ပဲဗျ။

ဘယ်သူကမှ 'ပါလေရာကြီး'ဆိုတဲ့ အကြည့်ကလေးတစ်ချက်တောင် ဝင့်မလာတာ မထူးဆန်းဘူးလား။

ခက်တာက ကျုပ်လုပ်တယ်ဆို အကောင်းချည်း မှတ်နေကြ တာဗျ။ ကျုပ်ကလည်း အကောင်းပဲလုပ်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း မကြံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့ စေတနာနောက်ကို အရည်အချင်းက လိုက်နိုင်ဦးမှကိုးဗျ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အာသီသတစ်ခုက ကျုပ်ထက်ပိုတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက် ကို ကျုပ်တို့အရပ်ထဲ ရောက်လာစေချင်တာပဲဗျာ။ ကျုပ်က ဆရာလို့ အားကိုးတကြီးခေါ်ပြီး ကျုပ်ကိုအားပေးမယ့်၊ သွန်သင်မယ့်၊ တည့်မတ် ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။

* * *

ခုတော့ ကမောက်ကမဖြစ်ပုံများ ပြောရဦးမယ်။ စူးစမ်းရမယ်၊ လေ့လာရမယ်၊ ခေတ်မီရမယ်လို့ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ထည့်သင်ပြထား လေ့ရှိတဲ့ ကျုပ်စကားကို နားထောင်ကြတဲ့ကောင်တွေ လုပ်ပုံပြောပါ တယ်။

တစ်နေ့က ကျုပ်တို့အရပ်ထဲက ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော် ကြီး အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ ဂုဏ်ပူဇော်ပွဲလုပ်ဖို့ အရပ်လူကြီးတွေက တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပွဲနဲ့ ရဟန်းခံရှင်ပြု ကလည်း တစ်ဆက်တည်းရှိနေတယ်။ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ အလုပ်များတာကလွဲလို့ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးသွားတာပေါ့။ လူကြီး လူငယ်တွေအားလုံးလည်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်၊

ဘယ်လောက်ပန်းပန်း၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီမံစမ်းပါ ဆရာလေးရာ ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးတော့တာပေါ့ဗျာ။

ပြီးတော့ ပထမဦးဆုံး စုပေါင်းရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲ၊ ဆွမ်းကြီး လောင်းပွဲဆိုတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လှည့်ချင်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ဆရာတော်ကြီးမွေးနေ့နဲ့လည်း တစ်ရက်တည်းကျနေတော့ အကျယ် တကော့ အကျယ်ဆုံး ချဲ့ချင်နေကြတာ။

ဝင်းခင်းဗျာ၊ စည်တော်ငှားဗျာ၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်း၊ အိုးစည်ဝိုင်းလည်း ထည့်ဗျာ၊ ရပ်ကွက်သုံးလေးခုလောက် ပတ်လှည့်ဗျာ။ ဘာညာနဲ့ ကြွား ချင်ချင်ကလေးတွေကလည်းရှိတော့ ကျုပ်လည်း လက်ကုန်ကြဖို့ ပြင်ရ တော့တာပေါ့။

ဆရာတော်ကြီးမွေးနေ့ပွဲကို နံနက်စောစောလုပ်မယ်။ ဆွမ်းပါ ကပ်ပြုပြီးရင် မွန်းတည့်ချိန်ကို ခဏနား၊ မွန်းလွဲပြီး ညနေစောင်းရိပ်ပြ တာနဲ့ ရဟန်းခံရှင်ပြုနဲ့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပွဲ တစ်ခါတည်း ပေါင်းလှည့် မယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင်လှတဲ့သူတွေ အခုလည်း အားရှိပါ စေ။ နောင်လည်း ရှင်သန်ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ကျုပ် သူတို့ပြောသလို ဝင်းခင်းဖို့က လွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်နိုင်တာနဲ့ စည်တော်တော့ ရအောင်ငှားပြီး ရှေ့ဆုံးက တစ်ယောက်ကို ပုဏ္ဏားလိုဝတ်၊ ခရသင်းတစ်လုံးရှာပေးပြီး ကျုပ်က မှုတ်တော့လို့ အချိန်ကိုက်ပြီး အချက်ပြတာနဲ့ အဲဒီကောင်က ခရသင်းမှုတ်။ နောက်မှာ အသင့်အနေအထားနဲ့ စည်တော်က ခရသင်း မှုတ်လိုက်တာနဲ့ စတီး။ စည်တော်ရွမ်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ စည်တော်သံကြား တာနဲ့ နောက်က သံဃာတန်းကြီးကြွ။ အဲဒီနောက်က ဥပသကာအဖွဲ့၊ ဥပသကာအဖွဲ့နောက်က ရှင်လောင်းတွေ၊ ရဟန်းလောင်းတွေ၊ မြင်းနဲ့ ရွှေထီးဆောင်းပြီးလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာမှ ကြားဖြတ်ပြီး ကွမ်းတောင်ကိုင်။

အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်း အဆင်ပြေသလို စီပြီးလှည့်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီး သား။ ညနေသုံးနာရီမှ စလှည့်မယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နာရီလောက် ကတည်းက အားလုံးကျောင်းမှာ အသင့်ဖြစ်နေရမယ်လို့ နှိုးဆော်ထား တာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေရာယူပြီး အသင့်ပြင်ကြရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်မှာ လေ။ လောဆော်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမှာကိုး။ အဲဒီလို ဆွမ်းဆန်စိမ်း ခံနဲ့ စုပေါင်းရှင်ပြုရဟန်းခံ အရပ်ထဲလှည့်မယ့်အကြောင်း ပထမရက် ကတည်းက စာရွက်တစ်ရွက်ရေးပြီး ကာလသားခေါင်း အောင်မောင်းကို ဆိုက်ကားနဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်လုံးတပ်ပြီး လှည့်အော်ခိုင်းထားတယ်။ ဆွမ်းလောင်းမယ့်လူတွေ အသင့်ပြင်ထားနိုင်အောင်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ တကယ့်ရက်လည်းရောက်ရော မိုးလင်း ကတည်းက စလွဲတော့တာပဲဗျို့။ ဆရာတော်မွေးနေ့ နံနက် ၉နာရီ ၂၀ အချိန်ကောင်းရောက်တာနဲ့ ကျုပ်က ပတ္တလားဆရာနဲ့ စောင်းဆရာကို အသင့်ပြင်ခိုင်းထားပြီး အောင်စေပိုင်စေ... နိုင်စေ ပွဲခေါင်... ဥဒါန်း ငယ်ဆောင်... မလို့ လုပ်တုန်းရှိသေးတယ်။ ခေတ်မီချင်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မွေးနေ့ကိတ်ကြီးနဲ့ ဝင်လာကြပါလေရော။ ဖယောင်းတိုင် တွေစိုက်ကြလို့ ဆရာတော်ရော၊ ကျုပ်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ ဆရာတော်က...

‘ဘာလုပ်ကြမလို့လဲကွယ်ရို့၊ မဟန်တာတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့ ကွယ်’လို့ လေသံပျော့ပျော့ကလေးနဲ့ ပြောရှာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း နောက်က အင်နဲ့အားနဲ့ ပါလာတဲ့ ကောင်တွေကို...

‘ဘုန်းကြီးနဲ့၊ မွေးနေ့ကိတ်နဲ့၊ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကွ၊ ပတ္တလားဆရာ ဆက်... ဆက်တီး’ ဆိုတော့မှ နောက်က... ဟက်ပီးဘတ်ဒေး ဆရာတော် လုပ်မယ့်လူတွေ တွန့်သွားပြီး ပတ္တလား

ဆရာရဲ့ အကျော်တစောနဲ့ ပြောလို့ မကုန်ပေါင်... ဆိုတဲ့အသံ ဆက်ထွက်လာတော့တယ်။

အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါမကြည့်ဘဲ ခေတ်မီချင်ကြတာကို ပြောပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သင်ခဲ့မိပေသကိုး၊ သူများထက် ခေတ်နောက် မကျန်စေနဲ့လို့။ နံနက်ပိုင်းပြီးသွားလို့ နေ့ခင်းဘက် အစီအစဉ်ကျမှ ပိုဆိုးတော့တာပဲဗျို့။ ညနေ ၃ နာရီလှည့်မယ့် အစီအစဉ်ကို နေ့လယ် ၁နာရီကတည်းက အသင့်ပြင်ထားရမယ်လို့ မှာထားတဲ့ ကျုပ်စကား ထက်တောင် ပိုပြီးဝီရိယကောင်းနေကြတဲ့ သကောင့်သားတွေက တစ်နာရီတောင်မထိုးသေးဘူး အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီကောင်တွေ အဲဒီနေရာမှာတော့ စိတ်ချရသားလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ချီးကျူးမိရုံ ရှိသေးတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ခရုသင်းကိုင်ထားတဲ့ကောင်က နေရင်းထိုင်ရင်း ချင်ခြင်းတပ်လာလို့ပဲလား၊ ကျုပ်အချက်ပြတဲ့အချိန်ကျမှ ရုတ်တရက် မှုတ်လိုက်ရင် အသံမထွက်မှာ စိုးလို့လားတော့မသိဘူး။ ခရုသင်းကို ပါးစပ်မှာတော့ပြီး စမ်းမှုတ်ကြည့်သတဲ့။

‘တူ...’ ခနဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံလည်းထွက်လာရော နောက်က စည်တော်ကြီးက ဗြဲန်း... ဗြဲန်း... ဗြဲန်းနဲ့ စတီးပြီး စည်တော်အဖွဲ့က ကကွက်တွေနဲ့ ထွက်လာပါလေရော။ စည်တော်လည်း ရွမ်းကရော၊ ကျောင်းထဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ သံဃာတော်တွေ ကမန်းကတန်း စည်တော် နောက်ကနေ တန်းစီပြီး ကြွပါလေရော။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က ကျောင်း နောက်ထဲမှာ ရေအိမ်ဝင်နေတာ။ ခရုသင်းမှုတ်သံ၊ စည်တော်ရွမ်းသံတွေ ကြားလို့ ကမန်းကတန်းပြေးထွက်ပြီးတော့...

‘ဟေ့... ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အစောကြီးရှိသေး တယ်။ ငါမပြောဘဲ ဘာလို့မှုတ်တာလဲကွ၊ ရပ်... ရပ်’

ကျုပ်က ‘ရပ်... ရပ်’ဆိုပေမယ့် ခရုသင်းက ရပ်နေပြီ။ စည်တော်ကလည်း တီးကောင်းတုန်း ရပ်ရမလား။ ဆက်တီးရမလားနဲ့ ဝေခွဲလို့မရတဲ့ပုံနဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်နေတုန်း ဆွမ်းခံကြွမယ့်ဆရာတော် တွေက...

‘ဟေ့... ဒကာ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့က ဆက်ကြွ ရမှာလား၊ ရပ်နေရမှာလား’လို့ ဘုဆတ်ဆတ်မေးတယ်။ ဟုတ်သားပေါ့၊ နေကြီးချစ်ချစ်တောက် ပူတဲ့အောက်မှာ အားလုံးတန်းစီပြီး ကြွလက်စကြီး ဟာ။ ကျုပ်လည်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ နောက်မှ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး...

‘ကြွပါတော့ဘုရား၊ ဆက်သာကြွပါ၊ ကဲ... စည်တော်လည်း ဆက်သာတီးပြီး ထွက်တော့ဗျာ’ဆိုပြီး စူးစမ်းလေ့လာပြီး မှုတ်ကြည့်တဲ့ ခရုသင်းဆရာနောက် တောက်လျှောက်လိုက်ရတော့တယ်။ နောက်က ရှင်လောင်းတွေ၊ ရဟန်းလောင်းတွေ၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေဆိုတာ တို့ပတ် ကလေးတောင် ပြန်မရိုက်နိုင်ရှာဘူး။ ကသောင်းကနင်းနဲ့ ချက်ချင်းအမိ လိုက်ကြရတာ။

‘ဟာ... ဆရာလေး... ဆရာလေးက ရှေ့ဆုံးကိုသွားလေ၊ တော်ကြာ ရပ်ကွက်ထဲ ဘယ်ကဝင်ပြီး၊ ဘယ်ကထွက်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရှေ့မှာက ကလေးတွေ၊ ဆရာလေးက ရှေ့က လမ်းပြရမှာ မဟုတ်လား’လို့ ရဟန်းလောင်းတစ်ပါးက လှမ်းပြောမှ ကျုပ်သတိရပြီး ဟုတ်သားပဲဆို နောက်ဆုံးရောက်လုလုကနေ ရှေ့ဆုံးကို ပြန်ပြေးတက်ခဲ့ ရတယ်။

‘ဆရာလေး... တိုက်ပုံ... တိုက်ပုံအင်္ကျီကျန်ခဲ့ပြီ၊ ရော့... ရော့...’နောက်က ဘယ်သူလှမ်းပေးမှန်းမသိတဲ့ တိုက်ပုံအဖြူကို

ဆွဲဝတ်ပြီး ဒရောသောပါးနဲ့ ကျုပ် ရှေ့ကိုဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။

ထွက်... ထွက်ဆိုလို့ ထွက်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်မှန်းမသိပါဘူးဆိုတဲ့ ပွဲထဲက လူရွှင်တော်တွေပြောတာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ ဆွမ်းလောင်းမယ့်လူတွေလည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက်တွေ ဖြစ်တော့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ အင်း... ဒီရပ်ကွက်နဲ့ ဒီလူတွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့တော့ ရှေ့လျှောက်... ။

* * * * *

ကောက်ကြောင်းများ

‘အချိန်’ဆိုတာ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ကာလတွေ၊ စောင့်ဆိုင်းရတဲ့ ကာလတွေ၊ စက္ကန့်ခြောက်ဆယ် တစ်မိနစ်၊ မိနစ်ခြောက်ဆယ် တစ်နာရီ ဆိုတဲ့ ကာလသတ်မှတ်ချက်မျိုးနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်နေတဲ့ဝေါဟာရတွေ မဟုတ်သေးဘူး။

‘အချိန်’ဆိုတဲ့စကားဟာ လူသားတစ်ယောက်အတွက် အတော် ကလေး တာသွားတယ်။

ကုသိုလ်ကံများကတော့ ပြော... မပြောချင်ပေါင်။ လူဆိုတာ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ ငိုတတ်မှနေ့။ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသွားနေလို့က တော့လား...။ ကျုပ်တို့အိမ်က ကိုရင်ပြားနဲ့ ဟိုဘက်ခန်းက ဦးဘကြွား တို့ ကိုပဲကြည့်။

သူလည်း သူဌေးကားမောင်းတာ၊ ကိုယ်လည်း သူဌေးကား

မောင်းတာ။ ဟော... သူ့ကျတော့ ခုမှ ကားပေါ်တက်ခါစရှိသေး။ တောက်တောက်ကိုမှ ပြောင်လို့ရယ်။ ကျုပ်တို့ ကိုရင်ပြားဖြင့် လုပ်သက် သာ ငါးနှစ်ရှိရော့မယ် ကျုပ်တို့မှာ ဖလယ်ကျွန်ရုပ် ပေါက်မြဲပဲ။

သူ့မိန်းမ မအိမ်မြဲကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အိမ်မြဲသလား မမေးနဲ့။ ဦးဘကြွားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ရွှေတိဂုံဘုရားတောင် တစ်ခါမှ မရောက်တော့ဘူးဆိုဘဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့သင်္ကြန်တုန်းက ကျုပ်တို့လိုင်း ထဲက အလုပ်သမားမိသားစုတွေ ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးသွားကြဖို့ အဖော်စပ်မိတယ်။ သူ့ယောက်ျားကပြောတယ်တဲ့၊ အိမ်က ဘုရားလည်း ဘုရားပဲ၊ ဟိုးအဝေးကြီးက ဘုရားလည်း ဘုရားပဲ၊ ဓာတ်ပုံထဲက ဘုရား လည်း ဘုရားပဲ၊ ပြက္ခဒိန်ထဲက ဘုရားလည်း ဘုရားပဲ။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ကားသမားတွေကို လုပ်ကျွေးမနေကြနဲ့ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ပါ မကောင်းဖြစ်ရပါရောလား။

မအိမ်မြဲကတော့ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ဘယ်သူတွေ ဘာကြီး ပြောနေနေ သူ့ယောက်ျားစကားမှ နားဝင်တာ။ လင်သားကို စုံမက်ပုံက လည်း ပွဲထဲကလူရွှင်တော်တွေ ပျက်သလို ‘သူတို့လင်မယား ချစ်လိုက်ကြ ပုံများ ထမင်းပွဲမှာ ဟင်းချိုသောက်ရင်း ဇွန်းကွယ်လို့ လွမ်းရတယ်ဆိုပြီး ငိုကြတာ ခုနစ်ရက်’ဆိုတဲ့ အစားထဲကပေါ့။ သူ့အိမ်မှာတော့ သူ့ ယောက်ျားဟာ ဘုရားပဲ။

‘ပညာရှိဆိုတာ တက်စရာအတန်းတွေ မကျန်တော့မှ၊ ဘွဲ့တွေ တသိကြီးချိတ်ထားနိုင်မှ ပညာရှိမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မိသားစုထဲမှာ ပြဿနာ တစ်ခုခုပေါ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကို အချိန်တိုတိုနဲ့ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းစနစ်နဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းရှိရင် အဲဒီလူဟာ ပညာရှိပဲ’ ဆိုတဲ့ ဦးဘကြွားရဲ့သြဝါဒကို သူတို့သိပ်သဘောကျတာ။ ကျမယ်ဆို

လည်း ကျလောက်တယ်။ သူ့အိမ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာပေါင်းများစွာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိတာ သူတို့ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ဒါကြောင့် မအိမ်မြဲက သားသမီးတွေကို အခွင့်သင့်တိုင်း...

‘နင့်အဖေက တကယ့်ပညာရှိ၊ နင့်အဖေပြောစကားသာ တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်၊ တို့ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူး’ တဲ့။ ပြီးတော့ ‘နင့်အဖေလောက် မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာ၊ နင့်အဖေလောက် အဖေပီသတာ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မရနိုင်ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ သူနဲ့ရေစက်ဆုံရတာ ငါတို့ကံကောင်းလို့မှတ်’ တဲ့။ ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း ထောက်ခံတယ်။ ကြည့်ပါလား။ တစ်နေ့က သူ့သူဌေးက သူတို့ကို အလုပ်ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး ငါးသေတ္တာတစ်ဘူးစီနဲ့ ကျွဲရိုင်းတစ်ဘူးစီ ပေးလိုက်တယ်။ ကိုရင်ပြားက ပြန်ပြန်လာချင်း ဘူးတွေကို ကျုပ်လက်ထဲ ထည့်ပြီး ‘မဖောက်နဲ့ဦးနော်၊ သိမ်းထား။ အိမ်ကို ဧည့်သည်၊ စောင်သည် လာမှ ဖောက်ရအောင်’ တဲ့။ အဲဒါကို ဦးဘကြွား ကြားသွားတော့ ဘာ ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

‘ဟေ့ကောင် ငပြား၊ မင်းကတော့ တစ်သက်လုံး နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်နေတော့မယ့်ကောင်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ ကံကောင်းထောက်မလို့ ဆီဦးထောပတ်ကလေး ဘာလေးရတာ ကိုယ့်သားသမီး၊ သားမယား တွေကို လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် ကျွေးမယ်စိတ်မကူးဘူး၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်မှာ အချောင်လာကပ်စားတဲ့လူကွ၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား’ တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပညာရှိလို့ ပြောတာနေမှာ။

မနေ့ကလည်း ဦးဘကြွားမရှိတုန်း အိမ်မှာ သူ့သမီးအငယ်မနဲ့ မအိမ်မြဲ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေပါရောလား။ အဲဒီအငယ်မက သူတို့အသည်းလေး။ ဘာကဲသလဲ မမေးနဲ့။ ခုတော့ မအေလည်း မနိုင်တော့ဘူး။ အော်ဟစ်

ပြောဆိုဆူညံနေလိုက်ကြတာ ထိန်းလိုသိမ်းလိုကို မရတော့ဘူး။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို...

သူတို့အခန်းက ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက် ကတည်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖန်ပုလင်းကြီး သုံးလုံးရှိတယ်။ အဲဒီပုလင်းတွေက ခုချိန်မှာ တွေ့ရခဲ့တဲ့ အဝိုင်းလည်းမဟုတ်၊ လေးထောင့်လည်းမဟုတ်။ အချို့ အောက်လင်းမီးတွေမှာရှိတတ်တဲ့ ဖန်ပြောင်းလို အမြောင်းအမြောင်း ထောင့်ချိုးလေးတွေနဲ့ အတော့်ကိုလှတယ်။ အဖုံးပေါ်မှာလည်း လက်ကိုင် ဘုသီးအလုံးကလေးနဲ့။ အဲဒီပုလင်းအဖုံးကလေးကို သူ့သမီးက လိုချင် တယ်။ မအိမ်မြဲကလည်း အဖုံးအပိုမရှိလို့ မပေးနိုင်ဘူး။ ကလေးက အပေါ်က ဘုသီးကလေးကိုကိုင်ပြီး မှောက်ထားတဲ့အဖုံးကို ခဲတံနဲ့ လိုက်ခြစ်ပြီး ကမ္ဘာလုံးပုံဆွဲလို့ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မလှယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အမှန်တော့ ဖန်သီးကလေးကို မျက်စိကျပြီး ကလေးပီပီ ကစားချင်နေတာ။ ဆိုးမှန်းကောင်းမှန်း သိလို့မဟုတ်ဘူး။ မအေကလည်း ဒီအဖုံးကိုဖြုတ်ပေးပြီး ပေးလိုက်ရင် ပြန်တောင်းလို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီပုလင်းကလည်း အခြားအဖုံးတွေနဲ့ မတော်ဘူး။ သူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေ။ ဒီလို မအေနဲ့သမီး အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်နေတုန်း ဦးဘကြွား ပြန်ရောက်လာတော့မှ ပြဿနာက ချက်ချင်း ပြေလည်သွားတယ်။

သမီးကလည်း ဒီအဖုံးကိုရမှဖြစ်မယ်။ မအေကလည်း အဖုံး အပိုမရှိလို့ မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဆန္ဒပြည့်သွားအောင် ဦးဘကြွားဟာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကလေးမှာပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ ဦးဘကြွားရဲ့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စပဲ။

မအိမ်မြဲဟာ အဖုံးအပိုတစ်ခု ထွက်လာဖို့အတွက် အဲဒီပုလင်းရဲ့

ကိုယ်ထည်ကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အတွေးအခေါ်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို တစ်အားအထင်ကြီးသွားပြန်တယ်။

* * *

ကြားဖူးလားတော့ မသိဘူး။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဆီနဲ့ ပြန်ကြော်စားတာ၊ ဆီထမင်းလည်း မဟုတ်၊ ပြန်ပေါင်းလည်း မဟုတ်တဲ့ မုန့်တစ်မျိုးလေ...။

စနေနံနက် ရပ်ကွက်သန့်ရှင်းရေးဆိုပြီး တစ်အိမ်တစ်ယောက် ထွက်တော့ ဦးဘကြွားနဲ့ ကိုရင်ပြားလည်း ပါသပေါ့။ အဲဒီနေ့က လုပ်အားပေးတဲ့လူတွေအတွက် တစ်အိမ်ငါးကျပ်ကောက်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးလူငယ်တွေ အစုလိုက်တာဝန်ခွဲတော့ ဦးဘကြွားက ကောက်ညှင်းပေါင်းဝေတဲ့နေရာမှာ ကျတယ်။ သူ့ရဲ့ အသက်အရွယ်အနေအထားနဲ့ လူမှုရေးအရ ပင်ပန်းတဲ့နေရာမှာ မထားဘဲ ရေမြောင်းထဲဆင်းပြီး အမှိုက်ဆယ်တာတို့၊ တံမြက်စည်းလှည်းတာတို့ကို ကိုရင်ပြားတို့အုပ်စုနဲ့ ကလေးတွေပဲ လုပ်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီထဲက ကျိတ်ပြီးပြုံးမိပါတယ်။ လိုင်းထဲကလူတွေ၊ အရပ်ထဲကလူတွေ သူ့အကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင်မသိကြဘူး။ သူကလည်း ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ ပေါင်းတတ်၊ သင်းတတ်သကဲ့။ ကျုပ်ကတော့ ထရံတစ်ချပ်ခြားဆိုတော့ အစင်းသိပေါ့။ ထရံတစ်ချပ် ခြားခြင်းအတူတူ ကိုရင်ပြားတောင် ကျုပ်လောက်မသိဘူး၊ သိလည်း သူက စိတ်ဝင်စားမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုတောင် စပ်စုရမလားလို့ ဆူဦးမှာ။ အဲ... ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ လမ်းထဲက လူကြီးလူငယ်တွေ ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ ကြိုလိုကောင်းနေတုန်းမှာ သူ့သားလေးက အမေစားဖို့ဆိုပြီး ကောက်ညှင်း

ပေါင်းတွေ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ တစ်လုံးကြီးသယ်ပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့
ဝင်သွားတာတွေ့လိုက်တော့ ကျုပ်ဖြင့် ကိုရင်ပြားကို မျှော်မိသေး။ ကျုပ်
ကလည်း တောသူပီပီ ကောက်ညှင်းဆို အသေကြိုက်မို့လား။

လား... လား... ကိုယ်တော်မြတ်က နာရီပြန်နှစ်ချက်တီး
လောက်မှ အူယားဖားယားနဲ့ မီးဖိုထဲတန်းဝင်ပြေးပြီး ‘ထမင်း...
ထမင်း... မြန်မြန်ခူးစမ်းပါကွ၊ ဒီမှာ ဆာလို့သေတော့မယ်’ ဆိုပြီး
ပလုတ်ပလောင်း တွယ်ပါရောလား။ ဒါနဲ့တောင် ကျုပ်က သဘော
မပေါက်သေးဘူး။

‘ကျုပ်ဖို့များ ကောက်ညှင်းပေါင်းလေး နည်းနည်းလောက်များ
ဆွဲခဲ့ပါတော့လားတော်’ ဆိုတော့ ‘မင်းအတွက် ဆွဲခဲ့ဖို့နေနေသာသာ
ငါတောင် မစားလိုက်ရဘူး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းက အစောကြီးပြတ်
သွားတယ်’တဲ့။

အဲဒီနေ့ ညဆယ်နာရီလောက်မှာ ကျုပ် နောက်ဘေးထွက်တော့
ဟိုဘက်ခန်း မီးဖိုချောင်ထဲက ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာတဲ့ အသံတစ်သံနဲ့
မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတိုးတယ်။

‘ကောက်ညှင်းပေါင်းက နှစ်ပြည်ချက်လောက်ရှိတာ။ ဒီ
အတိုင်းထားရင် သိုးကုန်မယ်။ ဆီနဲ့ပြန်ကြော်ပြီး ဖွင့်ထား။ နှစ်ရက်
လောက် ကလေးမုန့်ဖိုး သက်သာတော့ နည်းလား’

ဆန်းတော့ဆန်းတယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တစ်သမတ်တည်း
ပုံသေကားချပ် တွက်ထားလို့တော့လည်း မရပြန်ဘူး။ အသက်အရွယ်
လေး ရလာတာနဲ့အမျှ စိတ်နေစိတ်ထားတွေလည်း ပြောင်းလဲတည့်မတ်
လာတတ်ကြတယ်ဆိုတာကို တော်တို့ယုံသလား။ မယုံမရှိနဲ့ အဟုတ်ပြော
တာ၊ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩမိတယ်။ ဟိုဘက်ခန်းက ဦးဘကြွားလေ...။

အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးတော့။ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ အတော်လေးတည်ငြိမ်
လာပြီး ပြောတာဆိုတာကအစ နူးညံ့သိမ်မွေ့လို့ သိပ်ကိုလူကြီးဆန်လာ
တယ်။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်တို့က လေးစားရပြန်သပေါ့။ ရိုသေရပြန်
သပေါ့။

မကြာခင်က အလုပ်ရှင်သူဌေးရဲ့အမေကြီး ဆုံးသွားတယ်။
သူဌေးက သူ့အမေတစ်ဦးတည်းနေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ထပ်တိုက်
ကလေးကို သူ့အမေအတွက်ရည်စူး ကုသိုလ်ပြုပြီး ဝိပဿနာစခန်းလေး
တစ်ခုအဖြစ် ထူထောင်လိုက်တယ်။ သူဌေးရဲ့အစီအစဉ်ကို ဦးဘကြွားတို့၊
ကိုရင်ပြားတို့လို သူ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တရားသမားတွေ
က ဝိုင်းပြီးတက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်ပေးကြရတာပေါ့။ ဦးဘကြွား
တို့လို လူကြီးတွေက ရိပ်သာရဲ့မျက်နှာဖုံးတွေအဖြစ် အတိုင်ပင်ခံတွေ
ဖြစ်ပြီး လူငယ်ပိုင်းကတော့ ဝေယျာဝစ္စ အောက်ခြေသိမ်းတွေဖြစ်ပေမယ့်
ကူညီတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစရာ တရား
ရိပ်သာလေးတစ်ခု နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်သွားတယ်။

ဦးဘကြွားဆိုရင် ရိပ်သာရဲ့ဘုရားခန်းမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး
ကွမ်းယာလေးတမြို့မြို့နဲ့။ ဟိုက ‘အဘကြွား’၊ ဒီက ‘အဘကြွား’နဲ့
ကျက်သရေကိုရှိလို့။ တရားဓမ္မ စကားဝိုင်းတွေကလည်း ညတိုင်းပဲ။
အဲဒီမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ အတွေ့အကြုံတွေ
ဖလှယ်ကြ၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြပေါ့။ တခြားသူတွေ အယူအဆ၊ ဓမ္မ
သဘာဝတွေ ဘယ်လိုငြင်းငြင်း သူကတော့ ဘာမှဝင်မငြင်းဘဲ ပြုံးပြုံး
ပြုံးပြုံးနဲ့ သဘောကြီးကြီးထားပြီး သူ့ရင်ထဲမှာပဲ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်
ပိုင်းခြားကြည့်နေပုံပေါ်တယ်။ အဲဒီလို လိုက်လျောညီထွေရှိနေတဲ့ သူ့ကို
အရပ်ထဲကလူတွေက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးလောက်နီးနီးကို ကြည်ညို

ကြတယ်။ ဘာမှဝင်မပြောတာကိုက တန်ဖိုးတက်နေသလိုပဲ။ တစ်နေ့နေ့ သူဝင်ပြောလာတဲ့အခါကျရင် မှတ်လောက်သားလောက်ရှိတဲ့ စကားမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာလည်း အလိုလိုသိနေကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ရိပ်သာရေစက်ချတဲ့နေ့မှာပဲ ဝိပဿနာဆယ်ရက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်း စဖွင့်တယ်။ တရားပြတဲ့ဆရာတော်ကတော့ ကျုပ်တို့ ဝိပဿနာနဲ့ နာယကဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ပဲ။

‘ဒကာကြီး ဦးဘကြွားတို့လို လူကြီးတွေက ရှေ့ကလုပ်ပြတော့ နောက်က လူငယ်လူရွယ်တွေက လိုက်လုပ်ကြရကောင်းမှန်း သိတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတော်ကောင်းတွေ တိုးတိုးလာတော့ မင်္ဂလာရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အားကြီးမာန်တက် ကုသိုလ်ဖက်ကြစို့’ ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့မိန့်မှာချက်အတိုင်းပဲ။ ရိပ်သာမှာ အဘကြွားတို့လို ကမကထလုပ်တဲ့ လူကြီးတွေက ရှေ့က၊ ကျုပ်တို့လို အရပ်ထဲက မိန်းမတွေ၊ လူရွယ်လူလတ်တွေက နောက်ကပေါ့။ တကယ့်ကို ချမ်းမြေ့စရာ ပါပဲ။

ညစဉ်ခုနစ်နာရီကနေပြီး ရှစ်နာရီအထိ တရားထိုင်ရတယ်။ ဝိပဿနာရှုပုံရှုနည်းနဲ့ အမှတ်တရားတွေကို အခြေခံကနေပြီး ဆရာတော်က ပထမဆုံးညကတည်းက သေသေချာချာရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့...

‘ခုနစ်နာရီကနေစပြီးတော့ ထိုင်နေတုန်းမှာ ဒကာတို့ကို ဘုန်းကြီးက လိုတာလေးတွေကို ထောက်ပေးမယ်။ တစ်နာရီခွဲဆိုတဲ့ အချိန် ဟာ ထိုင်ကျင့်ရသွားရင် ဘာမှတောင် ကြာတယ်မထင်ရတော့ဘူး၊ စနစ်တကျ အားထုတ်တတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ရှစ်နာရီခွဲတာနဲ့ ဟောဒီစားပွဲပေါ်က နာရီသံပတ်ကလေး မြည်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချက်ပေးဘဲ(လ်)သံကြားမှ တဖြည်းဖြည်း ညင်ညင်သာသာနဲ့ တရားဖြုတ်ရမယ်’

ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ သူဌေးရဲ့ကျေးဇူးတွေကဖြင့် ကြီးပါပေ
တော်။ နို့မို့ဆို ကျုပ်တို့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကုန်ပြီး
လုံးလည်လိုက်နေတော့မှာ။ အခုတော့ ညနေခင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်
ပြီးတာနဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ လက်စသတ်၊ ရေမိုးချိုးပြီး တဘက်ကလေး
ပခုံးပေါ်တင်လို့ ထွက်လာရတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အရသာရှိလိုက်တာ။
ကျုပ်တို့သေရင် ဒါပဲပါမှာ။

အဲဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဘယ်တော့မှအချိုးမပြေတဲ့ အိမ်ကလူ
အကြောင်း... ။ အဘကြွားကို အားကျမလားလို့ တရားဝင်ဖို့ ကျုပ်က
တိုက်တွန်းတော့ ‘တစ်နေ့ကုန် ကားမောင်းလို့ ညောင်းရတဲ့ကြားထဲကွာ၊
မင်းဘာသာ ဝင်ပါလား’တဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ လူကြားရင် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်
တာ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ဒေါသတွေ ဖြစ်မှဖြစ်ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်က
အဘကြွားကို သူ့ထက်ပိုပြီး အထင်ကြီးတာ ဆန်းသလား။ ဒါပေမဲ့
ရလိုရငြား တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး၊ ချော့လိုက်ငေါ့လိုက်နဲ့
အမျိုးမျိုးဆွယ်တရားဟောတော့ သူက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ။

‘ငါက စိတ်မပါဘဲ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူးကွ’တဲ့။ ပြီးတော့...

‘ငါးပါးသီလဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတရားပဲ။ ငါက ကံငါးပါး
အမြဲလုံတယ်။ စိတ်သာချ။ အရက်သောက်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။ တရား
အားထုတ်ချင်တဲ့အချိန်ကျရင်လည်း ထုတ်မှာပဲ။ မင်းမပူနဲ့။ အခုလော
လောဆယ်တော့ ငါနိုင်သလောက်ပဲ လုပ်ဦးမယ်။ ငါ့ကို အတင်းအကျပ်
မတိုက်တွန်းနဲ့’ ဆိုတော့ ကျုပ် လက်လျှော့လိုက်ရတာပေါ့။ အတော်
ခွကျတဲ့လူ။ သူ့အတွက် ကျုပ်ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူချင်နေတယ်ဆိုတာ
သူသဘောမပေါက်ဘူး။

ရပ်ကွက်ရိပ်သာလေးပေမယ့် တရားအားထုတ်တဲ့လူက အတော်များသား။ အရပ်ထဲက သက်ကြီးရွယ်အို အားလုံးနီးပါးနဲ့ ကျုပ်တို့ လို တဘက်ကလေးပခုံးပေါ်တင်ပြီး တဖြုတ်ဖြုတ်ရောက်လာကြတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ ရိပ်သာလေးပြည့်လှုံလာတယ်။ ဒါတောင် ကလေးသားငယ်ရှိတဲ့လူတွေ မလာနိုင်ကြလို့။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်ရက်စခန်းစရောဆိုပါတော့။ ထုံးစံအတိုင်း အရပ် မျက်နှာဖုံး အဘကြွားက ရှေ့ဆုံးကပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ ကိုယ့်အရပ်၊ ကိုယ့်အလှူ၊ ကိုယ်ရိပ်သာကလေးနဲ့ဆိုတော့ ပီတိတွေပွားပြီး ဆယ်ရက် တာကာလကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူးတော်။

အဲ... နောက်ဆုံး ဆယ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့ကျမှ တရားဖြုတ်တော့ အတွေ့အကြုံတွေ ဖလှယ်ဖို့အတွက် ဆရာတော်က တရားစစ်တယ်။

‘ကဲ... ဆယ်ရက်စခန်းလည်း ပြည့်ပြီ၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လည်း အတန်အသင့် အကျိုးရှိသွားကြရောပေါ့၊ ဒါနအကျိုးဟာလည်း အကျိုးများပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီလနဲ့ ဘာဝနာကတော့ သံသရာအတွက် ပိုတာသွားသကွဲ့၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘုန်းကြီး တရားနည်းနည်းစစ် ကြည့်ရအောင်၊ ဒီထဲမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုလည်းဖြစ်၊ အရပ်မျက်နှာဖုံး လည်းဖြစ် တရားဓမ္မအပေါ်လည်း အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဒကာကြီးဦးဘကြွားကိုပဲ ဘုန်းကြီး စစ်ပါရစေ’ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရှေ့ဆုံးက ပုံပုံကြီးထိုင်နေတဲ့ အဘကြွားရဲ့ ကျောပြင်ပြည့်ပြည့်ကြီးကို ငေးကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား တယ်။

‘ဒကာကြီးကတော့ လူကြီးလည်း ပီသပါပေရဲ့၊ ဒကာကြီးရဲ့ ဝီရိယကလည်း ချီးကျူးထိုက်ပါပေတယ်၊ ဒီတော့ သက်ကြီးစကား

သက်ငယ်ကြားဆိုသလိုပဲ နောက်ကလူငယ်တွေလည်း ကြားရအောင် ဘုန်းကြီးမေးတာကို ကျယ်ကျယ်ကလေး ဖြေပေးလိုက်ပါ’

‘တင်ပါ့ဘုရား...’

အဘကြွားဟာ ဆရာတော်စကားကို ဦးထိပ်ထားပြီး ‘တင်ပါ့ဘုရား’က စအော်တော့တာပါပဲ...။

‘အခု ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ပွားများလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်း အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ဘယ်နေရာအကောင်းဆုံးလဲ’

အဘကြွားဆီကထွက်လာမယ့်အဖြေကို ကျုပ်တို့အားလုံး စူးစိုက်နားစွင့်နေလိုက်ကြတယ်။ အတွေ့အကြုံချင်း တူ၏၊ မတူ၏ပေါ့နော်။ ကျုပ်တို့က နုသေးတဲ့ဟာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ အဘကြွားက စောစောက လေသံအတိုင်း မဆိုင်းမတွ ခပ်သွက်သွက် ဖြေချလိုက်တယ်။

‘နောက်ဆုံးက ကလင်... ကလင်... ဟာ အကောင်းဆုံးပါဘုရား’တဲ့။ ဆရာတော်ဟာ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ အတန်ကြာတော့ ရယ်လည်းမရယ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ တည်ငြိမ်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ဦးဘကြွားရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အချိန်အတော်ကြာကြာ ခြုံငုံကြည့်နေပြီး တော့မှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေလေရဲ့... ။ ။

ချောက်ကမ်းပါးထဲက ရိုးသားမှုများ

အဖြစ်တွေကတော့ ဆိုးသလားမမေးနဲ့။ အခုတလော ဘာပဲ လုပ်လုပ်၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လွဲချော်နေတော့တာပဲ...။

မန္တလေးက နှမအိမ်ကိုသွားလည်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့အဖေ မမျှော်လင့်ဘဲ ဟိုမှာဆုံးသတဲ့။ အဲဒါမှဒုက္ခ...။ မသွားလို့ကမဖြစ်။ အရင်းနှီးဆုံး သေပေါင်းရှင်ပေါင်း သွေးသောက်တွေ။ ကျော်အေးရဲ့ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့အဖေ။ ပိုဆိုးတာက ကျော်အေးက လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်ကမှ ပြည်ပကို အလုပ်နဲ့သွားခါနီး သူ့ မိဘ နှစ်ပါးကို ကျွန်တော်တို့ဆီ အသေအချာ လာအပ်သွားတာ။

ခက်တာက ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေးဆိုတာ အဝေးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် နာရေးဆိုတော့ အသုဘအမိရောက်အောင်တော့ အသည်းအသန် ကြိုးစား

ရတာပေါ့။ ဗြုန်းခနဲဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စကိုယ်စီကြားက ရုန်းမထွက်နိုင် ကြတာမို့ ခွင့်ရတဲ့အောင်ဝင်းနဲ့ကျွန်တော်ပဲ မန္တလေးကိုတက်ဖြစ်ကြတယ်။

တယ်လီဖုန်းရတဲ့ အင်္ဂါနေ့နံနက်ကစပြီး ရထားဘူတာထဲ ရောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေအထိ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းကြီးစွာ။

ကျွန်တော်တို့စီးမယ့် ညနေ ဖိနပ်ရိယာထွက်မယ့် ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားရဲ့ တွဲနှစ်၊ ခုံနံပါတ် ရှစ်၊ ကိုးကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့မှပဲ ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ရုတ်တရက်ပေါ် လာတဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခုံရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးနဲ့ တက်လာတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်။ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ဘေး မှာတော့ ဘယ်သူမှထိုင်တာ မတွေ့ရသေးဘူး။ ရထားထွက်တဲ့အထိ ခရီးသည် ပါမလာဘူး။ လက်မှတ်မကုန်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မလိုက်ဖြစ်တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ရထားများ မမီလို့လား။ ရထားကတော့ အချိန်မှန်ပါပဲ။ လူက ဝီရိယနည်းတာပဲ ဖြစ်မယ်။ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ လူတစ်ယောက်မပါတော့ ကျန်တဲ့လူတွေ ပိုပြီး အနေချောင်တာပေါ့။

ရှေ့ကကောင်လေးနဲ့ စကားပြောရင်း၊ စီးကရက်သောက်ရင်း နဲ့ပဲ ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ တွေးလာတယ် ဆိုတာ မကြာခင် သိလိုက်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကောင် လေးက စီးကရက်ဖွာရင်းက...

‘ဒီနေရာ လူမလာတာ ဟန်ကျတာပဲ။ ညနေကျ သက်သက် သာသာ အိပ်ရမယ်’လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘေးက အောင်ဝင်းက.. ‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ရှေ့တည့်တည့်က ခုံကွ။ ငါလည်း

ပိုင်တယ်။ ခြေဆန့်လက်ဆန့် အညောင်းပြေ ခြေထောက်တင်ရမယ်’ လို့ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း ရှေ့ဆုံးခုံပေါ် ခြေနှစ်ဖက်ပစ်တင်ပြီး ကိုယ်ကို လျှောချပြီး လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လို့ ဇိမ်ယူပြတယ်။ အောင်ဝင်းလိုပဲ ပျော်တတ်ပုံရတဲ့ကောင်လေးက တဟားဟားနဲ့...။

‘နေပါ... နေပါ။ အစ်ကိုကြိုက်သလိုနေ၊ ညအိပ်ချိန်ရောက်လို့ ကတော့ အဲဒါကျွန်တော့်နေရာပဲ’

ဒီလိုနဲ့ ရထားဟာ တစ်ဘူတာဝင်၊ တစ်ဘူတာထွက်နဲ့ ပဲခူး ရောက်တော့ လက်မှတ်စစ်တွေ တွဲထဲရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးရဲ့ လက်မှတ်တွေကိုစစ်ပြီးတော့ ခုံအလွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

‘ဒီနေရာက လူရော’တဲ့။ ကျွန်တော်တို့က လူမရှိဘူးလို့ ပြော မယ့်ဆဲဆဲမှာ သူတို့ထဲက ပါလာတဲ့နောက်တစ်ယောက်က ‘အဲဒီခုံက တောင်ငူကျမှ တက်လိမ့်မယ်’လို့ ပြောတယ်။ သူတို့အဖွဲ့လည်း လွန်သွားရော ရှေ့ကကောင်လေးက ‘သွားပါပြီ၊ တစ်လမ်းလုံး အိုကေ တော့မယ် မှတ်နေတာ မချောင်ဘူး။ တောင်ငူမရောက်ခင် အိပ်လိုက် ဦးမယ် အစ်ကိုရေ့’ဆိုပြီး လှဲချလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့အဖြစ်ကို သနားရမလိုလို၊ ရယ်ရမလိုလို...။

တကယ်တမ်း ပင်ပန်းလာကြတဲ့ အောင်ဝင်းနဲ့ကျွန်တော်က ဇွတ်မှိတ်ပြီး မှိန်းနေပေမယ့် တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူး။ ကောင်လေး ကတော့ လူငယ်မို့လားတော့ မသိဘူး။ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း လိုလိုပဲ မီးရထားခုတ်မောင်းသံကြားက တရှူးရှူးနဲ့ ဟောက်များတောင် နေလိုက်သေးတယ်။ တောင်ငူဘူတာ ရောက်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော် မှေးခနဲဖြစ်သွားတယ်။

‘ဟေ့... ဟေ့၊ ထ... ထ၊ ဒါ တို့နေရာ’

ခပ်စူးစူး၊ ခပ်စွာစွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းပဲ မျက်လုံးပြူကျယ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံနှစ်ခုအလယ်မှာချထားတဲ့ ခြင်းကြီးခြင်းငယ်၊ အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်တွေနဲ့အတူ အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ခပ်ဝဝ အန်တီ တစ်ယောက်ရယ်၊ သူ့ထက် လေးဆလောက်ပိန်ရုံမက အရိုးအဆစ်တွေ ပါ အတိုင်းသားနီးပါးမြင်နေရတဲ့ အင်္ကျီလက်ပြတ်နဲ့ ခပ်စွာစွာအသံရှင် အမျိုးသမီးနဲ့အတူ ဆယ့်သုံးလေးနှစ် အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဒီနှစ်ယောက်က ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဖယ်တော့လေ၊ ပိုင်ရှင် လာနေတာ မတွေ့ဘူးလား’

ဟောဗျာ၊ ကျားသားမိုးကြိုး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါနေပါရောလား။

‘ဒါ... ကျွန်တော်တို့နေရာ’
 ‘လုပ်မနေနဲ့... လုပ်မနေနဲ့၊ မောရတဲ့အထဲ၊ မြန်မြန်ထပါ၊ ကြာလိုက်တာ’

ဟာ... တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ ကျွန်တော် ပြောလို့မှ စကားမဆုံးသေးဘူး၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အထက်စီးလေသံနဲ့။ အင်း... အောင်ဝင်းနဲ့တော့ တွေ့ပြီ။

‘ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က သူများပြောတာလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ တကတဲ မီးရထားထဲ ကျားဝင်လာတာ ကျနေတာပဲ၊ ဒါ ကျုပ်တို့နေရာ၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့လက်မှတ်၊ အမိ ဖယ်ခိုင်းတိုင်း ဖယ်ပေးရအောင် အမိက ဘာမို့လဲ’

ရထားတွဲထဲက အိပ်နေတဲ့လူတွေ ခေါင်းထောင်လာကြတယ်။

ရှေ့ကကောင်လေးက အိပ်မှုန့်စုံမွှားနဲ့ လူးလဲအထမှာ သူ့ဘေးမှာ စွတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်ချလိုက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဘက်တိုးပြီး ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားရင်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာသေလေးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

‘ဒီကလည်း လက်မှတ်ကို ရန်ကုန်မှာကတည်းက သုံးရက် တောင်ကြိုပြီး တန်းစီဝယ်လာတာ၊ ဒီမှာ အလုပ်ရှိလို့ ကားနဲ့လိုက်လာနှင့် ပြီး ဒီနေ့မှ ရထားစောင့်စီးတာရှင့် သိရဲ့လား၊ လက်မှတ်ဝယ်ကတည်း ကိုက ဒီဘူတာက စောင့်စီးမယ်လို့ သတင်းပို့ထားပြီးသား၊ ရှင်တို့ကို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ လုပ်ကြံမပြောဘူး၊ ကဲ... ဖယ်ပေးပါရှင်၊ ဒီမှာ ညောင်းလှပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါဦး’

‘ဖယ်ပေးလို့ ဖြစ်မလားဗျ၊ ဖယ်ပေးတော့ ကျုပ်တို့က ဘယ်မှာ သွားထိုင်ရမှာလဲ၊ ရထားခိုးစီးလာတဲ့ကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ’

‘အို... ရှင်တို့က ယောက်ျားကြီးတွေပဲ၊ ဘယ်နားနေနေပေါ့၊ ပြီးတော့ ခရီးတစ်ဝက်နီးပါး စီးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တော်ရောပေါ့’

ဟုတ်သားပဲကွာဆိုပြီး ကျွန်တော် လောလောဆယ် ထပေး လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှသိပ်ထားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီကောင်က ပြေပြေပြစ်ပြစ်သာ နားဝင် အောင်ပြော၊ ဘယ်လောက်နာနာ အနာခံမည့်ကောင်၊ စိတ်ရင်းအလွန် ကောင်းတယ်။ အဲ... သူ့ကို လာကြောတယ်ထင်လို့ကတော့ မိန်းကလေး နဲ့တောင် နပန်းဖက်လုံးမယ့်ကောင်စားမျိုး။

‘ဟာဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခရီးတစ်ဝက်ရောက်လို့ ထပေးရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ရထားလက်မှတ် စပ်တူဝယ်လာ တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာပြေလည်သွားအောင် ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ငါ့ညီမတို့ထဲက တစ်ယောက်ထိုင်၊ အစ်ကိုတို့ ထဲက တစ်ယောက်ဖယ်ပေးမယ်လေ၊ ညီမက မိန်းကလေးဆိုတော့ ညီမထိုင်ပါ၊ အစ်ကိုနဲ့ ဒီကလေးနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဖြစ်သလိုစီးမယ်လေ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ အဲဒီတစ်နေရာရာမှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံး သွားစီးကြပါလား၊ ကျွန်မတို့မောင်နှမ အတူစီးချင်လို့ ရထားလက်မှတ်ကို တကူးတက ဒုက္ခခံဝယ်လာခဲ့တာပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ရင် ထိုင်ခုံမဲ့ဝယ်ပြီး ဖြစ်သလိုလိုက်မှာပေါ့’

အောင်ဝင်းက ကျွန်တော့်ကို မှတ်ပြီလားဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့...

‘ကျုပ်တို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဖယ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာ လုပ်ချင်လဲ’ အခြေအနေက တင်းမာစပြုလာပြီ။ ရှေ့ကအဒေါ်ကြီးက ဝင်ပြီး...

‘ဟေ့... ဖြိုးဖြိုးအိ။ သွား... တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေကို သွားခေါ် ပြီးရှင်းခိုင်း၊ ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့ မန္တလေးရောက်တော့မယ်’

အလဲ့၊ ပိန်တာရိုးက ဖြိုးဖြိုးအိ ဆိုပါလား။ အန်တီဝတုတ်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးဖြိုးအိဟာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ သူပြန် ရောက်လာတော့ သူ့နဲ့အတူ ဝန်ထမ်းသုံးလေးယောက် ပါလာကြတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေက ပြေပြေလည်လည် ပြောဆိုပြီး သူတို့လက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့လက်မှတ်ကို တိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်နေကြတယ်။

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထပ်သွားတယ်မသိဘူး၊ နှစ်ဖက် စလုံးက အမှန်အကန်တွေချည်းပဲ’

‘မှန်တာချင်းအတူတူ သူတို့က ရန်ကုန်ကတည်းက ဇိမ်နဲ့လိုက်
လာကြတာ၊ အခု ကျွန်မတို့အလှည့်ပေါ့၊ ဖယ်ခိုင်းပေးပါ’

‘အဲဒီလိုလည်း ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်... ဟာ.. ဟုတ်ပြီ၊
ခဏလေးနော်’

အဲဒီဝန်ထမ်းက လူတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်လာခဲ့တယ်။
အဲဒီလူရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း စာရွက်တစ်ရွက်ပါလာတယ်။ သူက
ကျွန်တော်တို့ကို...

‘ကျွန်တော်က ဒီတွဲက တွဲထိန်းပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီက
အဝင်စာရင်းမှာ ထိုင်ခုံတိုင်းက လူတွေရဲ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေရှိပါ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြည့်ပေးပါမယ်’ ဆိုပြီး ထိုင်ခုံနံပါတ်
ပေါ်ကနာမည်ကို ရှာနေတယ်။ ခဏနေတော့ ‘ဒီမှာ ခုံအမှတ် ရှစ်နဲ့ကိုးက
ဖြိုးဖြိုးအိနဲ့ ဝေယံကျော်တဲ့ခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့နာမည် ပါမလာဘူး’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်တရက် ရှက်လည်းရှက်၊
ဒေါသလည်း ထွက်သွားတယ်။

‘မပါလို့ ဖြစ်မလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့က လက်မှတ်အတု လုပ်တတ်
တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီတစ်မြို့တည်း၊ ဒီအရောင်းဌာနတစ်ခုတည်းက
ဝယ်လာတာချင်းအတူတူ ကျုပ်တို့နာမည်ကျတော့ ပါမလာဘူးဆိုလို့
ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား’

ဟိုကလေးမက လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်း
စေ့ပြီး မျက်နှာကိုချီထားတော့ ပိုပြီးမခံချင်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဖယ်မပေးလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကတော့ အလိုလိုသိနေတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုရာ၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့ လွဲချော်မှု
တစ်ခုခုကြောင့်ပါ၊ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အစီရင်ခံစာ ပြန်တင်

မှာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ကို နေရာလေးတစ်ဆိတ်လောက်’

‘ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ အတွက် မောင်ရင် ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ။ ကိုယ်တို့ခြေနင်းဖတ်ထဲ မထိုင်နိုင်ဘူး’

အောင်ဝင်းတစ်ယောက် ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဘက် လှည့် လာပြီး...

‘ခင် ဗျာ...’

‘ကိုယ်တို့ ဘယ်နားထိုင်ရမလဲလို့ မေးနေတာ။ ဘယ်နေရာ အစားပေးမှာလဲလို့’

‘အဲဒါကတော့ အစ်ကိုတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ခုံလွတ်ကလည်း ဘယ်မှာမှမရှိတော့လို့ပါ။ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြောင့်မဟုတ်’ တွဲထိန်းရဲ့စကားမဆုံးခင် အောင်ဝင်းက လက်ကာပြီး...

‘ဟာ...မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ။ မင်းတို့ပြောသလို ရန်ကုန် ဘူတာကြီးက လွဲချော်မှုဆိုတာ ငါတို့လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အားလုံးဟာ ဌာနတစ်ခုတည်းရဲ့ဝန်ထမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အေး...။ ဟုတ်ရင် အဲဒီဌာနကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာက လွဲချော်မှု တစ်ခုကို လက်တွေ့ဖြေရှင်းပေးနေရတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ဘယ်အတိုင်းအတာလောက် အထိများ တာဝန်ယူပေးပြီး မိခင်ဌာနကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်နိုင်မလဲ လို့ပါ’

မမူးဘဲနဲ့ ရစ်နေတဲ့အောင်ဝင်ကို တွဲထိန်းကလေးက ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်သွားပုံရတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး တာဝန်ယူ ပေးပါ့မယ်။ လာ သွားကြရအောင်’

‘ကျွန်တော်တို့အိတ်တွေကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကူသယ်တော့မယ့် ပုံ လုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကမန်းကတန်း ကောက်လွယ် ပြီး ထရပ်လိုက်ရတယ်။ တွဲထိန်းလေး ဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို တွဲထဲကခရီးသည်တွေက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ တွဲရဲ့ နောက်ဆုံးအိမ်သာနဲ့ ထောင့်မှန်ကျကျ နေရာ ရောက်တော့ ပိတ်ထားတဲ့တံခါးရွက်တစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ မှောင်းမည်းနေတဲ့ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု၊ အပြင်ကအလင်းရောင်နဲ့ ခုံရှည်ကလေးတစ်ခု ရှိနေတာတော့ တွေ့ရတယ်။

‘ဒါ ကျွန်တော့်အခန်းပါ။ အစ်ကိုတို့ ဒီမှာစီးပါ။ နှစ်ယောက် တော့ ထိုင်လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မီးလုံးရှာပြီး လာတပ်ပေးပါ့မယ်’

ကျွန်တော်တို့ကို နေရာချပေးပြီး ခဏနေတော့ သူ့စကား အတိုင်း မီးလုံးတစ်လုံး လာတပ်ပေးသွားတယ်။ လင်းပေမယ့် ကျဉ်းပြီး လှောင်နေတဲ့အခန်းထဲမှာ ပိုပြီးတောင် စိတ်ကျဉ်းကြပ်သွားတယ်။ အတက်အဆင်းတံခါးဝမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး လေလေးတဖြူးဖြူးနဲ့ နေရတာမှ အရသာရှိဦးမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးပြီး ထွက်မထိုင်ရဲကြ။ လွဲချော်မှုရဲ့အမှတ်တရအဖြစ် အဖတ်တင်နေတဲ့ သုံးပေ၊ ခြောက်ပေလောက်ပဲကျယ်မယ့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ခုံ သေးသေး ရှည်ရှည်လေး တစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှမရှိ။ အဲဒီခုံရှည်လေးက တွဲထိန်း လေးအတွက် ကျောသေးသေးချစရာ တစ်နေရာပဲဖြစ်မယ်။ ပြတင်း ပေါက်က အသေပိတ်ထားပြီး တံခါးရွက်ကြီးကလည်း အိမ်သာနဲ့တန်း နေလို့ ဖွင့်မရတော့ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်နေတယ်။ ခုံသေးသေးမှာ

တစ်ယောက်ကလဲ့နေရင် တစ်ယောက်ကခြေရင်းမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင် ရတယ်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် နေရာပြောင်းကြပေမယ့် တစ်ယောက်မှ သက်သက်သာသာမရှိ။ လဲ့နေတဲ့လူက ညောင်းလို့ ဘယ်ညာပြောင်းချင် ရင် ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်လို့မရ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်။ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီးမှ ပြန်လဲ့ချ။ အဲဒီလောက်ကို အခြေအနေဆိုးတယ်။

မန္တလေးဘူတာကို ရထားဝင်တော့ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးလည်း အိပ်ရေးပျက်တဲ့ဒဏ်နဲ့ ပိတ်လှောင် ယိုစီးခဲ့တဲ့ ချွေးနဲ့ပေါင်းပြီး နံဟောင်နုံးခွေနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီပုံပျက်ပန်း ပျက်တွေနဲ့ အသုဘအိမ်တန်းတက်ဖို့ အတော်ဝန်လေးနေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲဖို့ လိုအပ်နေတယ်။ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးတဲ့အိမ်၊ မသိကြသေးတဲ့ သူစိမ်းတွေအနေနဲ့ ရေချိုးခန်း တန်းဝင်လို့မကောင်း။ ရေမချိုးတောင် အဝတ်အစားတစ်စုံစီ တော့ လဲလိုက်မှ။ မီးရထားပေါ်မှာတုန်းက ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ သတိမရ ကြတာကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်စရာ ဖြစ်နေတယ်။ ခုတော့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ ဣန္ဒြေရရ ဝတ်စုံတစ်စုံထုတ်လဲဖို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် နေရာရှာမတွေ့ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့မထူးဘူးဆိုပြီး အခုလောလော ဆယ်လည်း အဆင်ပြေ၊ ညရေးညတာလည်း အိမ်ရှင်တွေကို အားမနာဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်ရအောင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို လောလောဆယ် ဝင်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ခက်တာက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က တစ်ခါပဲရောက် ဖူးတဲ့ မန္တလေးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆမတန်စိမ်းနေတယ်။ အသုဘ ချချိန်က နှစ်နာရီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အနည်းဆုံးဆယ့်နှစ်နာရီတော့ ရောက်မှဖြစ်မှာ။ တရုတ်တန်းဈေးဝင်၊ တွေ့ရာဆိုင်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ

စားပြီး ကြုံရာဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ကို နီးရာတည်းခိုခန်း ပို့ခိုင်းရတယ်။

တည်းခိုခန်းရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်တို့စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသွားတယ်။ ဘူတာအနီးတစ်ဝိုက်က ဒီလောက်လှပသစ်လွင်တဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ အများကြီးကြားထဲက ဒီလောက်စုတ်ပြတ်ပြီး အနံ့အသက်ဆိုးရွားတဲ့၊ ဆက်ဆံရေးလည်းကျဲတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ခေါ်လာတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာကို ကျွန်တော်တို့အံ့သြနေတယ်။ ဆိုက်ကားဆရာကတော့ တည်းခိုခန်းရှေ့ချပေးပြီး ပြန်သွားပြီ။ ရှေ့ကကြည့်ရင် သိပ်မသိသာလှပေမယ့် အထဲဝင်သွားမှပဲ တည်းချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားတဲ့ အခန်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ အခက်တွေ့သွားတယ်။ အချိန်ကို လက်လီစိတ်ပြီး သုံးနေရတဲ့ကာလမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှပြင်ဆင်ခွင့်မရတော့။ အသုဘက ပို့ပြန်လာမှ တစ်နေရာရာ ထပ်ရှာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းပဲ လောလောဆယ်ယူပြီး အဝတ်တစ်စုံစီထုတ်လဲ၊ အိတ်တွေထားပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။

အသုဘချဖို့ နှစ်နာရီအလိုမှာရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ရှင်တွေက လိုအပ်တာထက် ပိုဂရုစိုက်ကြတယ်။ ကျော်အေးရဲ့အမေကလည်း ရပ်ဝေးက သားတွေရောက်လာသလို ပြေးဖက်ပြီး တဖွဲ့တနွဲ့နဲ့ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကျော်အေးကို သတိရပြီး မျက်ရည်တောင် လည်သွားကြတယ်။ သူငယ်ချင်းကိုယ်စား ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဈာပနနောက်ဆုံးခရီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျင်ပြီး ခေါင်းသွင်းတာကအစ၊ ကြာနီကန်သုသာန် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ရောက်တဲ့ အထိ နယ်ခံတွေနဲ့အတူ ဝင်ကူနိုင်ခဲ့တယ်။

အသုဘချပြီးပြန်လာတော့ အမေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖက်တွယ်ထားဆဲ။ အိမ်ရှင်တွေကလည်း တခြားမှာ တည်းခိုခွင့်မပြု

ကြောင်း အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ပြီး သူတို့ကားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုတင်ပြီး တည်းခိုခန်းက ပစ္စည်းတွေ လိုက်သယ်ပါလေရော။

တည်းခိုခန်းရောက်တော့ အောင်ဝင်းက အိတ်နှစ်လုံးသွား သယ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ငွေရှင်းတယ်။ တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း အတွက် တစ်နေ့တာသတ်မှတ်နှုန်းက ကိုးဆယ်။ ကျွန်တော်က နှစ်ရာတန် တစ်ရွက်ထုတ်ပေးတော့ မန်နေဂျာက နှစ်ဆယ်ပဲပြန်အမ်းတယ်။ ကျွန်တော်က ငွေမှားအမ်းတယ်ထင်လို့ရှင်းပြတော့ သူကလည်း ခပ်တိုတို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ပြောတယ်။ တစ်ယောက်ခန်းဖြစ်ပေမယ့် လူနှစ် ယောက်ဝင်သွားလို့ နှစ်ယောက်စာယူတယ်တဲ့။

ကောင်းလိုက်တဲ့ လွဲချော်မှု။ ဆယ်မိနစ်တောင်မပြည့်တဲ့ ဝတ်စုံ တစ်စုံစီ ထုတ်လဲလိုက်တဲ့ ကျသင့်ငွေလေ...။

အသုဘကိစ္စတွေပြီးဆုံးလို့ ရက်လည်တဲ့နေ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

အပြန်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ အနှောင့်အယှက်ကင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းတွဲရဲ့ ထိုင်ခုံများပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ လိုက်ပါခဲ့ကြတယ်။ အမေနဲ့ အိမ်ရှင်မိသားစုရဲ့ တာဝန်ကျေပြီး နွေးထွေးတဲ့ အစီအစဉ်တွေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖြစ်တွေက အရာရာလွဲချော်တတ်ကြလွန်းလို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာများ ဖြစ်ဦးမှာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ ကြောင့်ကြစိတ်လေးကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်နှောင့်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလေးသာလာပုံရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းငိုက်မျဉ်းပြီး နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။ ။

* * * * *

ပိတောက်အိမ်

ဘုရား... ဘုရား၊ ကျုပ်လက်တွေ လှုပ်လို့မရတော့ပါလား၊
ဟင်... ခြေ... ခြေထောက်တွေကရော...။

ကျုပ် လေဖြတ်သွားပြီထင်တယ်... ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီရောဂါဟာ
ကျုပ်တစ်သက်မှာ မဖြစ်ချင်ဆုံးဝေဒနာပဲ။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံးမှာ ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။ စေ့ထားတဲ့တံခါးကြားက ဝင်လာ
တဲ့အလင်းရောင်တန်းကြောင့် ကျုပ် ညက တံခါးသေသေချာချာ မပိတ်
ဖြစ်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတာဖြစ်မယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲဒီတံခါးကို
တွန်းဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာရင် ရတာပေါ့။ လာခဲ့စမ်းပါဗျာ။
ကျုပ်နားကို လူတစ်ယောက်လောက်။ တစ်ဖက်ခြံကကောင်လေးကို
ကျုပ် အားကိုးတကြီးနဲ့ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တယ်။

‘မောင်ဌေး... မောင်ဌေး... မောင်ဌေးရေ...’ လို့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပါးစပ်က အော်သလောက် လေသံကမြင့်မလာဘူး။ ပြီးတော့ ထွက်လာတဲ့အသံတွေကလည်း မပီမသ ဗလုံးဗထွေးနဲ့...။

‘မလောင်... မလောင်... ထွေး... ထွေး’

ကျုပ် မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

* * *

လမ်းမပေါ်ကဖြတ်သွားတဲ့ လူသံတွေနဲ့ ခြံရှေ့မှာ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားတယ်။ ပိတောက်တွေပွင့်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ နံနက်မိုးလင်းရင် ပိတောက်ပန်းတွေကို မြင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် အလိုလိုသိနေတယ်။ ပိတောက်တစ်ကြိမ်ပွင့်တိုင်း ကျုပ်ရင်ကို စုံကန်သွားတဲ့ သင်းကို အသည်းနာရတာ ကြာခဲ့ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ် ညဉ့်က အရက်တွေသောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ။

‘ဦးလေးရေ... ဦးလေး’

ကျုပ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။ စေ့ထားတဲ့တံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာတဲ့အသံနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ မောင်ဌေးက ပိတောက်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကိုကိုင်းပြီး ကျုပ် ရှေ့ရောက်လာတယ်။

‘ဦးလေး ညက တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီမနက် ပိတောက်တွေပွင့်တာ အားကြီးပဲ၊ ဆူညံနေတာတောင် ဦးလေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာမတွေ့လို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ၊ ဟောဒီ ပိတောက်ပန်းတွေ ညောင်ရေအိုးထိုးပေးခဲ့မယ်’

နမောနမဲ့နိုင်တဲ့ မောင်ဌေးက ကျုပ်ကို သေချာမကြည့်ဘဲ

ပိတောက်ကိုင်းကြီးထဲက ပိတောက်ခက်တွေကို ဖဲ့ဖဲ့ပြီးသပ်ရပ်အောင် အရွက်တွေခြွေနေတယ်။ ကျုပ်က ရုတ်တရက် ပိတောက်တွေကို ဝိုင်တွေ ကြည့်နေမိပြီးမှ မောင်ဌေးကို ကျုပ်နားလာဖို့ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်တယ်။ မောင်ဌေးက ကျုပ်ခေါ်တာကိုမမြင်ဘဲ စကားတွေဆက်ပြောနေသေး တယ်။

‘သင်ကြိန်ကျဖို့ နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ် ဦးလေးရ၊ မနက်ဖြန် ကျရင်တော့ သင်ကြိန်ပန်းတွေချိုးပြီး တာအိုးထိုးရတော့မယ်၊ ဦးလေး အတွက်ပါ ကျွန်တော် ပိုချိုးခဲ့မှာပါ’

ကျုပ်က အိပ်ရာခင်းကို ကောင်းနေတဲ့လက်နဲ့ တဘုန်းဘုန်း ရိုက်ပြီးခေါ်တော့မှ မောင်ဌေးက ကျုပ်အဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး တထိတ်တလန့် နဲ့...

‘ဟင်... ဦးလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’ ဆိုပြီး ကျုပ်နား ပြေးကပ်လာတယ်။

‘ဘယ်... ဘယ်...ရီ... ဖရစ်... ဖရစ်’
‘ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိပါဘူးကွာလို့’ သူ့ကို ပြောချင်တာ၊ ပြောလို့မထွက်ဘဲ ဘာသံတွေထွက်လာမှန်း မသိဘူး။ မောင်ဌေးက ကျုပ်ကို အသေအချာကြည့်ပြီး...

‘ဦးလေး... လေဖြတ်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန် ပြေးခေါ်မယ်၊ ခဏလေးနော် ဦးလေး’ ဆိုပြီး မောင်ဌေး ပြန်ထွက်သွား တယ်။ ကျုပ် အားရှိသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မောင်ဌေးဟာ ကျုပ်အတွက် ကောက်ရိုးမျှင်တစ်မျှင်ပေါ့။

* * *

ဝါးလုံးတွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ၊ အုန်းလက်တွေနဲ့ ရေကစားမဏ္ဍပ် ဆောက်နေသူတွေ၊ စတုဒီသာကျွေးပို့ စီစဉ်တိုင်ပင်နေကြသူတွေကို ကြည့်ပြီး ကလေးတွေဟာ ရုံးစုရုံးစုနဲ့ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်နေကြတယ်။

သူတို့ပါးစပ်ကလည်း...

‘သင်္ကြန်ကျတော့မယ်...ဟေ့၊ သင်္ကြန်ကျတော့မယ်’လို့ အသားလွတ်အော်ပြီး ပျော်သူပျော်...

‘သင်္ကြန်နှစ်ဦး တူးပို့... တူးပို့... တီးနယ်... တယ့်နယ် ...တယ်’ ဆိုပြီး သီချင်းနဲ့ပါးစပ်ဆိုင်းကိုတွဲဆိုပြီး လိမ်ဖည်ဖည်ကသူ ကနဲ့ ပျော်နေတဲ့ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး မေခင် သင်္ကြန်အကြိုရနံ့တွေကို ရှုရှိုက်နေမိတယ်။

မောင်တို့တစ်သိုက်ကတော့ မဏ္ဍပ်ကို လှသထက်လှအောင် အုန်းလက်စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေနဲ့ မွမ်းမံနေကြရင်းနဲ့...

‘ပိတောက်ပန်းရတဲ့နေ့ကျရင် ဟောဒီအုန်းလက်တွေကြားမှာ ပိတောက်ကိုင်းတွေ ညှပ်ညှပ်ပြီး စိုက်ထားရမယ်ဟေ့’ ဆိုတဲ့ မောင့်အသံနဲ့ မရှေးမနှောင်း...

‘ကက်ဆက်ဖွင့်ကွာ... ကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်’ ဆိုတဲ့ အသံ။ ပြီးတော့ မကြာခင်...

‘ဟေး... ဟေး နွေမ... နွေမရဲ့လှပုံလေးက ချစ်စရာကွယ်၊ ဟေး... ဟေး... နွေမ’

မဏ္ဍပ်ဆောက်နေတာက အိမ်ရှေ့နားတင်မို့ မေခင် သမီးကို ထမင်းခွံ့ရင်းက အိမ်ပေါ်ကနေ အကုန်မြင်တွေ့နေရတယ်။

‘ရှာပုံတော် မင်းသားကြီး... မဏ္ဍပ်တကာ ရောက်ခဲ့ပြီ... ဘယ်မြို့သူ ဘယ်ကမှန်းလဲ အတတ်တော့ မသိခဲ့ပြီ’

မေခင် မဏ္ဍပ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ မောင်က လည်း အိမ်ပေါ်ကမေခင်ကို လှမ်းကြည့်နေတာမြင်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြီးလိုက်မိကြတယ်။

မေခင်နဲ့မောင်က တစ်ခုသောသင်္ကြန်မှာ ဆုံခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီနှစ်က မေခင် ရန်ကုန်သွားလည်ရင်း သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှာ ဆုံခဲ့ဖူးတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက မောင်နဲ့မေခင် အမှတ်မထင် ဆုံလိုက်ရပြီး နောက်နှစ်မှာ မောင်က မေခင်ကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ပြန်ပြောပြမှ မေခင်သိရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်တစ်ခုမှာ မောင်နဲ့မေခင် ပြန်ဆုံတွေ့ရပုံကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲနော်။ မဏ္ဍပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မေခင်တို့ခြံထဲမှာ။ မေခင်တို့အိမ်မှာ ပိတောက်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိတယ်။ တစ်ပင်ကအိမ်ရှေ့မှာ တစ်ပင်က ခေါင်းရင်း ခြံစည်းရိုးနားမှာပေါ့။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ဝါထိန်ပြီး ဆုပ်ခဲနေအောင်ပွင့်တာ။ ပိတောက်ဆိုတာ အဝါတော့ အဝါရောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချို့ပိတောက်က အဝါရောင် ဖျော့တယ်။ တချို့က အပွင့်ကျဲတယ်။ တချို့က ပွင့်ဖတ်သေးတယ်။ မေခင်တို့အိမ်က ပိတောက်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သိပ်လှတယ်။

အဲဒီပိတောက်တွေ တစ်အားပွင့်တဲ့ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့တစ်ရက်မှာတော့ မေခင်တို့အိမ်ရှေ့ကို...

‘ပိတောက်ပွဲတော်’ ဆိုတဲ့ အလှကားတစ်ကားဆိုက်ပြီး ဖေဖေဆီမှာ ပိတောက်ပန်းတွေရောင်းဖို့ လာတောင်းဝယ်ကြတယ်။ ဖေဖေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုက်သလောက် ခူးသွားကြလို့ အလကားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကားပေါ်က တပျော်တပါးကြီးဆင်းပြီး ပိတောက်ပန်းတွေ ခူးကြသူတွေထဲမှာ မောင်ပါလာပြီး မေခင်နဲ့ ပြန်တွေ့တာပေါ့။

ဖေဖေဟာ အဲဒီနေ့က သူ ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်တဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေနဲ့အတူ သူ့အချစ်ဆုံးသမီးလေးရဲ့ အသည်းနှလုံးတစ်စုံ ပါ ရောပါသွားတာကို သိလိုက်ဟန်မတူဘူး။

* * *

ဒီနေ့ဆို ကိုတင်ဖေဆုံးတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ...။ မြေးမလေး ‘သင်းပိတောက်’တစ်သက်ပေါ့။ မြေးမလေးတစ်သက်ဆိုပေမယ့် သူ တွေ့ခွင့် မရသွားရှာဘူး။ သူက သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ဆုံးရှာတာ။ ‘သင်းပိတောက်’က သင်္ကြန်တွင်းမှာ မွေးတာလေ။ ခုနေခါများ သူ့ရှိခဲ့ရင် သူ့မြေးမလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်ရှာလိုက်မလဲ။ သူ့ဘိုးအေ ရက်မလည်ခင် သူ့ကိုမွေးတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ ဗျာများလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကလည်းမဟုတ်တော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တစ်အားပဲ။ ကိုဘအောင်ကို ငဲ့တာကတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်အတွက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအဆင်ပြေတာကလည်းတစ်ကြောင်းမို့သာ ပြောင်းလာရတာ။

ဪ... ကိုဘအောင်ဆိုတာက ကျွန်မတို့ကို သူ့ရဲ့ မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့သူပေါ့။

ကျွန်မတို့မြို့ကလေးက အလွန်ပျော်စရာကောင်းတာ။ ကျွန်မတို့ ခပ်ငယ်ငယ်ကဆို မြို့ကလေးတောင်ဘက်ဖျားမှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုက ရစ်ခွေစီးဆင်းလို့...။ အဲဒီစမ်းချောင်းကလေးဟာ အခါတွင်းဆိုရင် ရွာထဲက ကာလသားတွေ ငွေဖလားသေးသေးကလေးတွေနဲ့စောင့်ပြီး လုံမပျိုတွေကို ရေလောင်းနေကျ နေရာလေးပေါ့။

ပြီးတော့ ကျွန်မတို့မြို့ကလေးမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အလေ့အထတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကာလသားတွေက စမ်းချောင်းထဲကရေကို ပခုံးနဲ့ထမ်းပြီး အဘိုးအို၊ အဘွားအိုရှိတဲ့အိမ်တွေ ကိုသွားပြီး ရေကန်တော့ကြတယ်။ သူတို့ ရေလောင်းချင်တဲ့မိန်းမပျိုတွေ အပြင်မထွက်ကြဘူးဆိုရင်တော့ ငွေဖလားထဲမှာ သပြေခက်နှစ် ပြီးတော့ အုပ်ထိန်းသူမိဘမောင်ဖားတွေကို ရေကန်တော့ပြီး အဲဒီလုံမပျိုကိုပါ ရေလောင်းခွင့်တောင်းပြီး ရေပက်ဖျန်းရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သပြေခက် လေး တစ်ခက်နှစ်ခက်နဲ့ ရေပက်ခံရပေမယ့် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကာလသားဆိုရင်တော့ လုံမပျိုရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှက်တက်တက်၊ ရင်ဖိုဖိုနဲ့ ရေစိုပေမယ့် ရင်ထဲမှာနွေးလို့သွားရတယ်။

ကျွန်မတို့အရပ်က ကာလသားတွေထဲမှာတော့ ကိုဘအောင်နဲ့ ကိုတင်ဖေတို့က အဆိုးဆုံးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နှစ်သောသင်္ကြန် မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အပြိုင်ပိုးပန်းရင်းက စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘မမြနု’ ဆိုတဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကိုဘအောင်ဟာ ကံကောင်းသူအဖြစ်နဲ့ မမြနုနဲ့ အကြောင်းပါ သွားပေမယ့် ကံဆိုးရှာတဲ့မမြနုကတော့ သမီးလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ကိုဘအောင်ဟာ သူ့သမီးလေးကိုများ ချစ်လိုက်တာတုန်လို့...။ နောက်အိမ်ထောင်လည်း မပြုတော့ဘူး။ သူ့ သမီးလေး မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့၊ မိထွေး နှိပ်စက်မှာစိုးလို့တဲ့။ အတော် တော့ အစွဲလမ်းကြီးတဲ့လူ။ စိတ်လည်း အတော်မာတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်က အဘိုးအဘွား
တွေနဲ့နေပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းတက်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မတို့သား
က ဇာတိမြို့ကလေးကိုပြန်လာတဲ့ သင်္ကြန်တစ်နှစ်မှာ သူ့သမီးလေးကို
တွေ့ပြီး ကလေးချင်း မေတ္တာမျှကြပါရော။

ကျွန်မတို့လည်း အချိန်ကြာမှသိရတော့ အံ့ဩရုံကလွဲပြီး ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သူတို့ချင်းက ရန်ကုန်မှာ တစ်နှစ်ဆုံခဲ့ဖူးတယ်
ဆိုတာကိုး။

ကျွန်မသားက မိန်းကလေးကို အတော်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရှာ
တာပါ။ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလိုမရဘူး။

‘နဂိုကတည်းကမှ ဘအောင်နဲ့ အဆင်မပြေရတဲ့ကြားထဲကွာ၊
ကျောင်းတော်ကရန်စကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်
ဘဲ ရှောင်နေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အခု ဒီကောင်လုပ်ခါမှ
ပြဿနာတက်တော့မှာပဲ’လို့ တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းနေတဲ့သူ
အဖေကို ကျွန်မ မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေလုပ်ရတော့တာပေါ့။

‘အို... ရှင်ကလည်း ဒါက ကလေးတွေကိစ္စပဲ၊ ဘယ်တတ်
နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ပြုပြင်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုတုန်းက ရှင်တို့ကိစ္စ
တွေက ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါတွေကို ထည့်တွက်မနေစမ်းပါနဲ့’

‘မတွက်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဘအောင်အကြောင်း ငါအသိဆုံး၊
ဒီကောင်က သိပ်အငြိုးကြီးတာ’

‘ကြီးလည်း ကိုယ်က သားရှင်ပဲ၊ သည်းခံရမှာပေါ့တော်’
ဆိုပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီအကြောင်းတွေးပြီး ရင်မအေးနေရတဲ့အချိန်
တစ်နံနက်ခင်းမှာ ကျွန်မဈေးသွားရင်း လမ်းမှာ ကိုဘအောင်တို့ရဲ့

အိမ်နီးချင်း၊ မြောက်ပိုင်းက မအေးမိနဲ့တွေ့တော့ သူက ကျွန်မနားကပ်ပြီး အသာတိုးတိုးမေးတယ်။ သူ့အမူအရာကိုမြင်တာနဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲ ‘ထိတ်’ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဟဲ့... အေးသီ၊ ကိုဘအောင်သမီးလေး ပျောက်နေလို့တဲ့၊ ညည်းသားနဲ့လို့ သတင်းထွက်နေတယ်၊ ညည်းသားရော အခု အိမ်မှာ ရှိရဲ့လား’

သား ညက အိမ်ပြန်မလာကြောင်းပြောပြီး အဲဒီနံနက်က ကျွန်မ ဈေးတောင်မဝယ်တော့ဘဲ အိမ်ကိုပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်။

ညက သားပြန်မအိပ်မှန်း မသိသေးတဲ့သူ့အဖေဟာ ဈေးက ဘာမှမဝယ်ဘဲ ဆွဲခြင်းအလွတ်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ကျွန်မကို မျက်နှာသစ် ပြီးခါစ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်လျက်တန်းလန်းနဲ့ အထူးအဆန်းလို လှမ်း ကြည့်နေတယ်။

‘မင်း ဈေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ’ လို့ ဆီးမေးတယ်။ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူလဲ စိတ်ပူသွားတော့တာပေါ့။

‘အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါတို့ လိုက်တောင်းရမ်း မပေးရဲဘူးထင်ပြီး ဒီကောင် ခိုးပြေးတာဖြစ်မှာ၊ ခက်တော့တာပဲကွာ’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာမှတောင် မတိုင်ပင်ရသေးခင်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကနေ အသံနက်ကြီးနဲ့...

‘တင်ဖေ... ဟေ့ကောင် တင်ဖေ’ ဆိုတဲ့ အသံကို ကြား ရတော့တာပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာကြရင်းနဲ့ သူ့ကိုလည်း...

‘ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံနော်’လို့ သတိပေးရသေးတယ်။
ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းအရောက် အိမ်ပေါ်ကို ဒေါနဲ့မာန်နဲ့
တက်လာတဲ့ ကိုဘအောင်နဲ့ ဘွားခနဲသွားဆုံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မတို့က
အချိုသာဆုံးမျက်နှာထားနဲ့...

‘ကိုဘအောင် ထိုင်ပါရှင်... ထိုင်ပါဦး’

သူက ကျွန်မကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင်မမှတ်
ဘဲ ကိုတင်ဖေကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး...

‘ဟေ့ကောင် တင်ဖေ၊ ငါ့သမီးကို အခုထုတ်ပေး’လို့ ပြော
တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာလည်း အတော်မောနေပုံပဲ။ ကိုတင်ဖေက...

‘ထိုင်ပါဦး ကိုဘအောင်ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ
တာပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ထိုင်ပါဦး’

‘ကျုပ် ထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်သမီး၊
ကျုပ်သမီးနဲ့ အခုတွေ့ချင်တယ်’

‘အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ ကိုဘအောင်ရယ်၊
အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်လည်း ခုလေးတင်မှ သိရတာပါ’

‘အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဘာမှ တိုင်ပင်စရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့သမီး
ဘယ်မှာလဲ ဒါပဲပြော’

‘ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိဦးမှာလဲဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ရှာရမှာပေါ့၊
ကလေးတွေကကြောက်ပြီး ဘယ်ပုန်းနေမှန်းမှ မသိတာ’

‘ဒါ မင်းတို့ သက်သက်လိမ်တာ၊ မင်း သားက ငါ့သမီးကို
ဖြားယောင်းပြီး ယူတာကွ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊
မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်’

‘ကိုဘအောင် စိတ်ကိုလျော့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားသမီးလေးက အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ် တော့ပါဘူးဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘအောင်ရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ တွေ့အောင်ရှာပြီး အမြန်ဆုံးပြန်အပ်ပါ့မယ်’ဆိုတော့ သူက ငြိမ်ပြီး တွေ့သွားတယ်။ ခဏနေတော့ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်ကို အရပ် ကြိုးပြတ် ပုံပြီးကျသွားပုံက သနားစရာကြီးပါ။ ချက်ချင်းလိုလိုပဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ်လာပြန်ရော။

‘ဒါဖြင့် မြန်မြန်ရှာလေ၊ လာ... အခုသွားရှာရအောင်’ ဆိုတော့ ကိုတင်ဖေက...

‘ခင်ဗျား သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ကိုဘအောင်ရယ်၊ အိမ် ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း... ငါပါလိုက်မယ်၊ ငါ့သမီးကို မတွေ့မချင်း ငါစိတ်အေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နေလို့ထိုင်လို့လည်း မရဘူး၊ မင်းနဲ့အတူငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်’ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အကျပ်ရိုက်သွားတယ်။ တကယ့်ကိုပဲ သူရော၊ ကျွန်မရော ကလေးတွေ ဘယ်ပြေးလို့ပြေးမှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာက စရှာရမှန်း၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမှန်းလဲ မတိုင်ပင်ရသေးဘူး။ သူကလည်း ကျွန်မတို့လင်မယားရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲဖမ်းသလို မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေတာ။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်သာတော့ဘဲ နေ့ချင်းပြန်လို့ရတဲ့ တော ပိုင်းကရွာတွေဆီက ထင်တဲ့နေရာတွေလျှောက်ရှာဖို့ ပြင်ရတော့တယ်။

ကိုဘအောင်ဟာ ကော်ဖီတိုက်တာတောင် မသောက်နိုင်ရှာဘူး။ တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ထွက်သွားကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရင်တော့ခပ်မောမောပဲ။ ကိုတင်ဖေကို သူနဲ့တွဲပြီး လွှတ်သာလွှတ်လိုက်ရတယ်။ စိတ်ကတော့ ခပ်ထင့်ထင့်ပဲ။

ခရီးသွားတဲ့လူထက်ကို အိမ်မှာစောင့်ပြီး သတင်းနားထောင် ရတဲ့လူက ပိုသောကရောက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ခရီးသွားကြမှာပါလိမ့်...။

ကလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ပြုန်းခနဲ ချောချောမောမောမှ ဖြစ်ပါ့ မလား။ ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ကြမှာပါလိမ့်မလဲဆိုတဲ့ သောကတွေနဲ့ လူဟာ နေထိထိုင်မသာကိုဖြစ်လို့။

နံနက် ၉နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်သွားတဲ့သူတွေဟာ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှ ကိုတင်ဖေတစ်ယောက်တည်း မောကြီးပန်း ကြီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း မှုန်မှိုင်းလို့။

‘မောလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်မှာမှလဲ ရှာလို့မတွေ့ဘူး၊ ထမင်းက လည်း ငတ်သေးတယ်၊ သူက ဘာမှကျွေးလို့မရတော့ ငါလည်း ဘယ် စားလို့ကောင်းပါ့မလဲ၊ သား သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ၊ ပုန်းလို့ကောင်းမယ် ထင်ရတဲ့ရွာရော၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ဆီရော တစ်နေကုန်သွားလိုက် ရတာ၊ ခြေကိုညောင်းရောပဲ၊ ငှါမှာ ကိုဘအောင်ကို အားလည်းနာ၊ မျက်နှာလည်းပူနဲ့ အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ကွာ’

‘အဲဒီလောက် လိုက်ရှာတာတောင် မတွေ့တာ သူ့အမြင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့အပေါ်ရော အမြင်ကြည်ရဲ့လား’

‘ဘယ်ကြည်လိမ့်မလဲကွာ၊ အမှန်မှာ သူက သူ့သမီးကို နေ့
မကူးခင် ပြန်လိုချင်လို့ ငါ့နောက်ကို အချိုသတ်ပြီး လိုက်နေတာကွ၊
ငါတို့သားနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ သူက အဲဒီလိုပဲ ရှင့်ကိုပြောလို့လား၊
ဘယ်တုံးကပြောတာလဲ’

‘အခုလေးတင် လမ်းခွဲခါနီးမှ ပြောသွားတာကွ၊ ဘယ်မှာမှ
မတွေ့တဲ့အဆုံး ညဉ့်ကလည်း နက်တော့မှာဆိုတော့ မှောင်ထဲမှာ မီးရထား
သံလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်းနဲ့ ငါက နောက်ရက်တွေ
ဆက်ရှာပြီး တွေ့တာနဲ့ မိသားဖသားပီပီ လာအပ်ပါမယ်ဆိုတော့ ဘယ်
တော့မှလာမအပ်နဲ့၊ သူလက်မခံဘူးတဲ့၊ သူ့သမီးတစ်ယောက်တည်း
ပြန်လာမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးပဲတဲ့၊ အခုလည်း သူ့သမီးတစ်ယောက်
တည်းကိုပဲ ပြန်ခေါ်ရအောင် လိုက်လာတာတဲ့ကွာ’

‘ဒါကတော့ သွေးပူနေတုန်း ပြောတာပါတော်၊ နောက်တော့
လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘မင်း မထင်နဲ့နော်’

တကယ်ကိုပဲ ကိုတင်ဖေ ပြောသလိုပါပဲ။ ကလေးတွေကို
ပြန်တွေ့တဲ့အခါ ကျွန်မတို့ အမျိုးမျိုးအဆင်ပြေဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကိုဘအောင်က သိပ်စိတ်ကြီးတယ်၊ ဘယ်သူမှဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျ
ပေးလို့မရဘူး။ ကလေးတွေ နေသားတကျ ရှိသွားတဲ့အခါကျတော့လည်း
သမီးတစ်ယောက်တည်းက ခဏတစ်ဖြုတ် အဖေနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါဆိုပြီး
သွားကန်တော့တာတောင် အတွေ့မခံတော့တာ ဒီကနေ့အထိပဲ။ တစ်ရပ်
တည်း၊ တစ်ရွာတည်းနေရင် သူ့အနေကျို့မှာစိုးတာရယ်၊ အရာရာကို

အဆင်မပြေကြမှာရယ်ကြောင့် ကျွန်မတို့ကပဲ အခုနေတဲ့ဆီကို ပြောင်း
ခဲ့ကြတာပါ။

* * *

‘ဦးလေးက သားသမီးမရှိဘူးလား’လို့ ဆရာဝန်က မေးလိုက်
တာဟာ ကျုပ်အရှိုက်ကို လက်သီးနဲ့ ပင့်ထိုးလိုက်သလိုပဲ။ ကျုပ်က
ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါပြလိုက်တယ်။

‘ဦးလေးက ဆေးရုံလဲမတက်ချင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်
အိမ်မှာ လာကုပေးရတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခက်တာက ဦးလေးနားမှာ
အမြဲပြုစု ပေးဖို့ လူတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့’

ကျုပ်က မောင်ဌေးကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ မောင်ဌေးက
ပြုံးနေတယ်။ သူပြုံးပုံက တစ်မျိုးပဲ။

အခုမှ ကျုပ်နေမကောင်းတာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်။ သူ
ကျုပ်ကို စိတ်ပျက်နေပြီလား။ ကျုပ်ဘဝကလည်း အကူအတွဲမပါဘဲနဲ့
ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေဖြစ်သွားပြီလေ။ တော်ရုံလူ
ဘယ်စိတ်ရှည်ပါတော့မလဲ။

ဆရာဝန်ပြန်ဖို့ပြင်တော့ မောင်ဌေးက ဆေးအိတ်ဆွဲပြီး လိုက်ပို့
တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း...

‘ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်နော် ဦးလေး၊ ဆရာ့ကို ပို့ပြီးပြန်
လာမှ ကျွန်တော် ဦးလေးကို ထမင်းကျွေးမယ်၊ ဘာစားချင်သေးလဲ၊
ဘာဝယ်လာခဲ့ရမလဲ’ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တယ်။
ဆရာဝန်မလာခင်လေးတင် သူ ကွေကာအုပ်ဖျော်တိုက်ထားလို့ ကျုပ်

လည်း မဆာသေးပါဘူး။ ပြောလိုသာပြောရတာ၊ ကောင်လေးက မဆိုးရှာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ကျတော့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျုပ် မျက်စိ ရှေ့က လူရိပ်တွေကွယ်သွားတာနဲ့ ကျုပ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး အားငယ်လာတယ်။ ကျုပ်မှာ တစ်သက်လုံး မသုံးရက်မစွဲရက် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကလည်း ကျုပ်ကို လုံလောက်တဲ့စိတ်ချမ်းသာမှု မပေးနိုင်တော့ပါလား။

‘မမြနုရယ်၊ ငါ့အဖြစ်ကို မြင်လှည့်စမ်းပါဦးကွာ’

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တမ်းတ လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ဝှက်ထားတဲ့ အိပ်ရာအောက်က ဓာတ်ပုံသေးသေးလေးတစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်ပြီးကြည့် လိုက်တယ်။

‘ဒီမှာလေ မင်းရဲ့သမီး၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပေး ပြီး ရိုက်ခိုင်းလို့ ငါ ရိုက်ပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးပေါ့’

ခြံထဲမှာ ပိတောက်ပန်းတွေ ပွင့်နေတဲ့တစ်ရက်၊ ဂါဝန်ကား ကားလေးနဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေကိုပွေ့ဖက်ပြီး ရယ်မောနေတဲ့ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံပေါ့။

ကျုပ်ရင်တွေ နာလိုက်တာ...

မောင်ဌေးပြန်မလာခင် ဓာတ်ပုံကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ အိပ်ရာအောက် ကိုပြန်ထိုးပြီး ကျုပ် မျက်စိအစုံကိုမှိတ်ပြီး ခဏမှိန်းနေလိုက်တယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ခြံထဲက ပိတောက်ပန်းရနံ့တွေဟာ အိမ်ထဲ အထိ တိုးဝင်လာတယ်။

အပြင်မှာ သင်္ကြန်ကျနေပြီ...။

လမ်းမပေါ်က ကလေးအချို့ ရေကစားရင်း အော်ဟစ်မြူးထူး
နေသံကို အိမ်ထဲကအတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။

လမ်းထိပ် စတုဒီသာမဏ္ဍပ်က ဖွင့်ထားတဲ့ သင်္ကြန်သီချင်းသံ
တွေကလည်း တညံ့ညံ့ပဲ။

လူတွေ... လူတွေ... အတော်ပျော်နေကြသလား။ အိမ်အိုကြီး
တစ်လုံးထဲမှာ အထီးကျန်လူသားတစ်ယောက်ရှိနေတာကို သတိပြုမိကြ
ပါရဲ့လား။

တွေးရင်း... တွေးရင်းနဲ့ ကျုပ် ပိုပိုအားငယ်လာတယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်က လူသားတွေနဲ့ ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပိုပိုဝေးပြီး
တသီးတခြား ဖြစ်သွားသလိုပဲ။

အပြင်မှာသာ ဆူညံစိုပြည်နေတာ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာတော့
ခြောက်သွေ့လို့... တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ဒဏ်ကို ကျုပ်ဘယ်လောက်
ကြာကြာခံနေရမှာလဲ၊ အိမ်မြှောင်ကလေးတစ်ကောင်တလေလောက်
တောင် ကျုပ်နားမှာလာပြီး စုတ်ထိုးဖော်မရဘူး။

တစ်ယောက်တည်း အားငယ်ပြီးမိန်းနေတုန်းမှာ အိမ်ရှေ့က
တံခါးတွန်းဖွင့်သံနဲ့ ခြေသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ကျုပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။
မောင်ဌေး ပြန်လာပြီထင်ပါရဲ့။ ခါတိုင်း တံခါးသံကြားတာနဲ့ ကျုပ်
ရှေ့ကိုတန်းပြီး ရောက်လာတတ်တဲ့ မောင်ဌေးဟာ အခုတော့ ဘာကြောင့်
များ တုံ့နှေးနေပါလိမ့်။ တံခါးဖွင့်သံကြားပြီး ခဏကြာတဲ့အထိ ဝင်မလာ
သေးဘူး။ ကျုပ်က ထိုင်နေတဲ့ဧည့်ခန်းထောင့်ကနေ လှမ်းမြင်ရတဲ့
အိမ်တံခါးဝကို လှမ်းပြီးမျှော်နေတုန်းမှာပဲ...

ပိတောက်ပန်းတွေကိုင်ထားတဲ့ ဂါဝန်အဖြူရောင်ကားကား

လေးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုလက်ဆွဲပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ကျုပ်ရှိရာကိုလာနေတယ်။

‘ဟင်... သမီး... သမီးလေးနဲ့ မမြနုပါလား’ ‘ထိတ်’ခနဲ ဖြစ်ပြီး ကျုပ်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာတယ်။

ကျုပ် အိပ်မက်များ မက်နေတာလား။ ကျုပ်ကလေးရဲ့မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်... သမီးလေး... ကျုပ်သမီးလေးမှ သမီးလေးအစစ်ပါ။ စောစောကပဲ ဓာတ်ပုံထုတ်ကြည့်ထားသေးတာ၊ ကျုပ် ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်နားရောက်လာတယ်။

‘ကိုဘအောင်... သက်သာရဲ့လား’

အမျိုးသမီးက ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘ဟင်... မမြနုလည်း မဟုတ်ပါလား’

‘ကိုဘအောင် နေသာရဲ့မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မအေးသီလေ’

ဟင်... ဒါ တင်ဖေမိန်းမပဲ၊ ကျုပ်မျက်နှာ ဘယ်လိုအရောင် ပြောင်းသွားသလဲတော့ မသိဘူး။ သူက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး စကားတွေ ဆက်ပြောနေတယ်။

‘ကိုဘအောင် နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ဟိုဘက်အိမ်က မောင်ဌေးဆိုတဲ့သူငယ်က အကြောင်းကြားလို့ ကျွန်မတို့လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် ခွင့်လွှတ်ပါတော့လို့လည်း တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အသက်တွေလည်း ကြီးကြပါပြီ ကိုဘအောင်ရယ်၊ အခုဆိုရင် ကိုတင်ဖေတောင် လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး’

‘ဟင်... တင်ဖေ သေပြီဆိုပါလား’

‘ဒီကလေးက ရှင့်မြေးလေးပါ။ သင်းပိတောက်တဲ့၊ ရှင်သာလက်ခံမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့မြေးအဘိုးတွေ အတူနေဖို့အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားဟာ သူ့မြေးကလေးကိုတောင် တွေ့ခွင့်မရသွားပါဘူးရှင်’

‘ဟင်... သင်းပိတောက်တဲ့လား၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ကလေးရယ်’

‘သမီးမေခင်ကို ရှင့်ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားသလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင့်သမီးကို ရှင်ချစ်သလို ကျွန်မတို့လည်း သမီးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ သမီးကလည်း ရှင့်ကို အမြဲလွမ်းနေတာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့အပေါ် ကျေပါတော့နော်’

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကျုပ် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။
‘ဪ... ဘာပြောလို့ရော ရမှာလဲလေ။ စကားတစ်လုံးနဲ့တစ်လုံးကြားမနည်းအားယူပြီး ပြောနေတာတောင် မပီသတဲ့ကျုပ်စကားကို ဘယ်သူကရော နားလည်မှာမို့လဲ။’

‘သမီး... ဘိုးဘိုးကို ပိတောက်ပန်း ပေးမလို့ဆို’
ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတဲ့ ကျုပ်ကို အကဲခတ်ပြီး မအေးသီက ကလေးကိုပြောလိုက်တယ်။

ကလေးက ကျုပ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး...

‘ဘိုးဘိုး... ရော့၊ ဘိုးဘိုးအတွက် ပိတောက်ပန်း’လို့ဆိုပြီး ကုလားထိုင်မှာ မှီထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်ကို လာတင်ပေးတယ်။ ကျုပ်လက်နဲ့ လှမ်းမယူရဲဘူး။ ကျုပ်လက်တွေတုန်နေမှာ သေချာနေလို့။ ရင်ခွင်ထဲက ပိတောက်နံ့သင်းသင်းနဲ့အတူ ကျုပ်နှလုံးသားထဲကို ရေစင်တစ်ပေါက် ဖိတ်ကျလာတယ်။

ဒီပိတောက်ပန်းတွေဟာ ကျုပ်အပင်က ပန်းတွေပဲ။ ကျုပ် သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါလည်း မောင်ဋ္ဌေး အစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

မအေးသီဟာ ကလေးကိုတစ်လှည့်၊ ကျုပ်ကိုတစ်လှည့် အကဲ ခတ်နေပြီးမှ စိတ်ချလက်ချပုံမျိုးနဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဘက်လှည့်ပြီး...

‘သားတို့သမီးတို့ လာကြတော့ဟေ့၊ သမီးအဖေကြီး စိတ် ပြေနေပါပြီကွယ်’လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအထိ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခုန်နေတုန်း။ အိပ်မက် ထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရသလို လူကလည်း လွတ်ဟာဟာနဲ့...။

အိမ်ရှေ့ခန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာကြတဲ့ပုံရိပ်တွေဟာ ကျုပ်မျက်စိထဲဝါးနေတယ်။

‘ကိုတင်ဖေ မရှိတော့ပေမယ့် ကျွန်မက သားနဲ့သမီးနဲ့၊ မြေးနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေခဲ့ဖူးပါပြီ ကိုဘအောင်၊ အခု သင်းပိတောက် တို့ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်မကိုပြန်သွားခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့အခါ သမီးနဲ့မြေးကို လွမ်းနေရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါ တယ်၊ သမီးဟာ ရှင့်ရဲ့မေတ္တာကို မျှော်လင့်နေတာ ကြာပါပြီ’

အိမ်ရှေ့ခန်းကဝင်လာတဲ့ ပုံရိပ်နှစ်ခုဟာ ကျုပ်ရဲ့ကုလားထိုင်ရှေ့ က ကြမ်းပြင်မှာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေကြတယ်။ မြေးမ လေးက အဖေနဲ့အမေကြားကို သွားပြီးထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်သမီးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှန်း မသိဘူး။ သမီးရဲ့ဘေးက ခေါင်းငုံ့ထားတဲ့သူငယ်လေးကို ကျုပ် ပထမ ဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းပဲ။

‘ဟောဒီက ကျွန်မရဲ့သားကိုလည်း ရှင် ခိုင်းချင်ရာခိုင်းရ

အောင် ထားခဲ့ပါရစေ၊ စိတ်တိုင်းမကျတာ ရှိရင်လည်း ရှင် ဆုံးမချင်သလို ဆုံးမပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အပ်ပါတယ်။ ဟောဒီ သားရယ်၊ သမီးရယ်၊ မြေးရယ်ဟာ ရှင် စိတ်တိုင်းကျ အဖော်လုပ်နိုင် မယ့်၊ ရှင့်ကိုအသက်ထက်ဆုံး ပြုစုသွားမယ့် ရှင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့အရာတွေပါ’

ဪ... စောစောတုန်းကတော့ အိမ်မြှောင်ကလေးတစ်ကောင် တောင် အနားမှာမရှိလို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားအားငယ်နေရတဲ့ ကျုပ်ဘဝ က အခုတော့လည်း အပြောင်းအလဲမြန်လှချည်လား။

အို... အရေးထဲ ဟောဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျလာတာပါလိမ့်။ ။

* * * * *

ဘဝရဲ့တံခါးတစ်ချပ်

(၁)

အလို... ဘုရားရေး... အဲဒါဟာ အသုဘ ရုပ်အလောင်း ပြင်ထားတဲ့ ခုတင်တစ်လုံးလား...၊ ဟုတ်တာပေါ့...။ တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းပွင့်တွေဖုံးပြီး ဇာပဝါခပ်ပါးပါး လွှမ်းအုပ်ထားတဲ့ရုပ်အလောင်းကို အဝင်ဝ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်မ ပီပီသသ မမြင်ရဘူး။ အံ့ဩစရာပဲ... ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လူတွေ စည်ကားနေလိုက် ကြပုံများ ကျွန်မတစ်ခါမှ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို မတွေ့ခဲ့မိဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့မိသားစု တစ်ခါမှ အဆင်သင့်ဖြစ်မနေခဲ့ကြတာကို အပြစ်တစ်ခု လို့ ယူဆရင်လည်း လုံးဝမှားတယ်လို့ ဆိုမရ ပြန်ဘူးပေါ့။

‘မျက်စိထဲ သဲပက်လိုက်သလိုပဲ၊ ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး’

ကျွန်မရဲ့အမေဟာ နံရံကိုမှီထိုင်နေရင်းက ယိုင်နဲ့နဲ့ နဲ့ တိုးတိုး ညင်းညင်းပြောရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်။ ကျွန်မ အမေ့ကို မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩထိတ်လန့်မှု နဲ့အတူ အခန်းတံခါးဝမှာ ငိုငင်တွေပြီး ရပ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းတွေကို ရဲရဲလည်း မကြည့်ဝံ့ပြန်ဘူး။ သေချာမှု တစ်စုံ တစ်ခုအတွက် ကျွန်မ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်။ ကျွန်မ ငိုနေမိသလား...။ ပြီးတော့ အမေပြောသလိုပဲ ကျွန်မ မယုံချင် ဘူး။ အဲဒီမြင်ကွင်းကြီးကို ရောင်စုံကော်ဇောတစ်စလို့ အဝေးကိုဆွဲလွင့် ပစ်လိုက်လို့ ရနိုင်မလား...။ ကျွန်မ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမ လား...။

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ပြောကြ စမ်းပါဦး၊ ကဲကွာ... ကဲကွာ... ကဲ... ကဲ...’

လေရဲ့အလျင်နှုန်းနဲ့အတူ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာတဲ့ ကျွန်မ မောင်အငယ်ကောင်ကို ပထမတော့ အားလုံးကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေ တယ်။ နံရံတွေကို တုန်တုန် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တော့မှ လူသုံးလေး ယောက်က ပြေးဆွဲပြီး ဖက်တွယ်ဖျောင်းဖျနေကြတယ်။ ဒီတော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့ ငိုနေရှာတယ်။ ဩ... ဒီကလေးနှယ်...။ သူ့ကို ဒီအလောင်းနဲ့ ဝေးဝေးကို ဆွဲခေါ်သွားကြဖို့ ကောင်းတယ်။

‘ဟေ့... ဒီကောင်ကို ခပ်ဝေးဝေးကို ခေါ်သွားစမ်း၊ တော်ကြာ ထပ်သောင်းကျန်းနေဦးမယ်’

ကြည့်စမ်း၊ မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးနေလိုက်တာ။ အမေ့ကို ကျွန်မ မမြင်မိဘူး။ ခုတင်ခေါင်းရင်းက ထိုင်နေတဲ့ အဖေအသံကြားမှ အဖေနဲ့

ကျွန်မ အတွေးချင်းတူနေပါလားလို့ တွေးမိရင်း လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါဆိုရင် ခုတင်ပေါ်က ရုပ်အလောင်းဟာ ကျွန်မအဖေ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

အဖေနဲ့အမေ မဟုတ်ကြတာဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးဆုံးသော စိတ်သက်သာမှုပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲဟင်...။ ကျွန်မ အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူတွေကို အမြန်ဆုံးရှာဖွေဖို့ သတိရသွားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ညီမနဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးလည်း ရှိနေကြပြီ။

ဒါဆို ငြိမ်းချမ်း၊ ကျွန်မ မောင်အလတ်ကောင်ရော၊ ငြိမ်းချမ်းရော... မောင်လေးရေ...။

‘ဟော... ဟိုမှာ ငြိမ်းချမ်းတို့ ပြန်လာပြီ’

လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် အိမ်ပေါ်က လူတွေအကြည့်ကလမ်းမရောက်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း သူတို့နဲ့ရောယောင်ပြီး လမ်းမဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ငြိမ်းချမ်းနဲ့အတူ သူ့သူငယ်ချင်းသုံးလေးယောက်ဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့ သဏ္ဍာန်တွေနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာကြတယ်။

‘သတင်းစာတိုက်လည်း ရောက်ခဲ့တယ်၊ နာရေးအတွက်ကတော့ အခက်အခဲမရှိပါဘူး၊ ဆယ်ရက်နေ့ နေ့လယ်(၂)နာရီ သဂြိုဟ်ဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သတင်းစာထဲ နာရေးကြော်ငြာ မနက်ဖြန်နဲ့ သဘက်ခါ နှစ်ရက်ဆက်ပါမယ်’

‘ဟိုမှာ... မမလာနေပြီ၊ မမကို သွားကြိုလိုက်ကြပါဦး’

‘မမရေ... မမ၊ ဒီမှာလာကြည့်စမ်းပါဦး ဖြစ်ပုံတွေကို’

အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်တဲ့ အငှားကားတစ်စီးပေါ်က ဒရော

သောပါးဆင်းလာတဲ့ ကြီးကြီးနဲ့ဘဘကို ကျွန်မအမေက အရင်လှမ်းမြင်
 တယ်။ ကြီးကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ၊ ဝေ့မကြည့်ဘဲ
 အလောင်းစင်ရှိရာကို တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ
 ကျွန်မလည်း ကမန်းကတန်း လူတွေကြားကကျော်လွှားပြီး ကြီးကြီး
 ဘေးကို ရောက်အောင် ကပ်လိုက်သွားတယ်။ မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့
 မောင်နှမတွေထဲမှာ ကြီးကြီးဟာ ကျွန်မအချစ်ဆုံး...။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ ကြီးကြီးကို
 နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား၊ ဆင်းမကြိုတော့ဘူးလား သမီးရဲ့’

ဘဘက ကြီးကြီးကို ‘အမေကြီး သတိထားကွာ၊ နည်းနည်း
 သတိထားပါဦး၊ မင်း... တရားတွေ ဒီလောက်ထိုင်နေတာ သတိရှိမှပေါ့’
 ဆိုပြီး ဘေးကနေ ထိန်းပေးနေတယ်။ ကျွန်မလည်း အခြားဘေးတစ်ဖက်
 ကနေ ကြီးကြီးရဲ့လက်မောင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ...
 ကျွန်မ... ကြီးကြီးကို ကိုင်လို့မမိတော့ပါလား...။

ကြီးကြီးဟာ အရူးတစ်ယောက်လို နှုတ်က ဗလုံးဗထွေးနဲ့
 တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်းက အလောင်းနားကိုတိုးကပ်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်
 က ဇာပဝါကို ဆွဲခွာလိုက်တယ်။

ဘုရား... ဘုရား... ဇာပဝါအောက်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့
 မျက်နှာပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါပဲလား...။

နံရံထောင့်ကနေ အိမ်နဲ့ထွက်လာတဲ့ ငိုရှိုက်သံနဲ့အတူ ပျော့ခွေ
 ကျသွားတဲ့အမေ့ကို လူတွေဝိုင်းပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေတဲ့ကြားကို ကျွန်မ
 ပြေးကပ်သွားတယ်။

‘အမေ... အမေ... မငိုပါနဲ့ အမေရယ်၊ သမီးရှိပါတယ်၊
 သမီး ဒီမှာလေ အမေရဲ့’

ဟင်... ကျွန်မကို ဘယ်သူမှလည်း မတွေ့ကြပါလား။ ကျွန်မ ခေါ်နေတဲ့အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားကြတော့ဘူးလား။

လူတွေကြားထဲကနေ မျက်နှာမပျက်ဘဲ ထသွားတဲ့အဖေ အိပ်ခန်းထဲမှာ မျက်ရည်သွားသုတ်နေတာရော မြင်ကြရဲ့လား။ သနားလိုက်တာ ဖေဖေရယ်။ သိပ်စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းတာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တဲ့ညီမလေးက ဘာလုပ်နေတယ် ထင်သလဲ။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မရဲ့ အခန်းတံခါးကို ချက်ချထားပြီး ကျွန်မသေတ္တာကို မွှေနေတယ်။ ခဏနေတော့ သေတ္တာရဲ့အောက်ဆုံးထောင့်မှာ တယုတယထည့်ပြီး ဝှက်ထားတဲ့ ကော်ဘူးသေးသေးလေးထဲက အသည်းပုံဆွဲသီးလေးကို တွေ့သွားတယ်။ ညီမလေးဟာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အဲဒီဆွဲသီးလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အသေအချာ ကြည့်ပြီးတော့မှ စက္ကူပါးပါးနဲ့ထုပ်၊ သူ့အတွင်းခံ ရင်ပုံကြားကိုထည့်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီကို ပုံကျပန်းကျဖြစ်အောင် ပြန်ဆွဲဆန့်နေတယ်။

အို... ညီမလေးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဘယ်သူမြင်မှာစိုးနေရတာတုန်းကွယ်။ မမရဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ညီမလေးနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ အားလုံးယူစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါလေးကတော့ မမရဲ့အသက်တမျှ မြတ်နိုးရတဲ့ ပစ္စည်းကလေးပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ညီမလေးကို ထုတ်ပြတိုင်ပင်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးပြီးသားပါ။ အဲဒီအသည်းလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်က မမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ‘ချစ်သူ’ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ မမကို သိပ်ချစ်ရှာလွန်းလို့ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံး တစ်စုံကို ထုတ်ပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ မမရဲ့ချစ်သူပေါ့။ ဟုတ်တယ်...၊ သူ့ဆီမမ သွားနှုတ်ဆက်ရဦးမယ်။ သတိရအောင်လုပ်ပေးတဲ့ ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...။

ချစ်သူရေ... ကျွန်မလာခဲ့ပြီ...။ ဟင်... အဲဒါ ကျွန်မချစ်သူ တဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ခုချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အကြောင်း တရားတစ်ခုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လောကကြီးထဲက ကျွန်မ ထွက်ခွာခဲ့တာ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာ။ တစ်သက်လုံး အတွက် အချစ်ရဲ့ ချစ်ဦးသူပါလို့ ကျွန်မ ယုံစားရူးသွပ်စေမယ့် စကားလုံး တွေကို တဖွဖွရွတ်ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံဟာ လှပချောမွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာပြင်အနံ့ကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်ရင်းနဲ့ လောက ကြီးရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ထွက်ခွာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့မြင်ကွင်းဟာ ကျွန်မရဲ့လိပ်ပြာကိုပါ လန့်ဖျပ်ပြီး အဝေးကိုလွင့်စဉ်သွားစေတယ်။

ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူလို့ သူ့ကို ကျွန်မ အခုမှ သိရတာဟာ ဘာမျှအကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်တော့သလို သူ့ရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာအတွက်လည်း နည်းနည်းမှ စိုးရိမ်စရာမလိုတော့တာကိုတော့ သူကျေနပ်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအတွက် လည်း အထောက်အကူပြုသွားခဲ့ပြီကိုး။ အော်သံလိုလို၊ ခေါ်သံလိုလို ဝေဝေဝါးဝါးအသံတွေနဲ့အတူ ဝါဂွမ်းတစ်စလို တရွေ့ရွေ့၊ တယိမ်းယိမ်း လွင့်ပါးရင်းနဲ့ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။

အရပ်ထဲက လူငယ်အချို့ဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ ရွက်ဖျင် ကြီးတစ်စနဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ကုလားဖျင်းထိုးနေကြတယ်။ စားပွဲခုံတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ခင်းတဲ့လူတွေကလည်း ခင်းလို့။ ခြေရင်းဘက်က ခင်းပြီးသား စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေကြတာက ကျွန်မနဲ့အရင်းနှီးဆုံး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ တအံ့တဩနဲ့ ဝမ်းနည်းနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကျွန်မ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်

ကတည်းက ကျွန်မနဲ့ စကားမပြောကြတဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတီးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်စောဝင်းပေါ့။

ဝမ်းနည်းစကားကို အားရပါးရ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေကြတဲ့ သူတွေကြားမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်တွေပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မျက်ရည်တွေပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ သူ့ရဲ့ဘေးမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံးနဲ့အတွဲဖြစ်ဆုံး ကျွန်မသူငယ်ချင်း စန္ဒာပေါ့...။ စန္ဒာက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပွားလောက်နီးနီး အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပီပီ လာသမျှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို သွက်သွက်လက်လက် ဧည့်ခံကြိုဆိုရင်း စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ စန္ဒာရှိနေလို့။ နေပါဦး၊ ခင်စောဝင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်ဖြစ်နေရတာတုံး။ သူ သိပ်ပြီး မနာလို မရှုဆိတ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကရော၊ လောကကြီးရဲ့ အလယ်ကပါ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလိုက်တာဟာ သူ့အတွက် ဝမ်းသာစရာမဟုတ်ဘူးလား။

‘စောစော... နင်က ဒီလောက်ကြီး ခံစားမနေနဲ့လေ၊ နင့်မှာ လည်းရောဂါနဲ့ ငါတို့လည်း ဝမ်းနည်းတာပေါ့’

‘မတူဘူး၊ ငါတစ်သက်လုံး ဖြေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ သူ့ကို အကြာကြီး စိတ်ကောက်နေမိတယ်၊ အဲဒါလည်း ငါ သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ၊ ငါဆေးရုံတက်တာ တစ်ခေါက်မှ လာမကြည့်ရကောင်းလားလို့ ငါသေသွားရင်တောင် ဒင်းသိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငါ့သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာ၊ ငါ... ငါသိပ်မှားသွားပြီ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ငါ့ကို မုန်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့’ ဆိုပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တယ်။

‘နင်တို့ကလည်းဟာ၊ ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ မကျေနပ်ရင်

ပြောင်ဖွင့်ပြောပြီး အပြစ်တင်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ စိတ်များကောက်နေရ သေးတယ်’

‘တော်ပါတော့ဟယ်၊ သူ့ခမျာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူက ကြိုသိပါ့မလဲဟ၊ စိတ်ကောက်ပါတယ်ဆိုမှ တော့ ဘယ်သူ့ကို ကြေညာနေရဦးမှာလဲ’

‘ငါ.. ငါ.. စန္ဒာ့ကိုတော့ ပြောပြပါတယ်နော်၊ စန္ဒာ့နော်...၊ သူ ငါ့ကိုများ လာချော့မလားလို့ ငါစန္ဒာ့ကိုပြောရင် သူသိမှာပဲဆိုပြီး ပြောတာပါ၊ ဒါပေမဲ့... သူ... သူ ငါ့ကို တကယ်မုန်းသွားတယ်’

‘စန္ဒာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ပေးပါတယ်၊ စောစော က ခိုင်ကိုချစ်လို့ပါကွယ်၊ သူနဲ့ပြိုင်မကောက်ပါနဲ့လို့ ပြောပါတယ်၊ ခိုင်ကိုက ခေါင်းမာလွန်းပါတယ်ဟယ်’

ဟင်... အဲဒီစကားကို ပြောလိုက်တာ စန္ဒာ့မှဟုတ်ရဲ့လား။ စောစောက ‘ကျွန်မရဲ့ ထက်မြက်ထူးချွန်မှုကို အမြဲတမ်းမနာလိုဖြစ်နေတဲ့ သူ၊ ကျွန်မကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ကျွန်မကို ကွယ်ရာမှာ မကောင်းပြောနေတဲ့သူ’ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ စန္ဒာ့ဆီက ကျွန်မ အမြဲကြားနေကျ စကားတွေပါ။ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ စောစောရယ်။ ငါ တကယ်မသိခဲ့ တာပါ။ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့ခဲ့တဲ့ ငါ့အတွက် နင့်လိုသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့မတန်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့ ကွယ်။ နင်သာ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။

‘ဟေ့... ဟိုမှာ၊ ‘ကို... ’ လာနေပြီ၊ သူ ခုမှ သိတာနဲ့ တူတယ်၊ သနားပါတယ်ဟယ်’

ကျွန်မ အကြောင်းကိုသိတဲ့ သူငယ်ချင်းအချို့ဟာ တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ထိလှမတတ်ငုံ့ရင်း တီးတိုးသတင်းပေးပြီး ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေနဲ့ အဝင်ဝကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ဒေါသ တကြီး အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်တယ်။

‘မဝင်ခဲ့နဲ့... မဝင်ခဲ့နဲ့၊ အဲဒီလူကို မဝင်စေနဲ့၊ အဲဒီလူဟာ ကတိမတည်တဲ့လူ၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူ၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ...၊ အဲဒီလူ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မရဲ့အသံတွေဟာ လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်ဆုံးနစ်ဝင် ကုန်တယ်။ သူကတော့ ညှိုးငယ်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ အိမ်ပေါ်ကိုလှမ်းတက် ပြီး ခုတင်ရှိရာကို ဦးတည်လာနေတယ်။

‘မလာနဲ့... မလာနဲ့ဆို...၊ သစ္စာဖောက်... သစ္စာဖောက်...’

ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒတွေ မပြည့်တော့ပါလား။ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာက တောင် ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်တော့ပါလား။ စိတ်ပျက် အားလျော့စွာနဲ့ပဲ ကျွန်မအိမ်ပေါ်ကနေ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ တယ်။ ဒါဟာ နောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်မလားတော့ မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စကားတစ်ခုခုတော့ ပြောချင်နေတယ်။ ဘာ အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်းတလေပေါ့။ ကျွန်မစကား၊ ကျွန်မအသံကို တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြားစေချင်တယ်။ မြင်ခွင့်၊ ပြောခွင့်၊ ကြားခွင့်မရတဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘယ်လောက်နစ်မွန်း ပျောက်ဆုံးနေ တယ်ဆိုတာလေးကိုတောင် စာနာပေးနိုင်တဲ့လူ တစ်ဦးတလေ မရှိတော့ ဘူးတဲ့လား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မ ရှာရလိမ့်ဦး မယ်...။

* * *

(၂)

ဟိုး... အဝေး... အဝေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့
ရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့...။

ကျွန်မ အပြေးလိုက်သွားကြည့်တော့ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ဆံပင်
တွေနဲ့အတူ ကျောပြင်ပြားချပ်ချပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ကျွန်မ
အားတက်သွားတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်အရတော့ ကျွန်မထက် အသက်သုံးဆ
လောက်ကြီးမယ်ထင်ရတဲ့ မိန်းမအိုအိုတစ်ယောက်ပေါ့။

ကျွန်မက သူနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်နိုင်အောင် ပြေးသွားပြီး သူ့ကို
ခေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘အဘွား’

‘ဘာတုံး’

ဟင်... ကျွန်မ ခေါ်သံကို သူ့ကြားတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။
ဒါကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးရတဲ့ စကားပြောဖော်ပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေက
စိမ်းနေပေမယ့်၊ သူ့လေသံတွေက မာကျောနေပေမယ့် ကျွန်မကတော့
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေဆဲပဲ။

‘အဘွား’

ဒီတစ်ခါတော့ သူ မထူးတော့ဘူး။ ကျွန်မ စိုးရိမ်သိမ်ငယ်သွား ပြန်တယ်။

‘အဘွား... ကျွန်မခေါ်တာ ကြားရလားဟင်’

‘အဘွား... အဘွား’

‘ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏခေါ်နေတာလဲ’

‘ကျွန်မ စကားပြောချင်လို့ပါ အဘွားရယ်၊ ကျွန်မလေ စကား မပြောရတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်မပြောတာကိုလည်း ဘယ်သူမှမကြားကြဘူး၊ ကျွန်မဆန္ဒကိုလည်း ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်မပြုကြဘူး၊ ကျွန်မ မနေ တတ်ဘူး အဘွားရဲ့’

‘.....’

‘ကျွန်မ အဲဒီလို အကြာကြီးနေရမှာ ကြောက်တယ်’

‘ဘယ်လောက် ကြာသေးလို့လဲ’

‘ကြာလှပြီအဘွားရဲ့၊ တစ်နေ့လုံးပဲ’

‘ငါက ညည်း အသက်လောက်ရှိနေပြီ’

‘ကျွန်မ အဘွားနဲ့ အတူနေပါရစေနော်’

‘မဖြစ်ဘူး’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဘွားဟာ ကျွန်မကိုထားပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတယ်။

‘နေပါဦး အဘွားရဲ့၊ ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး၊ ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

ကျွန်မ အပြေးအလွှား လိုက်ခေါ်နေမိတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်

လောက် ပြေးလိုက်လိုက် သူ့ကိုမမီဘူး။ ကျွန်မသာ မောဟိုက်လာ တယ်။ သူက ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာ အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ သွားနေဆဲပဲ...။

ကြာတော့ ကျွန်မ မွန်းကျပ်ပြီး ဆက်လျှောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ နေရာမှာခြေစုံရပ်ပြီး ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ ဖျစ်ညှစ်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

‘အဘွား... အဘွား... ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး’

အဘွားအိုဟာ အဝေးကနေပြီး စိတ်မရှည်တဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက် လှမ်းပြောတယ်။

‘ဟေ့... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား’

‘ဘယ်သွားရမှာလဲ အဘွားရဲ့၊ ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ’

‘သံသရာထဲကို’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဘွားအိုဟာ ဟိုး... အဝေးဆီကို တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာတိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်တည်းကျန်နေ ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ခြေလှမ်းကို ဘယ်ကစရွေ့ရမှန်း မသိအောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာတယ်...။

ကျွန်မ... ကျွန်မ... ကြောက်လိုက်တာ...

လူပြန်ဖြစ်ရမှာကို...။ ။

* * * * *

မိတ္တူများခြင်း ခွင့်မပြုပါ

ပြဿနာပဲ၊ အဲဒါမှ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ...၊ ခက်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးနှယ်...။ သူ့ကိုချစ်ရင် ဒီရုပ်ရှင်လိုက်ပြရမတဲ့။

ကိုယ်ရုပ်ရှင်ပြရတာက ဘာအကြောင်းလဲ၊ ပျော်စရာတောင် ကောင်းသေး။ ကိုယ်ကပဲစပြီး သွားဆတ်ဆော့ပြီးပြောမိတာ၊ ဟော... အခုတော့ သူက ရုပ်ရှင်ရုံရော၊ ရုပ်ရှင်ကားရောရွေးပြီး အဲဒီရုံမှ၊ အဲဒီကား မှ ကြည့်ချင်သတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံဘေး အဆွယ်လေး မှာ ဖွင့်ထားတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အိမ်ကမိန်းမဆိုင်၊ အကျိုးတော့ နည်းပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျုပ်ကို မိန်းမကြောက်ရတဲ့ ကောင်လို့တော့ မထင်လိုက်ကြနဲ့နော်။ ကျုပ်က မိန်းမကို ဘယ်နေရာမှ မကြောက်ဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက လွဲရင်ပေါ့။ ဒါမျိုးလည်း ကျုပ်က တစ်ခါမှ ဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ...။ အင်း...

ဒါလည်း ကျုပ်အပြစ်ကြီးပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကောင်မလေး ကလည်း ကောင်မလေးပဲ။ ကျုပ်က ဒီဈေးထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာဖွင့်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံရဲ့ အဆွယ်လေးမှာ ကန်ထရိုက်ယူပြီး မိန်းမနဲ့အတူတူရောင်းတာ။ နောက်မှ ဆိုင်ခွဲလိုက်ကြတာ။

ခက်တာက ကျုပ်တို့က လင်မယားဆိုပေမယ့် သူ့ဆိုင်လည်း ကိုယ်မရောက်၊ ကိုယ့်ဆိုင်လည်း သူမရောက်ဆိုတော့ ဈေးထဲက ကန်စွန်း ရွက်သည်ကောင်မလေးက သားသားနားနားနေတတ်တဲ့ ကျုပ်ကို လူပျို ထင်တာ ဘယ်ဆန်းမလဲနော့။ ကျုပ်ကလည်း ချော်လဲရောထိုင်ပစ်လိုက် တာပေါ့။

ဒီကောင်မလေးကို ကျုပ်သတိပြုမိတာ မကြာသေးဘူး။ ဈေး အိမ်သာသွားတဲ့လမ်းက ပျံကျဈေးတန်းမှာ တစ်ဗန်းလုံးပေါင်းမှ အရင်း ငါးရာဖိုးတောင်မပြည့်ဘဲ ကန်စွန်းရွက်ထိုင်ရောင်းနေပေမယ့် နံနက်တစ် ခေါက် မှန်မှန်တော့ ကျုပ်ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်လာသောက်တတ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆိုင်မှာလူပါးနေတုန်း သူ့စားပွဲကနေ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံမိရင်းက သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ စငြိကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကို ကျုပ်တစ်နေ့ကို လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက်နဲ့ နံပြားတစ်ချပ်၊ တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်ချည်း သက်သက် အလကားတိုက်ဖြစ်တော့တာပဲ။

ကျုပ်ကလည်း ဒီနေရာမျိုးမှာ သိပ်တော့အဖြစ်ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရဲလဲမရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကိုကျတော့ ကျုပ် ကြံရင်ဖန်ရင် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ လက်မလွှတ်ချင်ဘူးဗျ။

ကောင်မလေးက သနားကမားလေး၊ မျက်နှာကလည်းချိုတယ်။ အိမ်က
 ဟာနဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ အိမ်ကဟာကလည်း ကျုပ်ကြိုက်လို့ ကျုပ်ယူ
 တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုနှစ်ကြာလေ မျက်နှာကြောက မာချင်လာလေပဲ။
 မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်လုပ်လာရတော့ နည်းနည်းမာန်တက်
 ချင်ပုံရတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှအရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမ
 မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးလည်း အကွက်မြင်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူမှုရေး
 ကျတော့လည်း ဘယ်လိုလူကို ဘယ်လိုပေါင်းရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းပရိယာယ်
 ကိုလည်း နားမလည်ဘူး။ ရန်ကုန်ကိုတောင် ကျုပ်နဲ့ညားလို့ ကျုပ်ခေါ်
 လာလို့ ရောက်လာတာ။ ကျုပ် ရန်ကုန်စရောက်တော့ ဆယ့်လေးနှစ်သား၊
 အညာပြန်လာတဲ့ဘုန်းကြီးနဲ့ လိုက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး
 ဝင်လုပ်နေတာ။ အဲဒီကမှ အဖျော်ဆရာဘဝရောက်ပြီး ရွာပြန်တဲ့အခါ
 သူနဲ့ရည်းစားဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တည်ထောင်နိုင်အောင်စုပြီးမှ
 သူ့ပြန်ယူတာ။ ခုဆို ကလေးသုံးယောက်ရပြီ။ ရန်ကုန်နေစရိတ် နည်းတာ
 မှတ်လို့လား။ လင်ရော၊ မယားရော အအားမနေမှ အဆင်ပြေရုံရှိတာ။
 ဒါကိုပဲ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကျွေးနေရတယ်များ မှတ်သလား
 မသိဘူး။ ကြည့်ရတာ ကြာလေ၊ ကျက်သရေမရှိလေဘဲ။ ဒါကြောင့်
 ဒီကောင်မလေးကို ကျုပ်အာရုံခံစားနေတာ မှားသလားဗျာ...။

* * *

‘မင်းဟာ ဘာမှအကွက်စေ့စေ့ မလုပ်တတ်ဘူး၊ တော်တော်တုံး
 တဲ့မိန်းမ’တဲ့။ ပြောရက်ပုံများ၊ ပြောတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်က အခုတော့
 ကလေးသုံးယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီကိုး။ ကျုပ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုင်နဲ့
 အိမ်နဲ့ ဒေါင်ချာကိုစိုင်းနေတာပဲ။ လူကြီးရော၊ ကလေးပါ အရသာရှိရှိ

အိပ်မောကျလို့ကောင်းနေတဲ့ နံနက် လေးနာရီလောက်ကတည်းက ကျုပ် အိပ်ရာက ထရပြီ။ သူကတော့ ညအိပ်ရာထဲ ခေါင်းချချိန်ကနေ နံနက် အိပ်ရာထချိန်အထိ ခလောခလူးနဲ့ ဟောက်သံမှန်မှန်ပေးပြီး အပူအပင် ကင်းကင်းနဲ့ စက်တော်ခေါ်တော့တာ။ ဟောက်လိုက်တဲ့အသံကလည်း လူနဲ့မလိုက်ဘူး။ အိပ်ထောင်ကျခါစကများ ကျုပ် သူ့ဘေးမှာ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ နောက်မှကျင့်သားရသွားတာ။

အခုတော့ နံနက်လေးနာရီဆို အိပ်ရေးမဝဝ၊ ဝဝ၊ မူးဝေ နေလည်း ပြူးပြဲထရသပေါ့တော်။ တာဝန်တွေကလည်း ရှိသေးတာကိုး။ အကြီးနှစ်ကောင်ကို နံနက် ၇နာရီထိုးတာနဲ့ ကျောင်းဝင်ပို့ပြီး အငယ် လေးကို ကျုပ်ဆိုင်ခေါ်သွားမှာ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို ကျောင်းထမင်းဘူး အတွက်၊ နံနက်စောစော ကျွေးမွေးလွှတ်လိုက်ဖို့ အတွက် ထချက်ပြုတ်ရတာ။ ငါးနာရီထိုးတာနဲ့ အညာကခေါ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အလုပ်သမားလေးနှစ်ယောက်ကို နှိုးပြီး ဈေးထဲက ဆိုင်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကဆိုင်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ လွှတ်ရတယ်။ ခြောက်နာရီထိုးလို့ ထမင်းဘူးတွေ၊ ထမင်းကြော်တွေ အဆင်သင့် ဖြစ်တော့မှ သူတို့သားအဖတွေကို နှိုးပြီး ရေမိုးချိုးပြီးတော့ ထမင်းကြော် ကျွေးရတယ်။ သူက အဲဒီတော့မှ ဆိုင်ကို ကျော့နေအောင်ပြင်ပြီး ထွက်သွားတော့တာ။ ကျုပ်ကမထွက်နိုင်သေးဘူး။ ကလေးသုံးယောက် အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မှ ကမန်းကတန်းရေဝင်ချိုး၊ သနပ်ခါးဘဲကျားရိုက် ပြီး အငယ်ကောင်ကိုချီ၊ အကြီးနှစ်ကောင်ကို လက်ဆွဲပြီး ထွက်ရ တော့တာ။

အဲဒါပြီးပြီမှတ်သလား၊ မပြီးသေးဘူး။ ညနေဆိုင်က ပြန်ရောက် တော့ ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ ကျုပ်က ရုပ်ရှင်ကိုးနာရီပွဲ ရုံဝင်ပြီးမှ

ဆိုင်ပိတ်ရတာ။ သူက ဈေးထဲကဆိုင် ညနေဈေးပိတ်တာနဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါ ကျုပ်ဆီတန်းလာပြီး ကူပေးဖော်မရဘူးတော့။ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လျှောက်ပြီးမှ အိမ်ပြန်တော်မူတာ။ အိမ်ပြန်ချိန်က ကျုပ်နဲ့အတူတူပဲ။ အိမ်ရောက်ရင် သူ့တာဝန်က ကျုပ်ဆိုင်ကနေ ချက်ပြုတ်ပြီး ချိုင့်နဲ့သယ် လာတဲ့ ညစာကိုစားပြီး အိပ်ရုံပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်အိပ်နိုင်လိမ့်ဦးမလဲ တော်။ အဝတ်လျှော်တဲ့အခါလျှော်၊ မီးပူတိုက်တဲ့အခါတိုက်နဲ့ အချိန်ရ သလို အပြေးအလွှား လုပ်လိုက်ရသေးတာပေါ့။ တစ်ခါတလေများ ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်ပြီး တခေါ်ခေါ်အိပ်မောကျနေကြတဲ့ သူတို့သားအဖ တစ်တွေကိုကြည့်ပြီး အားကျလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

အဲဒါကို ကျုပ်က တစ်ခါတလေများ ပြောမိသည်းမိရင်..

‘မင်းဟာမင်း အကွက်မမြင်လို့ ပင်ပန်းတာခံပေါ့’ တဲ့။

ဘယ်လောက် ကျုပ်အပေါ် ကြင်နာသလဲဆိုတာ။

* * *

နံနက် ၁၁ နာရီပွဲ ပြစရှိသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံက လက်မှတ် ရောင်းတဲ့ကောင်လေး ကျုပ်ဆိုင်ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို အရေးကြီးနေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့...။

‘အစ်မယောက်ျား ရုံထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ရှင် ကြည့်နေတယ်’ တဲ့။

ဘုရားရေ... ကျားသားမိုးကြိုး။

ကျုပ်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့။

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ လူမှားနေတာများလား’ ဆိုတော့..

‘ဟောဗျာ၊ အစ်မယောက်ျားကို ကျွန်တော်က လူမှားစရာလား၊ ကျွန်တော်လည်း မထင်လို့ သေသေချာချာကို ကြည့်လာတာ၊ အပေါ်ထပ် နောက်ဆုံးတန်းက မင်းလမ်းဘေးမှာဗျာ’တဲ့။

ဟင်း... တော်တော်ရဲတင်းပြီး လူလည်ကျတဲ့လူ။ ဒီနေရာမျိုး များ သူမို့လာရဲတယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ကျုပ်ဒေါသဖြစ်ပြီး အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့ ကောင်လေးက...

‘အစ်မ ခဏနေဦး၊ ရုပ်ရှင်ပြလို့ နည်းနည်းလေးအချိန်ရမှ သွား’တဲ့။ ကျုပ်ကို ထောင်ပေးသွားတယ်။

ကျုပ်မှာ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန် ယူပြီး စိတ်ကိုငြိမ်အောင် အတော်ထိန်းနေရတယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာခဲ့တယ်။ အပေါ်ထပ်ရောက်လို့ ခန်းဆီး လှုပ်ပြီး ရုံထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ရုတ်တရက် အမှောင်ကြောင့် မျက်လုံးတွေက ပြာပြီး ဘာမှမမြင်ရဘူး။ အဲဒီမှာတစ်ခါ မျက်စိကျင့်သားရအောင် ခဏရပ်နေရသေးတယ်။ မျက်စိလည်း ကျင့်သားရရော ကောင်လေးပြော တဲ့ နောက်ဆုံးတန်းအလယ်ခုံ နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့။ လား... လား...

ကိုယ်တော်ချောက ကောင်မလေးပခုံးပေါ် လက်တင်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်လို့။ သူနဲ့ကျုပ်က ဘေးတိုက်အနေအထား။ ဆယ်ခုံ ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ခြားပေမယ့် ကျုပ်ကို သူမမြင်ဘူးလေ။ ဘယ်မြင် မလဲ... ။

ကျုပ်က နောက်ဆုံးတန်း အလယ်နေရာကို ရောက်ဖို့အတွက် လူတွေကြားက ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်မသွားချင်လို့ ရှေ့ဆုံးတန်းက ပတ်ပြီး မင်းလမ်းတည့်တည့် ဝင်သွားလိုက်တယ်။ အနားလည်းရောက်ရော

ကိုယ်တော်ချောက ကျုပ်ကို မြင်သွားပါလေရော။ ဘယ်လောက်ပဲ အာရုံများများ တစ်ရုံလုံးငြိမ်နေတဲ့အချိန်၊ အလယ်မင်းလမ်းမတည့်တည့်က ထောင်ထောင်နဲ့ ဝင်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတိမပြုဘဲ ရှိပါ့မလား။

သူက ကျုပ်မှန်းလည်းသိရော၊ အတော်ကြီးအံ့ဩတုန်လှုပ် သွားပုံရတယ်။

အာဂသတ္တိတော့...။ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ရုတ်ခနဲထပြီး သုတ်သုတ်... သုတ်သုတ်နဲ့ လစ်ထွက်သွားပါလေရော...။

ဖြစ်ပုံကလည်း မပြောဘဲနဲ့ သိနိုင်တဲ့အခြေအနေဆိုတော့ ကောင်မလေးက လန့်ဖျပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန် ပြူးဖြစ်နေတုန်း ကျုပ်က ကုပ်ဆွဲပြီး ‘ရုံထဲမှာ အရှက်မကွဲချင်ရင် ညည်း ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့’ဆိုပြီး ဆွဲထုတ်လာခဲ့တယ်။

လှေကားကလည်းဆင်းရော စောစောက လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးက...။

‘အစ်မယောက်ျားတော့ တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြီ အစ်မရေ့’လို့ သတင်းအပေးမှာ ကောင်မလေးက ကျွန်မမျက်နှာကို ကြောက်လန့် တကြား မော့ကြည့်ပြီး အတော်ရှက်ရွံ့အားငယ်သွားတဲ့ပုံနဲ့ ကုပ်ကုပ် ကလေး ပါလာပါတယ်။ ဆိုင်ထဲရောက်လာလို့ အလုပ်သမားနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်သူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကြားမှာ အနေကျို့နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျုပ်က အတွင်းထောင့်စားပွဲတစ်ခုကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့ ကောင်မလေးက ကျုပ်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနဲ့ ‘ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ၊ ကျွန်မကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ကြောက်လို့ပါ’လို့ တောင်းပန်တော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။

အမှန်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ‘ဇ’မရှိတဲ့ မအူမလည်တွေမို့ ဒီပုံဖြစ်
ရတာ။ ကျုပ်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့...

‘သူ့မှာ မိန်းမရှိတာ ညည်းမသိဘူးလား’ဆိုတော့...

‘မ... မသိပါဘူးအစ်မရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့’တဲ့။

‘ညည်း သူ့ကို အတော်စွဲနေလား’

‘ရှင်’

‘ငါပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ညည်း သူ့ကို မခွဲနိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလားလို့မေးတာ၊ ခု သူ့မှာ မိန်းမရှိမှန်းသိရင်
ညည်းက ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ညည်း မယားငယ်အဖြစ်ခံမလားပြော’
လို့ ပြောတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတယ်။

‘ကျွန်မ ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ သူ့မှာ
မိန်းမရှိမှန်းမသိလို့ ကြိုက်မိတာပါ၊ သူများယောက်ျားမှန်းသိရင် မပြစ်မှား
ပါဘူး၊ တကယ်ပါ’

‘နေပါဦး၊ ညည်းတို့က ဘယ်လိုတွေ့ကြတာတုံး၊ ညည်းက
ရော ဈေးထဲကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဈေးရောင်းတာ မကြာသေးပါဘူး
အစ်မရယ်၊ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တော့ လက်ဖက်ရည်
သွားသွားသောက်ရင်းနဲ့ တွေ့တာပါ၊ နောက်ကျတော့ သူက ကျွန်မကို
လက်ဖက်ရည် အလကားတိုက်တယ်၊ ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲပါတယ်
အစ်မရယ်၊ တကယ် လူရိုးလူကောင်း အားကိုးရမလားလို့ သူ့ကိုကြိုက်
မိတာပါ၊ အခုတော့ တကယ်စိတ်နာပါတယ်’

‘အေးပေါ့၊ အခုမှပေါင်းတဲ့ သူ့အကြောင်းကို ညည်းက
ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ သူက အညာသား ကပ်စေးနဲ့၊ ညည်း သူ့ဆီက

ဘာမှရလိမ့်မယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ညည်းသူကိုပေါင်းရင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ နံပြားတစ်ချပ်ပဲ ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုလာပေါင်းချည်၊ ခုချက်ချင်း ပါတိတ်ဝမ်းဆက် တစ်စုံ ဝယ်ပေးလိုက်မယ် ယူမလား’

‘ရှင်’

ကောင်မလေးက နားမလည်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကျုပ်ကို မော့ကြည့် တယ်။

‘ငါပြောတာ မရှင်းဘူးလား၊ ကိုယ့်မှာ သားကြီးမယားကြီး ရှိရဲ့သားနဲ့ သူများသားပျိုသမီးပျိုကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြံတာ ညည်းဘယ်လို ခံစားရလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော်’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ အဲဒီလူကိုမုန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ရွံလည်းရွံ တယ်၊ စိတ်နာတယ်၊ ဈေးထဲမှာ ရိပ်မိတဲ့လူတွေရှိရင်လည်း ကျွန်မရှက်လို့ သေမှာပဲ၊ လူတွေက ကျွန်မကို တစ်မျိုးထင်နေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ် ရမလဲ ဟင်၊ အစ်မရယ် ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး’

‘ညည်း သူ့ကို ဆုံးမရမယ်’

‘ဆုံးမရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆီက လျော်ကြေးပြန်ယူတဲ့အနေနဲ့ ညည်း သူ့ကို ပါးတစ်ချက်လောက် သွားရိုက်ခဲ့၊ စောစောက သူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ညည်းကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ထလစ် သွားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါသာ ညည်းကိုမညှာရင် ညည်း အခုတော်တော်နာနေပြီ၊ အဲဒီလိုပဲ ညည်း သူ့ဆိုင်ကိုသွား အနားရောက်မှ ဖြန်းခနဲ ပါးပိတ်ချပြီး ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့၊ သူ ညည်းကိုဈေးထဲမှာ ဘာမှ ပြန်လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ရင်လည်း ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ သူကြောင်ပြီး

ကျန်ခဲ့တုန်း ငါ့ဆီကို အမြန်ပြေးလာခဲ့ကြားလား၊ ညည်းကို ထောင့်ရှစ်ရာ တန် ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ဝယ်ပေးမယ်’ ကောင်မလေးမျက်လုံးတွေ တောက်သွားတယ်။

‘တကယ်လား အစ်မ’

‘တကယ်ပေါ့အေ၊ မယုံရင် ဟောဒီမှာ ထောင့်ရှစ်ရာ၊ ဒီစားပွဲ ပေါ်မှာ ဓာတ်ဘူးနဲ့ဖိထားမယ်၊ ပြန်လာတာနဲ့ ညည်းယူပြီး ကိုယ့်ဘာသာ သွားဝယ်တော့ ဟုတ်ပြီလား’

ကောင်မလေး နေရာကဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် သိတယ်။ ဒီကောင်မလေး အရင်းပြုတ်လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံ။

* * *

ညကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူရောကျုပ်ရော အတူတူ ပြန်ရောက်ကြ။ ရေချိုးပြီး ထမင်းတောင်မစားဘဲ အိပ်ရာဝင်သွားပါရော။ အိပ်သာနေတယ်၊ ခါတိုင်းလို ဟောက်သံမကြားရဘူး။ ကျုပ် တစ်ခုခု ပြောမှာကို သူကြောက်နေပုံပေါ်တယ်။ မပြောပါဘူးတော်။ ကျုပ်က သူ့ကို ဘာပြောစရာလိုလဲ။ နဂိုကတည်းကမှ အသုံးကျတဲ့မိန်းမမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကိုး။ ဘယ်နေရာမှ အကွက်မမြင်တဲ့မိန်းမက သူ့ကို ထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ပြန်ဝယ်ပြီး အငှားလက်ဖဝါးနဲ့ ပါးရိုက်ပြီးမှတော့ ဘာများ ထပ်ပြောစရာ လိုသေးလို့တုံး။ ။

* * * * *

ရာသီပျား

စာနာမှုဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားဟာ လူပေါင်းမှားနေတာ
ကြာပေါ့။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြုလုပ်သူရှာမရတဲ့ မကျေလည်မှုတွေကလည်း
နေရာအနှံ့ ပွစာကိုကြံလို့။

ကျွန်မရဲ့ အကျိုးချုပ်ဆိုင်ဘေးမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်သေးသေး
တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီကုန်ခြောက်ဆိုင်က မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်က
မညိုတဲ့။ ကျွန်မကတော့ တစ်ခါတလေ သူ့ကို မခိုလို့ခေါ်လေ့ရှိတယ်။
သူက သိပ်ညည်းတတ်တာ။ တစ်ခါတလေ သူ ညည်းတတ်တာတွေဟာ
ကျွန်မအမြင်မှာ သူနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေလို့ ထင်နေပေမယ့် စိတ်ရှည်လက်
ရှည် တွေးမိတဲ့အခါကျရင်တော့ တိုက်ရိုက်မဟုတ်တောင် သွယ်ဝိုက်

တဲ့နည်းနဲ့ ဆိုင်နေပြန်ရော။ အဲဒီကိစ္စကို တကယ်တမ်း အတွင်းကျကျ လေ့လာစုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါကျပြန်တော့ အထင်နဲ့အမြင်က တက်တက် စင်အောင်လွဲပြီး သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ လုံလောက်နေပြန်ရော။ ဒါပေမဲ့ သူညည်းညူနေတာတွေဟာ သိပ်ပြီးအကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိတဲ့ ခံစားမှု တစ်ရပ်လို့တော့ ကျွန်မ လက်လွတ်စပယ် မပြောရက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့အဲဒီခံစားမှုမှာ စေတနာအပြည့်ပါနေလို့ပေါ့။

ဥပမာ ကျွန်မတို့ဈေးရှေ့က သင်္ဘောသီးစိတ်ရောင်းတဲ့ လူတစ် ရောက်အကြောင်း ဆိုပါတော့။ အဲဒီလူအကြောင်းကို ကျွန်မက ဈေး အပြန် သင်္ဘောသီးစိတ် တစ်ခါတလေ ဝယ်စားဖူးရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက...

‘အစ်မရယ်၊ ကျွန်မမျက်စိထဲ မြင်ရတာလေ အချိုးမတည့်လိုက် တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့ ဝယ်ဝယ်စားနေတဲ့ သင်္ဘောသီးစိတ်သည် ရယ်လေ၊ ကလေးတွေလည်း မွေးထားလိုက်တာ၊ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ ခြောက်ယောက်တောင်၊ ဆင်းကလည်း ဆင်းရဲ၊ ကလေးတွေ ကများ... စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်တာ’

‘နေပါဦး၊ သင်္ဘောသီးစိတ်ရောင်းတဲ့လူ ကလေးများပြီးဆင်းရဲ တာ မျက်စိထဲ အချိုးမတည့်စရာလား မညိရဲ့၊ သူ့ဟာသူများတာ ဘာ ဖြစ်လဲ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောချင်တာတွေ လောကြီးသွားလို့၊ ကျွန်မက သူ့ကိုပဲ မြင်ဖူးတာ၊ သူ့မိန်းမကို မမြင်ဖူးဘူးလေ၊ မနေ့က တိုးချဲ့ရပ်ကွက်တစ်ခုကို မမျှော် လင့်ဘဲရောက်သွားတော့ အဲဒီလူအိမ်ကို သွားတွေ့တာ အစ်မရဲ့၊ သူက လည်း ကျွန်မတို့ကို မှတ်မိနေတော့ နှုတ်ဆက်ရှာပါတယ်၊ ကလေး

တွေက ပုစုခရပဲ အစ်မရေ၊ အကြီးဆုံးကမှ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိဦးမယ်၊ သူ့မိန်းမက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေထမ်းရောင်းတယ်၊ တခြား ဝေးဝေးလံလံကမှာရင် ရေစည်လှည်းတွန်းပို့တယ်၊ နို့မို့ဆို ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မသွားတဲ့အိမ်က သူတို့အိမ်နဲ့ တစ်လမ်း တည်းလေ၊ အဲဒီအိမ်ကို မိန်းမတစ်ယောက် ရေထမ်းထည့်နေတာမြင်ပြီး အိမ်ရှင်ကောင်မလေးက အဲဒါ စောစောက မမကိုနှုတ်ဆက်တဲ့ သင်္ဘောသီးသည်ရဲ့ မိန်းမပေါ့လို့ ပြောပြတာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒီမိန်းမ ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တယ်ဟယ်၊ သူ့ယောက်ျားကတော့ ရေထမ်းဘူးလားဆိုတော့ ကောင်မလေးက ကျွန်မတို့ ဒီလမ်းထဲပြောင်းလာတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီလူ ရေထမ်းတာ၊ ရေစည်လှည်းတွန်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီမိန်းမကတော့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရေလှည့်ထမ်းနေတာပဲ၊ ကလေးတွေကလည်းများတော့ ပင်ပန်းရှာတယ်တဲ့၊ ကျွန်မလေ အဲဒီက ပြန်လာပြီးကတည်းက ဒီလူကို အစာမကြေဘူး အစ်မရဲ့’

‘ဘယ်လိုတွေ အစာမကြေတွေ ဖြစ်နေရတာတုံး’

‘အစ်မရယ်၊ အကြင်လင်မယားဘဝ အိုးအိမ်ထူထောင်ကြတဲ့ နေရာမှာ အမေတို့၊ အဘွားတို့ ဆုံးမသလို ‘မပူချင်လို့ ယောင်းမရှာတာ၊ ပူချင်ရင် စုံလုံးနှိုက်မှာပေါ့’ လို့တော့ အခုခေတ်၊ အခုအခါမှာ ကျွန်မ မပြောလိုတော့ပါဘူး၊ ‘မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်’ဆိုတဲ့ အသိလောက်တော့ လက်ခံလို့ရပါသေးတယ်။ အခုဟာက မယ်တစ်ထမ်း မောင်တစ်ရွက်ဖြစ်နေတယ် အစ်မရဲ့၊ ပြောင်းပြန်ကြီး၊ ယောက်ျားကတော့ သင်္ဘောသီးစိတ်ဗန်းကလေးကို ရွက်ရောင်းတာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ စားပွဲခုံကလေးပေါ်တင် ယင်ယပ်တဲ့ ပန်းဖွားကလေးယမ်းလို့၊ ခွေးခြေလေးနဲ့

ထိုင်နေတာ၊ ဝယ်သူလာမှ ထည့်ရောင်းလိုက်ရုံပဲ။ မိန်းမလုပ်တဲ့ သူက တစ်ခါတလေ ရေစည်လှည်း တဂျိန်းဂျိန်း မနိုင်မနင်းတွန်းလို့၊ တစ်ခါ တလေ ရေထမ်းကြီးတယမ်းယမ်းနဲ့ မိုးလင်းမိုးချုပ် ရပ်ကွက်ထဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ လှည့်ရောင်းနေရတာ၊ အနေအထားတွေ မှားနေတယ် အစ်မရဲ့၊ အဲဒီကိစ္စကိုကြားရတာ အစ်မ ဘယ်လိုနေလဲဟင်’

သူက စကားတွေ အရှည်ကြီးပြောနေရာကနေပြီး ဗြုန်းခနဲ ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ ကျွန်မ ရုတ်တရက် ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့သေးတာနဲ့ ခပ်လေးလေးပဲ...

‘အင်း... ဘယ်လိုနေလဲဆိုတော့ စိတ်တော့မကောင်းဘူး’

‘အဲဒါ စိတ်မကောင်းစရာမဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့’

ကျွန်မ တအံ့တဩနဲ့ သူ့ကို နားလည်ရခက်နေတုန်းမှာပဲ သူက...

‘မခံချင်စရာ... အဲဒါ မခံချင်စရာကောင်းတာ အစ်မရဲ့၊ အစ်မ အဲဒီလို မခံစားရဘူးလား’

‘ဘယ်သူ့ကို မခံချင်ဖြစ်မှာလဲ ညီမရဲ့’

‘အဲဒီလူကိုပေါ့၊ ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပီပီသသ အားနဲ့ခွန်နဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမှာပေါ့၊ သင်္ဘောသီးစိတ်ရောင်းတာ မိန်းမအလုပ်ပဲ၊ သူ့မိန်းမကို ရောင်းခိုင်းရမယ်၊ သူက ရပ်ကွက်ထဲ ရေထမ်းရမယ်၊ အခုတော့ သက်သက်မဲ့ အပါးခိုပြီး သက်သာတဲ့အလုပ်ကို သူလုပ်တယ်၊ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ကို မိန်းမကိုခိုင်းတယ်၊ အဲဒါ ဒီလူ သက်သက်စီးပိုးတာ၊ အဲဒါတွေမြင်ရင် ကျွန်မ သိပ်ခံစားရတာပဲ အစ်မရယ်’

‘ဒီလောက်ကြီးလဲ မခံစားနဲ့လေ မညိုရဲ့၊ ဒါက သူ့အကြောင်းနဲ့’

သူပဲ၊ သူတို့မိသားစုကိစ္စပဲဟာ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ကွယ်၊
ဆွေမတော်မျိုးမတော်’

‘ဟာ... ဆိုင်တာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင်
ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတဲ့ အခြေခံပညတ်နှစ်မျိုးပဲရှိတာ၊ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ
တစ်မျိုးက ညီမတို့နဲ့ တစ်တန်းတစ်စားတည်းလေ’

ဆရာကြီးကွေး လေသံအတိုင်း ‘ဟိုက်ရှားဘား’လို့သာ ကျွန်မ
အော်လိုက်ချင်တော့တယ်။

‘အစ်မကတော့ ညီမကို ကြီးကျယ်လှချည်လားလို့ ထင်မှာပဲ၊
တကယ်ပြောတာ အစ်မရဲ့၊ မိန်းမတွေဘက်က မခံချင်ဘူး၊ ဒီလိုစီးပိုးတဲ့
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ကျန်တဲ့ယောက်ျားတွေလည်း စီးပိုးချင်တဲ့စိတ်၊
ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့မိန်းကလေး
တွေ အများကြီးနစ်နာလာနိုင်စရာ အကြောင်းတွေရှိတယ်၊ အဲဒီလူကို
ကျွန်မ ကောင်းကောင်းဆုံးမချင်တယ်၊ သူ့အမှားကိုသူ နောင်တရလာ
အောင် မေးမေးပြီးရိုက်ချင်တယ်’

‘ဟဲ့... မေးမေးရိုက်ရအောင် ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ’

‘ကျွန်မက ဒေါသဖြစ်ရင် ရိုက်ချင်နှက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာ
ရော အစ်မရဲ့’

‘ဒီကောင်မလေးနယ် ခက်တော့တာပဲ’

* * *

ဒီနေ့တော့ အညို့လိုပဲ ရိုက်ချင်နှက်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ကျွန်မ အမှတ်မထင် ကြုံလိုက်ရတယ်။

သူကလည်း မရည်ရွယ်ဘဲ၊ ကျွန်မကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ၊
သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း မဟုတ်ကြပါဘဲနှင့် အဲဒီလူက ကျွန်မကို
မတော်တဆ ရိုက်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ပြောရရင်တော့ အရင်တုန်းက ကိစ္စတွေပါ။
ရေလည်အောင်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။

အင်မတန် တွေးခေါ်ခံစားတတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အညိုက ကျွန်မ
ရဲ့စီးပွားရေးမှာတော့ ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ဘဝင်မကျဖြစ်ပြီး
သတိရတိုင်း ညည်းညူနေလေ့ရှိတယ်။

‘အစ်မကြောင့်တော့ ခက်တာပဲ၊ အပြင်မှာ ချုပ်ခတွေ ဘယ်
လောက်ဈေးကြီးနေတယ် မှတ်သလဲ၊ အစ်မယူနေတာက ကလေးကစား
သလိုပဲ၊ အခြားဆိုင်တွေမှာလည်း နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာကြည့်ပါဦး၊
အစ်မဆိုင်က သိပ်ဈေးပေါနေပြီ အစ်မရဲ့’

‘သူများထက်တော့ ပိုချုပ်ရတာပေါ့ဟဲ့’

‘ချုပ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ တချို့က ပိုက်ဆံများများပေးရမှ
ကောင်းတယ်ထင်တာ၊ အစ်မက လျှော့ယူပေမယ့် တချို့က ဒီဆိုင်
ဈေး ဒီလောက်ပေါပုံထောက်ရင် ပုံမှကျပါ့မလား မသိဘူးလို့ထင်မှာ’

‘အဲဒီလိုတော့လည်း ထင်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟာ’

‘မထင်ရအောင် အစ်မဆိုင်က အင်္ကျီပုံကောင်းကောင်းလေးတွေ
ချိတ်ပြထားနိုင်လို့လား’

သူပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်နှစ်
ဆိုင်ကြား ညှပ်နေတဲ့ ကျွန်မ စက်ချုပ်ဆိုင်ကလေးက အညို့ဘက်မှမသိ
သာလှပေမယ့် အခြားတစ်ဘက်က ဆန်မှုန့်၊ ပဲမှုန့်၊ နနွင်းမှုန့်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊
ဂျုံမှုန့်၊ ကော်မှုန့်၊ မဆလာမှုန့်၊ အမှုန့်မျိုးစုံ လက်လီလက်ကားရောင်း

သည့်ဆိုင်ကြီးမို့ နေ့ရှိသရွေ့ အမှုန့်မျိုးစုံ လေတင်က လွင့်နေသလိုရှိတာမို့ ပိတ်စဖြူဖြူ။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် အကျီလှလှပပများ ချိတ်ဆွဲမထားရဲ၊ အရောင်ရင့်ရင့်နှင့် တန်ဖိုးနည်းပိတ်စများပင် တစ်ရက်ကနှစ်ရက် တန်း ပေါ်တင်ထားလို့မရ။

‘ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက အရမ်းတက်နေတာ၊ ဘတ်(စ)ကားခ တောင် ခါတိုင်းလို နှစ်ကျပ်မရတော့ဘူး၊ လေးကျပ်ဖြစ်သွားပြီ၊ တချို့ ကားက အကြွေတစ်ကျပ် မအမ်းတော့ဘူး၊ ငါးကျပ်ယူတယ်၊ ဘယ် လောက်နီးနီး ကားပေါ်ရောက်ရင် ငါးကျပ်ပဲ၊ ဝေးရင် တစ်ဆယ်ယူ တယ်၊ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မပြောနဲ့လေ၊ အရင်က ဓာတ်ဆီတစ်ဂါလံ ကို အစိတ်၊ အခု တစ်ရော့ရှစ်ဆယ်ပေးဝယ်ရတာ၊ အဲဒါ အစိုးရဈေးနော်၊ ဒီတော့ ကားခနှစ်ဆတက်တာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်’

‘ဘတ်(စ)ကားခတောင် နှစ်ဆတက်ရင် တက္ကစီတွေ ပိုဆိုးမှာ ပေါ့’

‘သူတို့ကကျတော့ စားသာသွားတာ အစ်မရဲ့၊ အစက ဓာတ်ဆီ ကို အပြင်ဈေးနဲ့ ဝယ်ထည့်ရတာ နှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါးကျတာ၊ အခု အစိုးရဆိုင်မှာ တစ်ရော့ရှစ်ဆယ်နဲ့ လိုသလောက်ရတော့ သူတို့က ပိုပြီး တွက်ခြေကိုက်သွားရော၊ ဒါတောင် ကိုယ်တော်မြတ်တွေက ရောင် တော်ပြန်နဲ့ ရောလွှတ်ချင်သေးတယ်၊ အစ်မတို့အိမ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းသွားတဲ့၊ ဈေးသွားတဲ့၊ အလုပ်သွားတဲ့ လူတွေရဲ့ လမ်းစရိတ်က မနည်းဘူး၊ လူအိုလူမင်းတွေက လည်း ရှိနေပြန်တော့ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ချည်း လှည့်စားနေလို လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ သူတို့အတွက်ကျ နို့မှုန့်နဲ့ ကွေကာအုပ်က မရှိမဖြစ် ပစ္စည်း၊ အိမ်သုံးဆေးက ပြတ်သွားလို့မရဘူး၊ ဆီဈေးကလဲ သုံးရာကျော်

သွားပြီ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဝန်ထမ်းမပြောနဲ့၊ ကျွန်မတို့ အရောင်းအဝယ် သမားတောင် ကျောချမ်းလာပြီ’

‘ဒါက ဘယ်လောက် ကြာနိုင်မှာမို့လဲကွယ်၊ ဝိသမသမား အချို့ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတာပါ၊ သည်အတောအတွင်းလေး နည်းနည်း သည်းခံပြီး ခြိုးခြံလိုက်ကြရင် ဖြစ်ပါတယ်’

ကျွန်မက လူကြီးပီပီ ပြောရာပြောကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်တော့...

‘အစ်မပြောတာလဲ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ အရသာခံ၊ ဇိမ် ခံလို့ရတဲ့ပစ္စည်းထက် မရှိမဖြစ်ပစ္စည်းကို သုံးရတဲ့လူတန်းစားက ပိုများ တယ် အစ်မရဲ့၊ အခု ကျွန်မရောင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံးဈေးတက် နေတော့ ကျွန်မက ပွဲရုံမှာ တက်ဈေးနဲ့ဝယ်ရတယ်၊ ကျွန်မက တစ်ဆင့် ပြန်ရောင်းတော့လဲ တက်ဈေးနဲ့ရောင်းရတာပေါ့၊ ဒီတော့ အခြေခံ လူတန်းစားတွေခမျာ ဈေးကြီးကြီးနဲ့ မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ကြရရော၊ သူတို့ရဲ့ ဝင်ငွေက အဲဒါနဲ့ အမီလိုက်မြင့်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်မတို့ စကားပြောလို့ကောင်းနေတုန်း ဆိုင်ရှေ့ကို မလာစဖူး အညိုကြည့်မရတဲ့ သင်္ဘောသီးစိတ်သည် ဗန်းကလေးရွက်ပြီး ရောက်လာ တယ်၊ အညိုနဲ့ ကျွန်မက သူ့ဆီက ဝယ်စားနေကျမို့ သူက ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး...

‘အစ်မတို့ဆိုင်က ဒီမှာလား၊ အားပေးပါဦး’လို့ နှုတ်ဆက် တယ်။ ကျွန်မက ‘ဘာဖြစ်လို့ ခါတိုင်းနေရာမှာ မရောင်းဘဲ၊ လိုက်လည် ရောင်းနေတာလဲ’ ဆိုတော့ သူက ဗန်းကလေးကို ကျွန်မဆိုင်ပေါ် ချရင်းနဲ့...။

‘စည်ပင်သာယာက လိုက်ဖမ်းနေလို့ အစ်မရာ၊ ပလက်ဖောင်း ပေါ် မရောင်းရဘူးတဲ့’

‘ဒါဆိုရင်လဲ ရှင်အိမ်ပြန်ပြီး နားနေလိုက်ပေါ့၊ သက်တောင် သက်သာသေးတယ်’

နဂိုထဲက သူ့ကိုအမြင်မကြည့်တဲ့ အညိုက ရွဲ့ပြောလိုက်တာကို သူက အဟုတ်မှတ်ပြီး ပျာပျာသလဲနဲ့...

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်နေ့ လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာ၊ ဈေးမရောင်းရင် ဘာနဲ့သွားစားမလဲ၊ ခုဆို ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ ဈေးတွေက အဆမတန်တက်နေတာ’

‘ရှင့်မိန်းမ ရေထမ်းကျွေးမှာပေါ့၊ ဒါလောက်လဲ ညည်းပြမနေ ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်တို့လမ်းထဲ ရောက်ဖူးတယ်လေ၊ မေ့နေပြီလား’

အညိုစကားကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို အားနာသွားတယ်။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရော ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်စလုံး ရှာတာတောင် အိမ်စရိတ်က မလောက် ချင်ဘူး အစ်မ၊ သင်္ဘောသီးစားမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် စိတ်လိုက် မယ်နော်’

သူက ကျွန်မတို့ကို မရောင်းလိုက်ရဘဲ ဆိုင်ရှေ့မှာ စကားပြော ရင်း အချိန်ဖြုန်းရမှာကို ကြောက်သည့်ပုံပေါ်နေ၍ ကျွန်မက ‘စားမှာပါ၊ တစ်ယောက်တစ်ပွဲ စိတ်လိုက်ပါ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မကြိုတုန်း မေးရဦးမယ်၊ မိန်းမနဲ့ ပိုအဆင်ပြေတဲ့ သင်္ဘောသီးရောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရှင့်မိန်းမကို မခိုင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရေထမ်းခိုင်းတာလဲ၊ တကယ်ဆို ရှင်က သန်သန် မာမာယောက်ျားကြီးပဲ၊ ရေလှည်းတွန်းတာတို့၊ ရေထမ်းတာတို့ကို ရှင်လုပ်ပါလား’

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ကျွန်မ မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းက သူ့ကို ခဏတော့ ငိုငင်တွေသွားစေတယ်။ အညိုကလည်း ကျွန်မ ဒီလိုမေးလိုက်

မယ်လို့ ထင်ထားပုံမရဘူး။ ကျွန်မကတော့ တစ်ခဲတစ်ခဲတွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေတာထက်စာရင် ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောလိုက်ရတာ ကို ပိုကျေနပ်တယ်။

အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းပဲ အိုစာသွားတယ်။ ခဏလေး တွေ နေ ပြီးမှ ...

‘ကန်တော့နော် အစ်မ’ဆိုပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကို ဖြေလျှော့ ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကို လှန်လိုက်တော့ ကင်းခြေများအကောင် ခပ်ကြီးကြီး လို ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး သူ့ဗိုက်ပေါ်မှာ နှစ်နေရာလောက် မြင်လိုက်ရတယ်။

‘ကျွန်တော့်မှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ် အစ်မ၊ ဗိုက်ခွဲရတာလဲ နှစ်ခါရှိပြီ၊ တစ်ခါက အူအတက်ရောင်လို့၊ တစ်ခါက အစာအိမ်အနာ ကြောင့်၊ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို အလေးအပင် မမရဘူး၊ ပင်ပင် ပန်းပန်း ဘာမှမလုပ်ရဘူးလို့ တားမြစ်ထားလို့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလို လေး ပိုက်ဆံရှာရတာပါ အစ်မရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော် ရေရောင်းတာပါ၊ အဲဒီတုန်းက ကလေးကလည်း ငယ်သေး တော့ မိန်းမကအလုပ်ထွက် မလုပ်ရသေးဘူးပေါ့၊ ခုတော့ သူခမျာလည်း ပင်ပန်းရှာတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေပြန်ထမ်း မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ဆရာဝန်က နောက်တစ်ခါ ဗိုက်ခွဲရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားသေလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုကြီးပြောတာ မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီသဘောပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်သေတာက အကြောင်းမဟုတ် ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ တပြိုင်ကြီးနဲ့ သူဒုက္ခရောက်မှာကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး၊ ခုတောင် အကြီးကောင်က ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်အရွယ်ရှိလို့တုံး၊ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား’

‘အလုပ်လုပ်ရလောက်တဲ့အရွယ်လဲ မဟုတ်သေးဘူး အစ်မရဲ့၊

ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဈေးတွေဘာတွေတော့ လိုက်ကြိုပေးပါတယ်။ သူ့အမေ တစ်ခါတလေ နေမကောင်းလို့ ရေခိုင်းထမ်းပေးပါဆိုတော့ ရှက်တယ်တဲ့။ ရှက်ရင် ပညာတတ်အောင်သင်ဆိုပြီး ကျောင်းပဲထားတယ်။ ခုတော့ လမ်းထဲက စားနိုင်သောက်နိုင်ကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အရက်ဝယ်ပေး၊ ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးနဲ့ သူ့ပါအခု ဆေးလိပ်ခိုးသောက်၊ ဘီယာခိုးသောက်ဖြစ်နေလို့ မနည်းနှိပ်ကွပ်နေရတယ် အစ်မရေ၊ ဒါလဲ ဆူတုန်းပူတုန်း ခဏပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုထိုင်ကြည့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စကားပြောလိုတော့ ကောင်းတယ်အစ်မရေ၊ သင်ဘောသီးလေးကုန်အောင် လှည့်ရောင်းလိုက်ဦးမယ်။ တစ်ပွဲကို ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြစ်သွားပြီအစ်မ၊ ခါတိုင်းလို တစ်ဆယ်မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ ကျွန်တော်က တက်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဝယ်ရင်းကိုက ဈေးကြီးတာပါ အစ်မရယ်။ ဓာတ်ဆီဈေးတက်လို့တဲ့။ ကားခဈေးကြီးတာနဲ့ သင်ဘောသီးလဲ နယ်ကလာတဲ့ဈေးနဲ့ တအားကွာသွားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ရောင်းရတာ အားနာတယ် အစ်မရယ်။ သွားမယ်နော်’

သူထွက်သွားတာနဲ့ အညိုက ကျွန်မကို...

‘ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ စရိတ်စကတွေအကြောင်းကိုး၊ ချုပ်ခလေး ဈေးတက်ယူဖို့ စိတ်ကူးပြီလား’တဲ့။ ကျွန်မက ‘ငါ့ အပ်ချုပ်စက်က ဓာတ်ဆီထည့်စရာ မလိုဘူးဟ’ဆိုတော့ သူက...

‘ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ဆီထည့်ပြီး သယ်ရတဲ့ အစားအသောက်တွေ အစ်မစားနေရတယ်လေ၊ ခုပဲ သင်ဘောသီးတောင် ငါးကျပ်တက်သွားပြီ။ ဆိုင်မှာ အပ်ချည်လုံးတို့၊ နှိပ်စေ့တို့ ဘယ်တုံးက တစ်ဒါဇင်ထက် ပိုဝယ်ထားဖူးလို့လဲ။ အဲဒါတွေကုန်ရင် ထပ်မဝယ်တော့ဘူးလား၊ ဝယ်ရင်

ဘယ်ဈေးတွေ ဖြစ်နေမယ်ထင်လဲ။ ကျွန်မပြောတာက မတန်တဆကြီး တက်ယူဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ငါလည်း အရင်ရက်တွေထဲက စိတ်ကူးပြီး သားပါ။ ယူရမှာ အားနာလို့၊ ရုတ်တရက် ဈေးတက်ပြီးပြောရမှာ ပြော မထွက်ဘူး။ ကိုယ့်ဆီချုပ်နေတဲ့လူတွေအကြောင်းလည်း ကိုယ်ကသိတော့ ခက်တယ်’

ပြောလို့မှ ပါးစပ်မပိတ်ရသေးခင် ဈေးထဲက ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ ကုလားမလေး ရောက်လာပြီး...

‘အစ်မ ထဘီတစ်ထည် အခုချက်ချင်း ချုပ်ပေးပါနော်’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး ချုပ်ခဲတွေ ဈေးတက်နေပြီနော်။ တစ် ထည်နှစ်ဆယ်’

‘အားပါး... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ မိုးတွေ စိုရွဲနေလို့ ဖျားမှာကြောက်ပြီး အထည်ဆိုင်က နေ့သွင်းနဲ့အကြွေးဝယ်လာ တာပါ အစ်မရယ်။ အမြန်ချုပ်ပေးပါနော်။ ချမ်းလှပြီ’

ကမန်းကတန်း စက်ပေါ်တက်ပြီး တရုတ်ပွင့်ရိုက် ထဘီလေးကို ချုပ်ပေးလိုက်တော့ ဆယ့်ငါးကျပ်တန် အနွမ်းလေးတစ်ရွက်ကို ကမ်းပေး ပြီး ထဘီခေါက်ကလေး ချိုင့်ကြားညှပ်ကာ အိမ်သာဘက်ထွက်သွားတဲ့ ကုလားမလေးရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး အညိုက သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ ကို ညည်းပြတော့ ကျွန်မပြုံးမိတယ်။

‘အို... မလွယ်ဘူး ရူးနိုင်တယ်’

သူတို့လေးတွေ ဘဝကိုကြည့်ရတာတော့ တကယ်လည်း ရူးချင် ပါသည်။ သူတို့မှာ ငွေပိုငွေလျှံမပြောနှင့်။ သူတို့ရောင်းကုန်အတွက်ပင် ကိုယ်ပိုင်ငွေ အရင်းအနှီးမရှိသဖြင့် မတ်တိုးနှင့်ယူပြီး ရောင်းကြရသည်။

မတ်တိုးဆိုသည်က ငွေရှင်က သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေကို ရက်ရှည်မထား
 ချင်သဖြင့် နေ့ချင်းအတိုးရော၊ အရင်းရော ပြန်ရှင်းပေးရသည့်စနစ်။
 ငွေတစ်ကျပ်ကို တစ်မတ်တိုး။ ငွေတစ်ရာကျတော့ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်။
 ငွေတစ်ထောင်ဆိုလျှင် နှစ်ရာငါးဆယ်။ နံနက်စောစော ဈေးကြိုခါနီးမှာ
 ထုတ်ချေး၊ ဈေးသွားကြိုပြီးတော့ ဈေးထဲမှာ တစ်နေကုန်ရောင်း။ ညနေ
 ဆိုင်သိမ်းတော့ ငွေကို အတိုးရောအရင်းရော တစ်ပေါင်းတည်းပြန်ပေး။
 နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပြန်ယူ။ ညနေပြန်ပေး။ ဒီလိုနှင့် သံသရာလည်နေကြ
 သူတွေ။ အတိုးတကာ အတိုးထဲက အဆိုးဆုံးအတိုးနဲ့ လုပ်စားနေကြတဲ့
 သူတို့လိုသူတွေဆီက ပိုက်ဆံကို တိုးယူဖို့ ကျွန်မ တော်တော်စဉ်းစား
 ရပါလိမ့်မည်။

‘အစ်မရယ်၊ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း သင်္ဘောသီးသည်ရဲ့ဘဝက
 သနားစရာပဲနော်’

လုပ်လာပြီ၊ အညို့ရင်ထဲမှာ အဲဒီမိသားစုက ခုချိန်ထိ အရှိန်
 ကောင်းနေတုံး၊ ကိုယ်တွေးနေတာကတခြား၊ သူပြောနေတာကတခြား။

‘ကျွန်မပြောတာ ကြားလားဟင် အစ်မ၊ သူ့သားလေးက
 အတော်ဆိုးတာပဲနော်၊ သားအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး မိဘတွေ ဒီလောက်ပင်ပန်း
 ဆင်းရဲနေတာတောင် နားလည်မှုမရှိဘူး၊ အဲဒီကောင်လေးကို ကျွန်မ
 ရိုက်ချင်လိုက်တာ’

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ အစက အဖေကိုရိုက်ချင်တယ်၊ အခု သားကိုရိုက်
 ချင်ပြန်ပြီ၊ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက်တောင်ချင်ခြင်းတွေ တပ်နေရတာတုံး’

‘ဟုတ်တယ်၊ စီးကရက်သောက်ရင်၊ ဘီယာသောက်ရင် ကျွန်မ
 သိပ်မုန်းတာပဲ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေတင် မကတော့ဘူး၊
 စတိုးဆိုင်မှန်သမျှ အအေးဆိုင်မှန်သမျှ ဘီယာမျိုးစုံ လက်ညှိုးထိုးလို့

မလွဲတော့ဘူး၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းသာ အသစ်ထွက်ရင် ရှိရမယ်၊ ဆေးလိပ်တို့၊ အရက်တို့ကျတော့ အတော်ကြီးကို အထွက်နှုန်းတိုးနေတာ၊ အသိဉာဏ်နည်းပါးတဲ့ အရွယ်ရောက်ခါစ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် တကယ့်အန္တရာယ်ပဲ၊ ကျွန်မအိမ်က အငယ်ကောင်ဆိုရင် ဒီနေ့ တီဗွီမှာ စီးကရက်ကြော်ငြာတစ်ခုတွေ့ရင် နောက်နေ့ကျ သူ့အိတ်ထဲ ဘူးလိုက် ပါလာရော၊ ဘီယာတို့၊ အရက်တို့ဆိုလည်း ဘယ်လိုကဘယ်လို ယဉ်ပါး သွားရတယ် မသိဘူး၊ တစ်စတစ်စနဲ့ ချိုးကပ်တော့မယ်၊ လူလေးငယ်ငယ်နဲ့ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း လမ်းစတွေပျောက်ပြီး မိုးလင်းရင် ဘီယာသောက်ဖို့ စိတ်ကူးတော့တာ၊ အမေဆိုရင် တီဗီက စီးကရက်ကြော်ငြာ၊ အရက်ကြော်ငြာတစ်ခု လာတိုင်းလာတိုင်း ရင်တုန်လို့ဆိုပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တာ နှလုံးရောဂါတောင် စွဲတော့မယ်’

‘ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်း၊ မိသားစုတိုင်း၊ မိသားစုတိုင်း၊ လူတိုင်း၊ လူတိုင်းမှာ စိတ်အလိုမကျမှုတွေ အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိတတ်ကြတာပဲ၊ အစ်မတို့မှာလည်း အဲဒါတွေကိုပြောရရင် တန်းစီပြစရာ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချို့ကိစ္စတွေကျတော့ လက်မခံချင်ပေမယ့်လည်း ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့အရာမျိုးတွေ ဖြစ်နေတာကိုး၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ခံစားနိုင်မှု၊ မခံစားနိုင်မှု ဆိုတာကတော့ အဲဒီကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခံနိုင်ရည်အားပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့၊ သိပ်ပြီး ခံစားမှု ပြင်းပြလွန်းအားကြီးသူတွေအတွက် ကတော့ အဲဒီရဲ့ ထွက်ပေါက်ဟာ အခြား ဘာမှမဆိုင်တဲ့ တစ်နေရာကို သွားပြီး သက်ရောက်သွားတတ်တာပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါ၊ အစ်မရာ၊ အမေလေ တစ်ခါတလေ သူ့သားကို မနိုင်ရင် ကျွန်မတို့ဘက် လှည့်လှည့်မဲရော၊ ကျွန်မကလည်း စိတ်တိုလာရင်

အမေ့ကို ပြန်မပြောရဲတော့ အငယ်မတွေကို ဟောက်ပစ်လိုက်ရော၊
အဲဒီကျမှ စိတ်ကပေါ့သွားတာ၊ ဟာ... အစ်မ ဟိုမှာ ကိုယျာယာ ပုဆိုး
လာချုပ်တယ်ထင်တယ်၊ ချုပ်ခတိုးယူဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ သူက အဆင်
ပြေတယ်’

ကျွန်မဆီမှာ ပုဆိုးချုပ်လေ့ရှိသူ အရာရာကို အမြဲတမ်း နက်နက်
ရှိုင်းရှိုင်းတွေးပြီး မကျေနပ်လေ့ရှိသူ၊ အမြဲတစေသုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်
အရေးကြီးနေလေ့ရှိသူတစ်ယောက်ကို အညိုနှင့်ကျွန်မက ကိုယျာယာဟု
နာမည်ဝှက်ပေးထားသည်။ သူလာလျှင် တစ်ခုခု ကသောင်းကနင်း
ဖြစ်တတ်၍ သတိထားရသည်။

ကျွန်မဆိုင်ရှေ့တွင် အလုပ်အပ်ရင်း ထိုင်စောင့်ရန် ခုံရှည်လေး
တစ်ခုချထားသည်။ ကျွန်မအပေါင်းအသင်း၊ မိတ်သင်္ဂဟများလာလျှင်
လည်း ထိုင်စကားပြောရာ နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်မဆိုင်ကို လာသော
သူသည် ဆိုင်ရှေ့မြေပြင်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောလျှင်ပြော
သို့မဟုတ် ထိုခုံတန်းရှည်မှာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနားနေ ပြောဆို
ရန်သာရှိသည်။ ခုတော့ သူက သူများထက်ထူးပြီး ဆိုင်ခုံပေါ်မှ အပ်ချုပ်
စက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာရှိနေသော ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရန် ခုံတန်းရှည်
ပေါ်ကို လွှားခနဲခုန်တက်၊ တစ်ဖက်စွန်းကို နင်းမိသဖြင့် ကျွန်မက...

‘ခုံအစွန်းကို မနင်းနဲ့၊ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်၊ အလယ်မှာရပ်...
အလယ်မှာရပ်’ဟုပြောလို့မှ မဆုံးသေးခင် ခုံကတစ်ဖက်ကို ထောင်
တက်လာပြီး ‘အောင်မယ်လေးဗျ’ဟု ခြေအချော်မှာ သူက ဆွဲမိဆွဲရာ
လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ကျွန်မဆိုင်ထိပ်က တန်းထိုးထားတဲ့ ဝါးလုံးအရှင်ကို
လှမ်းဆွဲမိလိုက်ပြီး အဲဒီဝါးလုံးက ကျွန်မခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ ရိုက်မိပြီးသား
ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒေါသလဲ ထောင်းခနဲ

ထွက်လာသည်။ သူက... ‘ကန်တော့နော် ကန်တော့၊ မတော်လို့ပါ၊ ဒီပုဆိုးလေး ချုပ်ပေးပါနော်’ ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ သူပေးသည့်ပုဆိုးကို ငုံ့ချုပ်နေရင်းက စိတ်ထဲမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ အသားကလည်း နာလာတော့ ဒေါသက တော်တော်နှင့်မပြေဘူး၊ သူ့ပုဆိုးလည်း ချုပ်ပြီးရော မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ချုပ်ပြီးသားပုဆိုးကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက်ခါခေါက်ပြီး လှမ်းပေးတော့ သူက...

‘ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်မ’တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ‘ကျွန်မ ခါတိုင်းယူတာတော့ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲ၊ အခုရှင်က ကျွန်မကို ဝါးလုံးနဲ့ရိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ရိုက်ခငါးကျပ်ပေါင်းပြီး နှစ်ဆယ်ကျတယ်’ဆိုတော့ အဲဒီလူက မဆိုင်းမတွပင် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပြီး ပါးစပ်ကလည်း ‘ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကထွက်လာကတည်းက စိတ်တွေနောက်လာတာ အစ်မရာ ကျေးဇူးပဲ၊ မနေ့ညက အရေးကြီးလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သွားချုပ်တာ အစိတ်တောင်ပေးရတယ်။ အစ်မဆိုင်က ပိုတန်တယ်။ ပုဆိုးလည်း ချုပ်ရတယ်၊ လူလည်း ရိုက်ရတယ်၊ ဒါတောင် နှစ်ဆယ်ပဲကျတယ်’ဆိုပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်သွားသည်။ သူက အတော်လေး ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ကျွန်မကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် အဲဒီလူသွားသည့်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး လန့်လာသည်။ တော်ကြာ တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်လာပြီး တစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ထပ်ရိုက်ပါရစေဆိုလျှင် ဒုက္ခ။ ။

* * * * *

ရှင်ဘန်မူသံသရာ

ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်၊ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး ကြေးစည်
တနောင်နောင်ထုနေတိုင်းလည်း အကုသိုလ်ကင်းတာ မဟုတ်ဘူး။

‘ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်နိုင်ရာ၏’ ဆိုတာ နေရာတကာ
အတွက်လား...။

စိတ်ထားတတ်ရင် မြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကမြတ်ပြီး
သူတို့က ရှုံးသွားတော့ရော ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား...။

* * *

အဲဒီကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်ကိုတွေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်
တကယ်ရင်လေးတယ်။

မနေ့က မြို့ထဲလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှာ လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေတုန်း ပြုန်းဆို ကျွန်တော့်ခွေးခြေပုကလေးရှေ့မှာ ကလေး တစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး...

‘ဘဘကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ ပိုက်ဆံလေး တစ်ကျပ်လောက်ပေးခဲ့ပါ’ဆိုပြီး ခြေဖမိုးကို နဖူးနဲ့ထိပြီး ကန်တော့နေတာ မပြီးတော့ဘူး။ အနေရအထိုင်ရ ခက်လိုက်တာဗျာ။ တစ်နေ့တုန်းကလည်း အဲဒါမျိုး ခံရပြီးပြီ။ တာမွေဗလီကားဂိတ်က ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ ကား ရှေ့ဆုံး ဒရိုင်ဘာနောက်ကနေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတုန်း ခြေနင်းခုံနား ကနေပြီး ခြေထောက်ကိုဖက်ဖက်ပြီး တကယ်မဟုတ်တဲ့ငိုသံကြီးနဲ့ တစ်လုံးချင်း၊ တစ်လုံးချင်း ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့အဖြစ်။ ခြေထောက်ကို ပြန်ရုတ်လို့လည်း မရ၊ ခြေနဲ့ကန်ထုတ်ပစ်ရမှာလည်း မကောင်း၊ အတော်အနေရကျပ်တဲ့ကိစ္စ။

ပထမတော့ မရှိဘူးကွာလို့ ပြောလိုက်မလို့ဘဲ။ နှုတ်ကထွက် တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ခေါင်းငုံ့ကန်တော့လိုက်ခိုက်မှာ သူ့နောက်စေ့လုံးလုံး ကလေးရယ်၊ အဲဒီနောက်စေ့ပေါ်က ယှဉ်နေတဲ့ဗွေနှစ်လုံးရယ်ကို မြင် လိုက်ရတော့ လက်ကအိတ်ကို အလိုလိုနှိုက်မိသွားတယ်။ အိမ်က ကျွန်တော့်သား အငယ်ကောင်မှာလည်း အဲဒီလို နောက်စေ့လုံးလုံးလေးနဲ့ ဗွေနှစ်လုံးရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနဲ့ပွတ်ပွတ်ပြီး ကစားနေကျ နေရာပေါ့။ ပြီးတော့ အရွယ်လေးကလည်း ကျွန်တော့်သားနဲ့ မတိမ်း မယိမ်း။ ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံရသွားပြီးတော့ ဒီပြင်ပိုင်းတွေကူးပြီး စောစောကလိုပဲ ကန်တော့ပြီး လိုက်တောင်းနေတာကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ သုံးဆယ့်ငါးလမ်း ဘက်ကို ထထွက်ခဲ့တယ်။

သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထဲရောက်တော့ ဆိုင်ခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ လူတွေ အုံ့ပြီး စီစီညံ့ညံ့အသံကြားလို့ ရပ်ကြည့်လိုက်တော့ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်တတ်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လူလေးငါးယောက်ဝိုင်းပြီး ထိုးကြိတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် လူအုပ်ကြားထဲဝင်ပြီး စနည်းနာကြည့်တော့ အလစ်သုတ်တာကိုး။ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နဲ့ မိတာဆိုပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ၊ ဆော်ပြီပေါ့။ တစ်ယောက်တစ်ချက် စိမ်ပြေပြေ မေးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်နဲ့ ကြာတော့ ကောင်လေးဟာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ပြီး ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်းနဲ့ အလူးအလဲရှောင်တိမ်းနေတာမြင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး။ ဒီပုံအတိုင်းဆို တစ်ယောက်ယောက်မှ ဝင်မကယ်ရင် ဒီကလေးအခြေအနေဟာ တွေးဝံ့စရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး...

‘ဟေ့... ဟေ့ တော်ကြတော့’ ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် လူတွေအားလုံးရဲ့ အာရုံဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်ကြလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ တစ်ခုခုဖြစ် သွားရင် ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာတက်မှာပေါ့၊ သူ့မှာအပြစ်ရှိရင် သက်ဆိုင် ရာ ပို့လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ကြီးတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့’

လူတွေအားလုံး ငြိမ်သက်တွေဝေ သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ စောစောက အလစ်သမားလေးက သူ့မျက်နှာပေါ်က လက်ဖဝါးတွေ ကိုဖယ်ပြီး ဖူးရောင်စပြုနေတဲ့ မျက်ခုံးအောက်က မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး ရန်ဘက်တစ်ယောက်လို

ဆက်ဆံလိုက်တဲ့အပြုအမူဟာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အဟောင်းသား ဖြစ် သွားစေတယ်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ရာ၊ ဒီလူကြီးပြောသလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ နော်၊ ဒီမှာတင် အစ်ကိုတို့ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ သတ်ပစ်ချင်လည်း သတ်ပစ်ကြပါဗျ၊ ကျွန်တော် ရှိခိုးပါတယ်၊ ဘယ်မှမပို့ပါနဲ့၊ မရှိလွန်း လို့ ခိုးရတာပါ’ ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ကန်တော့နေတော့ ဘေးက တစ်ယောက်က ကန်ထည့်လိုက်ပါလေရော။

‘မရှိရင် မြောင်ဖွင့်တောင်းပါလားကွ၊ ခိုးရသလား’

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မရှိလွန်း လို့ ခိုးရတာပါတဲ့။ တစ်ယောက်က မရှိရင် မြောင်ဖွင့်တောင်းပါလား တဲ့။ မြောင်ဖွင့်တောင်းတော့ရော ပေးမှာမို့လား။

ဒီနေရာမှာပဲ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ သတ်ပစ်ချင်လည်း သတ်ပစ် ကြပါတဲ့။ မသေရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ ထွက်ခိုးဦးမယ်ပေါ့။

အမှန်မှာ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။ အနေအထားအားလုံး လွဲချော်နေ တယ်။

* * *

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ ညီလေး’

ရွှေဂုန်ရုံအောက်ကနေ ကုန်တိုက်ဘက်ကိုကူးဖို့ ပြင်နေတုန်း လူချင်းကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တုံ့ဆိုင်းသွား တယ်။

‘သီတာဆိပ်ကို ဘယ်လောက်လျှောက်ရဦးမလဲ၊ အဝေးကြီး ကျန်သေးလား’

အကွက်မပေါ်တဲ့ပုဆိုးနဲ့ ခပ်ညစ်ညစ်တိုက်ပုံဝတ်ထားတဲ့ လူ တစ်ယောက်။

‘ဝေးတာပေါ့၊ အရှေ့က ကားဂိတ်ကနေ ဆယ့်နှစ်ကားကို စီးသွားရင် တန်းရောက်တယ်၊ လမ်းလျှောက်နေလို့ကတော့ တော်တော်နဲ့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး’

အဲဒီလူကို လမ်းညွှန်ပြီး ကုန်တိုက်ဘက်ကူးပြီး ပလက်ဖောင်း ပေါ်က ဆိုင်လေးရှေ့မှာ ဗလာစာအုပ်ဝယ်နေတုန်း စောစောကလူ အနား ကပ်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ ‘ဒီမှာ ညီလေး၊ အစ်ကို အဲဒီကိုသွားဖို့ ကားခမရှိလို့ တစ်ကျပ်လောက် ကူညီခဲ့စမ်းပါ၊ အစ်ကို သူတောင်းစားမဟုတ်ပါဘူး ညီလေးရာ’

ကျွန်တော် ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ ငွေတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

* * *

‘ဟယ်တော့... အဖေလည်း ဗလာစာအုပ်တွေ ဝယ်ခဲ့တယ်၊ သမီးတောင် ဝယ်ပြီးသွားပြီ အဖေရဲ့၊ မနက်ဖြန် လပြည့်နေ့အတွက် အမေသစ်သီးဝယ်ခိုင်းလို့ တစ်ခါတည်း ဝင်ဝယ်လာခဲ့တာ’

‘ပိုတော့လည်း သိမ်းထားလိုက်ပေါ့ သမီးရာ၊ နောင် သုံးရတာ ပေါ့’

‘အဖေ့ကို ပြောပြရဦးမယ်၊ ပုဇွန်တောင်ဈေးရှေ့ သစ်သီးတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာပေါ့၊ သမီး သရက်သီးဝယ်နေတုန်းမှာ အဘကြီး

တစ်ယောက်က သမီးလေးရယ် မနက်ဖြန်လပြည့်နေ့ သစ်သီးဆွမ်း
 ကလေးကပ်ချင်လို့ ငွေမပြည့်လို့ နှစ်ကျပ်လောက်လှူပါဆိုပြီး အလှူ
 ခံတော့ သမီးလှူလိုက်တာပေါ့။ ဆုတွေပေးပြီး အဲဒီအဘကြီး ထွက်
 သွားတော့မှ ဈေးသည်က ဘာလို့ပေးလိုက်ရတာတုံး။ အဲဒါ အရက်
 သောက်ဖို့တောင်းတာ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလားဆိုပြီး မေးငေါ့ပြတော့၊
 ဟုတ်တာပေါ့ အဖေရာ၊ ဟိုဘက်ကားလမ်းကူးပြီး သုတ်သုတ်၊ သုတ်
 သုတ်နဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ၊ အံ့ပါရဲ့ အဖေရာ၊ လိမ်စရာရှားလို့
 လူကဖြင့် ဆံပင်ဖြူနေပြီ’

‘တော်ပါ သမီးရာ၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သွား
 ပါလိမ့်မယ်’

ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အပြန်ကားပေါ်
 မှာ တနဲ့နဲ့ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မှတ်တိုင်မှာ ကားမထွက်ခင် လမ်းဘေး
 ပလက်ဖောင်းပေါ်က မှတ်မိနေတဲ့အသံတစ်သံကြောင့် ခေါင်းပြုကြည့်
 မိတော့ ကုန်တိုက်အောက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ကျပ်ပေးခဲ့တဲ့သူ။ အမျိုး
 သမီးကြီးတစ်ယောက်အား...

‘အစ်မ၊ သီတာဆိပ်ကို လမ်းလျှောက်ဖို့ အတော်ဝေးသေး
 သလားဟင်’တဲ့။

‘စကားစပ်လို့ သတိရသေးတယ် အဖေရာ၊ တစ်နေ့က
 ဒေါ်လေးနဲ့သမီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြပါရောလား၊ ရုပ်ရှင်ရုံက ထွက်လာ
 တော့ ဆူးလေလမ်းမပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်၊ ကျောင်းဝတ်စုံ
 ဟောင်းလေးဝတ်ထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲလို့ သမီး
 တို့ကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ‘ဟယ် ဘယ်ကလာကြတာလဲ’လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး

နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒေါ်လေးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုဘက်လှည့် သွားတော့ သမီးက မမှတ်မိပေမယ့် အားနာပါးနာနဲ့ ‘ရုပ်ရှင်လာကြည့် ကြတာ’လို့ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။ သမီးစိတ်ထဲမှာ မမှတ်မိတဲ့ သိဟောင်း၊ ကျွမ်းဟောင်းထဲကပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ သူက ယောင်နနဖြစ်နေတဲ့ သမီးကို ‘အားလုံး နေကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား၊ အတော်ပဲ ညီမလေး ရယ်၊ ဒီမှာ နင့်တူလေးဖို့ ကျောင်းစာအုပ်လာဝယ်တာ ငွေနည်းနည်း လိုနေတာနဲ့ အသိရှာနေတာ၊ အစ်မကို နည်းနည်းလောက် ကူညီသွားစမ်း ပါ ညီမရယ်’တဲ့။ သမီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေတုန်း ဒေါ်လေးက...

‘ပိုက်ဆံ အပိုမပါဘူး၊ ကဲ... လာ လာ’ ဆိုပြီး သမီးလက်ကို ဆွဲထွက်ခဲ့တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်မှာ ‘အဲဒီမိန်းမက အဲဒီလိုပဲ အကြောင်ရိုက်ပြီး တောင်းနေကျ၊ မကြိုဖူးရင် အားနာပါးနာနဲ့ ပေးမိတာ ချည်းပဲ၊ ငါတောင် ဟိုတစ်နေ့က ခံလိုက်ရပြီးပြီ’ တဲ့။

‘ဒုက္ခပဲ အဖေရယ်၊ လူတွေလည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေ ကြမှန်း မသိဘူး၊ သူတို့ပဲ မျက်နှာပြောင်တယ်’

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့ညနေ အိမ်အရောက်မှာ သမီးဆီး ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက တစ်နေ့ကုန်အတွေ့အကြုံတွေကို ထပ်နှိုး ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ထွေကုန်တယ်။

‘ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ၊ အဖေ့သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာ လင်မယားနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဟိုကဗျာဆရာနဲ့ ကဗျာဆရာမလေ၊ နာမည် တောင် ပါးစပ်ဖျားလေးတင် စာအုပ်ရောင်းတယ်လေ၊ ဟို... စာအုပ် လည်း ချုပ်တာရော...’

‘ထားပါတော့ သိပါပြီ၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ’

‘အဖေ မှာထားတဲ့စာအုပ်တွေ ရပြီတဲ့၊ မနက်ဖြန် လာယူပါ
တဲ့၊ မှာလိုက်တယ်’

* * *

မနေ့က ကိစ္စတွေကို ဒီကနေ့ ဆက်ဆွေးနွေးဖြစ်ဖို့အကြောင်းက
ဖန်လာပြန်တယ်။ အဲဒီ တောင်းရမ်းခြင်းကိစ္စ အတွေ့အကြုံက ကဗျာ
ဆရာနဲ့ဆရာမကို မီးသတ်ရှေ့က လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်မှာ ဧည့်ဝတ်ပြုမိ
ရာက စတာလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ ထွက်လာကြတုန်းကတော့ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြဖို့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ပဲ။ နောက်မှ လက်ဖက်ရည်မကြိုက်
တဲ့ ကဗျာဆရာမကို အကြောင်းပြုပြီး အသုပ်ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်
ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမှာတင် ဇာတ်လမ်းက စတော့တာ...

လက်ဖက်သုပ်နှင့် မြင်းခွာရွက်သုပ်ပန်းကန်တွေကို စားပွဲထိုး
လေးကလာချပြီး လှည့်ထွက်သွားရုံ ရှိသေးတယ်။ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်
အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အသေးလေးကို
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ထိုးခံရင်း...

‘အသုပ်ကလေး နည်းနည်းလောက်’ တဲ့။

သုံးယောက်စလုံး မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရေနွေးငဲ့သောက်
သူသောက်၊ စကားပြောသူပြောနဲ့၊ မတုန်မလှုပ်နေကြတော့ ကလေး
မလေးက ကဗျာဆရာမနား အတင်းကပ်ပြီး...

‘အန်တီ နည်းနည်းပေးပါနော်၊ ဗိုက်ဆာလို့ပါ အန်တီရယ်’
လို့ ထပ်ခါထပ်ခါပြောပြီး ပေကတ်နေတော့ သူမ အနေရခက်လာပုံရ

တယ်။ ဘယ်သူမှ မစားရသေးတဲ့ အသုပ်ကိုလည်း မပေးချင်၊ မပေးမချင်း ပေကတ်နေတော့မယ့် ကလေးကိုလည်း ထွက်သွားစေချင်ပုံနဲ့ ခဏနေတော့ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်တော့မှ ကလေးမလေး တစ်ဖက်ဝိုင်းကို ကူးသွားတော့တယ်။ အဲဒါကိုမြင်ပြီး ကျွန်တော် မနေ့က ဖြစ်ပျက်ကြားနာခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီမှာတင် ကိုယ့်ထက်ပိုအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ကဗျာဆရာက...

‘မပေးနဲ့ဗျ၊ အကျင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝအားမပေးဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကလေးသူငယ်တွေကို ပိုအားမပေးဘူး၊ မိဘတွေ အချောင်စိတ်ဓာတ်မွှေးတိုင်း ဒီကလေးတွေကို အညွန့်ချိုးနေကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေကလည်း သိပ်ပြီးသနားကြင်နာတတ်ကြတော့ အချောင်သမားတွေ သိပ်ပြီး လုပ်စားလို့ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သားသမီးချင်းစာပြီး ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး၊ မနေ့ကဆို ဘယ်လိုမှတင်းခံနေလို့ မရတော့ဘူး၊ မြန်မြန်ထွက်သွားရင်ပြီးရောဆိုပြီး ထုတ်ပေးလိုက်မိတာ’

‘သားသမီးချင်းစာလို့ကို ပိုပြီးမပေးချင်တာပေါ့ဗျ၊ ဒီကလေးတွေမှာ လုပ်အားဆိုတာ နားလည်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ လက်ဖြန့်ရင် ပိုက်ဆံလွယ်လွယ်ရတာပဲ ဆိုတဲ့အသိတွေ အရိုးစွဲသွားမယ်၊ သူတို့မွေးလာတဲ့ သားသမီးကျရင်ရော ဒီလိုခိုင်းမစားဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောနိုင်မလား’

ပြောနေတုန်းမှာပဲ အသားမည်းမည်း၊ ချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ ခွေးခြေပုကလေးဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ခွက်စုတ်တစ်လုံးနဲ့ ခိုညည်းသလိုညည်းပြီး တောင်းနေလိုက်တာ တော်တော်နဲ့မထွက်တော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းက လက်ခါပြပြီး

အကြာကြီးနေတော့မှ ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်၊
နောက်တစ်ယောက်...

‘ဟေ့ကောင်တွေ သွားစမ်းကွာ၊ သွားစမ်း၊ ဒီတစ်ခါလာရင်
ရိုက်လွှတ်မယ်’ ဆိုတော့မှ အားလုံးပေစောင်းပေစောင်းနဲ့ ထွက်သွားကြ
တယ်။ အဲဒီထဲက ရှင်မီးအင်္ကျီလက်ကိုင်ပြတ်နဲ့ စပ်ထဘီအစုတ်ကလေး
ဝတ်ထားတဲ့ ချာတိတ်မက မကြားတကြား ပြောသွားတယ်။

‘မမိုက်ပါဘူးဟာ’ တဲ့။

‘ကဲ... အဲဒါပဲ ကြည့်တော့၊ ဒီကလေးတွေဆီမှာ အချောင်
စိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်လောက်အရိုးစွဲနေသလဲဆိုတာ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောသလို အတောင်းခံရတဲ့လူတွေ
အားလုံး ဘယ်သူမှအကျင့်လုပ်ပြီး မပေးကြရင်ကောင်းမယ်’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလိုများညီကြရင် သူတို့ကြာတော့ စိတ်ကုန်
သွားကြပြီး ဘယ်သူမှတောင်းစားရကောင်းမှန်း သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

‘တောင်းစားလို့မရလို့ ခိုးဝှက်ပြီး သူခိုးလေးတွေ၊ ခါးပိုက်
နှိုက်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားတော့ရော ရှင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

ကဗျာဆရာမက ဝင်ပြောလိုက်တော့...

‘ဒါကတော့ကွာ’

‘ဒါကတော့တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ဒီကိစ္စက ရှင်လုပ်လို့
ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘာမှ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကိုယ်ပေးချင်ရင်ပေး၊ မပေးချင်ရင်နေ၊ ဒါပဲပေါ့’

‘အ...အား...အ...အ’

ရုတ်တရက် အနီးကပ်ပြီး မပီမသ ဗလုံးဗထွေးအသံကြောင့်
ပြောလက်စကားတွေရပ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့...

‘ငါးသေတ္တာဘူးခွံ အစုတ်တစ်ခုကိုပြီး မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လူတစ်ယောက်..။ ခွက်ကိုထိုးခံရင်း လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးပြီး မေးငေါ့ပြနေပုံက ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသေးတော့...။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ နီကျင်ကျင်ဆံပင်ရှည်တွေက ကုပ်ပေါ်မှာ အလိပ်လိပ်...။ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ သွားကျဲကျဲနှင့် စွပ်ကျယ်တိုနဲ့နဲ့၊ အောက်ကမိုက်သားတွေကလည်း စူထွက်ပြီး တင်းပြောင်နေတယ်။

‘အား... အ... အ...’

‘ဟေ့ကောင် သွား...သွား၊ လုပ်မနေနဲ့ မင်းအကြောင်း မသိဘူးမှတ်လို့လား’

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့လူရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို မေးလိုက်တယ်။

‘နေပါဦး၊ အဲဒီလူက တကယ် အနေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘယ်က ဟုတ်မှာလဲကွ၊ တလောက ငါ့တို့အလုပ်တိုက်ရဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ အပေါ့ဝင်သွားတုန်း၊ ဂေါ်လီပစ်နေတဲ့ကလေးတွေက တကယ့် အကြီးမှတ်လို့ သူပြောသလို အ...အ...အိ...အိနဲ့ လိုက်စလို့ ငါနဲ့ကိုင်တုတ်လိုက်တာ ပီပီသသကြီးကွာ၊ ပြီးတော့ နောက်ကနေလိုက်ရိုက်လို့ ကလေးတွေထွက်ပြေးလိုက်ကြတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘တကယ်လည်း ဒုက္ခိတမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒုက္ခိတယောင်ဆောင်ပြီး တောင်းရမ်းနေကြတာလေကွာ၊ အရင်တစ်ခါ သူ့မျက်စိခိုက်မိတုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက် ဖဆပလ မျက်စိနားနှာခေါင်းဆေးရုံမှာ သွားပြကြ

တုန်းလည်း ဒီလိုပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ လက်ကိုပတ်တီး စီးပြီး လည်ပင်းမှာသိုင်းလို့၊ မနက်ကမှ ဆေးရုံကဆင်းတာပါ။ အိမ်ပြန် စရာ လမ်းစရိတ်မရှိလို့ ကူညီပါဆိုပြီး ရပ်တောင်းနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ပတ်ထပ်ချိန်းလို့ သွားပြတော့လည်း အဲဒီပုံစံနဲ့ အဲဒီအသုံး အနှုန်းအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ မသိတဲ့လူတွေကတော့ ပေးကြတာပေါ့ ကွာ၊ မျက်စိဆေးရုံနဲ့ လက်ကပတ်တီးက ဘာဆိုင်လို့လည်းကွ၊ အဲဒါ နဲ့ မင်းတို့မိသားစုတွေ လန့်လန့်နေတဲ့ စုန်းလိုလို၊ ကဝေလိုလိုမိန်းမ အကြောင်း ပြောလိုက်စမ်းပါဦး’

ကဗျာဆရာက သူ့အမျိုးသမီးကိုတစ်လှည့် စကားဦးပြောင်း ပေးတော့ ကျွန်တော်ကပါ...

‘လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က တယ်စုံပါလား’ ဆိုတော့ ကဗျာဆရာမက...

‘အဲဒီမိန်းမက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ အရုပ်လည်း မဆိုးဘဲနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ခပ်တင်းတင်းစေ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက လူကို ဖမ်းစားတာရှင်၊ လူပုံကတော့ ဖြူဖြူသေးသေးပဲ၊ ဆံပင်တချို့က ပခုံးပေါ်မှာ ကပိုကရိုကျလို့ သူက ညရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီ ပတ်ဝန်းကျင် လောက်မှ ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကိုချီပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး...

‘ပိုက်... ဆံ... တစ်... ကျပ်... ပေး... စမ်း... ပါ’လို့ တစ်လုံးချင်းပြောပြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့နေရာမှာ သူ့ရုပ်နဲ့သူ့မျက်လုံး တင်မကဘူး၊ မာထန်ပြီးထွက်လာတဲ့ သူ့အသံကပါ ကြောက်စရာ ကောင်းနေတယ်’

‘သွားပါဦးတော့’ လို့များ ပြောလိုက်ရင် ချက်ချင်းထွက်မသွား
သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

‘သွားပါဦး... ဟုတ်လား... ဟင်း... ဟင်း... ရတယ်၊
ရတယ်’လို့ ပြောသွားပုံက...

‘ငါ့အကြောင်း သိသေးတာပေါ့’လို့ ကြိုးဝါးသွားသလိုပဲ၊
ကြက်သီးကို ဖိန်းခနဲထသွားတယ်’

‘ဟာ... ဗျာ’

‘အဲဒါ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးကွ’

‘မွေးကင်းစ ကလေးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာပိုက်ပြီး နနွင်းတွေ
ဝါထိန်နေတဲ့ မီးနေသည်ပေါက်စကလေးတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ အမှန်တော့
ကလေးအမေဆီက နေ့တွက်နဲ့ငှားပြီး နနွင်းလိမ်းပြီး ကလေးအဖေ
ထောင်ကျနေလို့ပါ။ ကလေး နေ့စေ့လစေ့နဲ့ သေသွားလို့ပါ။ သွေးနုနုနဲ့
မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်လို့ လှူပါတန်းပါနဲ့ စီးပွားရှာနေကြတာတွေပေါ့၊
တို့တစ်တွေမှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီဆို အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်
ပျက်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ရတာ သူတို့များကျတော့လည်း ဟန်ကို
ကျလို့၊ အရင်းအနှီးများတောင် ရလိုက်သလိုပဲ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ
သူတို့မှိုက်ထဲတော့ လူမဖြစ်ပါရစေနဲ့ကွာ’

‘အဲဒီထက် ပိုပြီးရင်နာစရာကောင်းတာက နှစ်နှစ်သုံးနှစ်အရွယ်
ကလေးတွေကို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်၊ ဘာမိတွန်တွေတိုက်ပြီး နေပူကျဲကျဲ
ထဲမှာ ရှေ့မှာခွက်တစ်လုံးချပြီး သိပ်ထားကြတာရှိသေးတယ်၊ လူတွေက
သနားပြီးပိုက်ဆံထည့်သွားကြ၊ ညနေကျ သူတို့မိဘတွေက လာသိမ်းသွား
နဲ့ ဒီကလေးတွေဘဝက တကယ်ရင်နာစရာကောင်းတယ်၊ တကယ်တမ်း

ကလေးတွေကိုသနားရင် မထည့်သင့်ဘူးကွ။ ပိုက်ဆံရမှန်းသိနေရင် ဒီကလေးတွေဟာ ဝဋ်ဒုက္ခက ဘယ်တော့မှမကျွတ်တော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှ တစ်ပြားမှမထည့်ရင် ကြာရင်အလိုလို သူတို့ အလုပ်ပြုတ်သွားကြလိမ့်မယ် ’

စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဒေါသတကြီးပြောနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေတယ်။

‘အမှန်တော့ အဲဒီမိဘတွေ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတိုင်း သူတို့ရဲ့ကျင့်စဉ်နဲ့ ဓလေ့ထုံးစံဟာ သူတို့မျိုးဆက်တွေကို တဖြည်းဖြည်း ကူးစက်ကုန်ကြတာပဲ။ ကြာရင် အဲဒီလူအဖွဲ့အစည်းဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာမှာစိုးရတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ လူမှုဘဝအဆင့်အတန်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားရေးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသင့်တယ်ဗျ’

‘တော်ပါတော့ရှင်၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူမှလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် အားမပေးချင် မပေးပါနဲ့လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ’

‘ကိုယ်မပေးလည်း သူများတွေက ဆက်ပြီးပေးနေတော့ ရှင်သန်နေတာပေါ့ကွ’

‘ဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တုံး’

‘ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲကွ’

‘ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ပြောနေသေးလဲ အချိန်ကုန်ခံပြီး၊ ကဲ... သွားကြစို့’

ရင်ထဲမှာ မရှင်းမရှင်းနဲ့ဘဲ လူချင်းခွဲခွဲကြတယ်။ ဆူးလေကား

ဂိတ်မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်ရင်း စီးကရက်နဲ့သကြားလုံးတွေကို ဗန်းကလေးနဲ့လွယ်ပြီးရောင်းနေတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ မလိုအပ်သေးဘဲနဲ့ အတော်များများလေး အားပေးလိုက်မိတယ်’

ဆူးလေမှတ်တိုင်ကနေ စီးလာတဲ့သုံးဆယ့်ရှစ် အမြန်ကားလေးဟာ ပုဇွန်တောင်စာတိုက်မှတ်တိုင်မှာ အတော်ကြာကြာရပ်ပြီး လူစောင့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောပြင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်သည်းနဲ့ လာကုတ်တယ်။

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်ပြီး ခါပြလိုက်တယ်။ အဲဒီမှတ်တိုင်ရောက်ရင် အမြဲတမ်းမြင်နေကျ သွားခေါခေါနဲ့ ပိန်ခြောက်ခြောက် လူတစ်ယောက်၊ ဦးနှောက်ပုံမမှန်တဲ့ စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနဲ့ လူတွေကိုလက်ကုတ်ကုတ်ပြီး...

‘ဗိုက်ဆာလို့... ဗိုက်ဆာလို့’ နဲ့ တောင်းနေကျ။ ကျွန်တော်က လက်ခါပြလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဘေးကတစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီလူဆီကလည်း ‘မရှိဘူး’ဆိုတဲ့အသံ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီနှောက်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ညာဘက်အခြမ်းဆီကူးပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အားလုံးဆီက ‘မရှိဘူး... မရှိဘူး’ဆိုတဲ့ အသံတွေ တန်းစီပြီးထွက်လာတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အမြဲတမ်းသာ ဒီလိုဆို ဒီကောင် ဘာခံနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီကောင်ရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင့်နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားမှာပဲပေါ့။

သူကလည်း ကားနောက်ပေါက်နားကနေပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်သလို

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံနဲ့မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ပိုက်ဆံမရလို့ ရန်စောင်
 နေတဲ့ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူကြည့်ပုံက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို
 သနားကရုဏာသက်နေတဲ့ပုံမျိုး။ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
 တို့ကို သနားနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နဲ့
 ပါးစပ်ကလည်း ညည်းလိုက်သေးတယ်။

‘ဪ... မရှိကြပါလားနော်’တဲ့။

* * * * *

လေယိုပေါက်

တစ်ခါတလေ လောကကြီးထဲမှာ ခပ်ညံ့ညံ့လူသားတွေကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ငါ့နှယ် သူတို့လောက် မညံ့ရလေခြင်းဆိုပြီး ကျုပ် ကိုယ်ကျုပ် ဒေါသဖြစ်ရတယ်။

ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျ။ သူတို့ညံ့သလောက် ကျုပ်က အကုန်လိုက် သိနေတော့တာကိုး။ ဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ်ဆင်းရဲ တာက ပိုဆိုးတယ်။

* * *

တွေ့ဆုံခြင်းတွေ ခေတ်ထနေတဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင်တွေအကြောင်း ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြချင်နေတယ်။

ဟိုး... ရှေ့ကလာနေတဲ့ ရောင်စုံမျက်နှာပိုင်ရှင်၊ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်နဲ့ ကောင်မလေးကိုတွေ့လား။ သူက နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်က ကာရာအိုကေအဆိုတော်လေ။ အမှန်တော့ သူဟာ မြန်မာစစ်စစ်ဗျ။ သူ့အဖေနဲ့အမေဟာ အညာဇာတိမှ ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ သနပ်ခါးကြောင့် စီးပွားဖြစ်လာတဲ့ အညာသားစစ်စစ်တွေ။ သူ့ကျခါမှ အခုမြင်တဲ့အတိုင်း စက်ဘီးတာယာလောက်ရှိတဲ့ နားကွင်းကြီးရယ်၊ တမင်တကာ ဆေးဆိုးထားတဲ့ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်ရယ်၊ ဖောင်းအိ ပျော့တွဲ ဖားလျားဝေစည်နေတဲ့ အင်္ကျီပွပွကြီးအောက်က ပိန်လှီပြားကပ်ပြီး အမြောင်းအမြောင်းထနေတဲ့ လည်ပင်းမှာလည်း လည်ပတ်လိုလို၊ နက်က တိုင်လိုလို၊ ဖဲပြားလိုလိုနဲ့ ကြောင်လျှာသီးအကြီးစားလောက်ရှိတဲ့ အစကြီး နှစ်စကလည်း ဖတ်လတ်လိုက်လို့။

ကျုပ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံက အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံပဲ။ သူ့ရဲ့ပါးလှုပ်တဲ့နှုတ်ခမ်းကို အနည်းအကျဉ်း ထူသယောင် ရှိအောင် စနစ်တကျ အရာပေးပြီးမှ ဆိုးထားတဲ့အရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်း နီဆိုးဆေးတွေဟာ ကျုပ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ကူးစက်ပေကျံစေတယ်။

သူ့နှုတ်ခမ်းကတစ်ဆင့် အန်ကျလာတဲ့ တေးသံတွေက အတော့ ကို ပြင်းရှူလောင်လွန်းပြီး မလိုအပ်ဘဲ သွက်လက်ရဲတင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်လှည့်ဖျားမှုတွေကြောင့် ဒီစားသောက်ဆိုင် လူအတော်စည်ကား နေတာလို့ ပြောရင်တော့ အတိအကျ မှန်ကန်သွားလိမ့်မယ်။

တီဗီကြော်ငြာထဲက ‘ဟာ ဟာ ဟာ ဟာချိုး’ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြား တေးသံရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းဆိုဟန်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီသူငယ်မထက် နှစ်ဆသာတယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း ခုမှ ဖားလျားဝေစည် လုံခြုံသွားတာ။ အရင်ကဆို သူ့ရဲ့အရေပြား အတော်

များများဟာ ပြင်ပက ဆိုးရွားတဲ့ရာသီဥတုရဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အတော်ကြာကြာ ခံနိုင်ရည်ရှိတာ အံ့စရာပဲ။

ဒီကိစ္စရဲ့ တရားခံဟာ ဒီကောင်မလေး ကိုယ်တိုင်ပဲလား။ အခြားဘယ်သူတွေများလဲလို့ ခင်ဗျားတို့ရော ကျုပ်လို မတွေးမိခဲ့ကြဘူးလားဟင်၊ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကြာကြာလည်း တွေးမနေအားပါဘူး။ နောက်ထပ် အလားတူကောင်မလေး လေးငါးယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဝကို အလှည့်ကျ ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ဆီက မွေးထုံချိုအီတဲ့ ရနံ့ထူးတွေ အောက်မှာ ကျုပ်တောင် နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်ကြီးဝင်ရတော့မလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။

နောက်တော့လည်း အနိစ္စဆိုတဲ့ အမြဲမရှိခြင်းကို မျက်လုံးမှေးမှေး၊ မျက်နှာအစ်အစ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ဆီ နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းကောင်းတွေ အသစ်ထပ်ရောက်လာလို့ ကျုပ်ကို အသံချဲ့စက်သမားတစ်ယောက်ဆီ ဈေးပေါပေါနဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ သိခွင့်ရလိုက်တာပဲ။

* * *

‘ဟဲလို... ဟဲလို’

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဟဲလို တက်စတီ’

‘တက်စတီ... တက်စတီ ဝမ်း-တူး-သရီး’

ဟာ ဒီလူ့နှယ်တော့ ခက်ပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့များ အသံကောင်း

ဟစ်ချင်နေပါလိမ့်။ ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့ ကျုပ်လိုကောင်မျိုးကို သူတို့တွေ့ရော တွေ့ဖူးကြလို့လား မသိဘူး။

‘ဟဲလို... တက်စတီ ဒေါက်... ဒေါက်’

ဟေ့ကောင် ငတုံး၊ မင်းပစ္စည်းကောင်း ကိုင်ဖူးရဲ့လား။ ငါ့လို ကောင်မျိုးကိုရော တွေ့ဖူးရဲ့လားလို့တောင် မေးလိုက်ချင်တယ်။ အမှန်ဆို ကျုပ်ကို ဒီလောက်ခေါက်ကြည့်နေစရာ မလိုဘူးဗျ။ သူက ဘယ်လောက် တောင် စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး များများစားစားပြောမှာမို့ ကျုပ်ကို စိတ်မချဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ လူကတော့ စတိုင်အပြည့်ပဲ။ တိုက်ပုံနဲ့ ဘာနဲ့၊ ဘိုကေကလည်း အပြောင်သားရယ်။ ဧကန္တ ကျုပ်ကို စမ်းတာ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့အသံသူ ပြန်စမ်းတာပဲဖြစ်ရမယ်။

တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကိုရော၊ သူ့အသံသူရော ကျေနပ် သွားပုံရမှ သမဝါယမအသင်းရဲ့ နှစ်ပတ်လည် အရပ်ရပ်ဆိုင်ရာ အစည်း အဝေးခန်းမရဲ့ စကားပြောစင်မြင့်မှာ ကျုပ်ကို သွားချိတ်ထားလိုက်တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ အခမ်းအနားစတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ကျုပ် တစ်ခါထပ်ပြီး စိတ်ညစ်ရတာက အခမ်းအနားမှူးပဲ။ စကားပြောစင် ရှေ့မှာရပ်ပြီး ဘာမှမပြောရသေးခင် နံစော်နေတဲ့ သူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ဝှူးဝှူးနဲ့ မှုတ်နေသေးတယ်။ အဲဒီ ‘ဝှူး’ဆိုတဲ့အသံဟာ ခန်းမရဲ့ ဟိုးအပြင် ဘက်ထိအောင် ကျော်လွှားဖောက်ထွက်သွားသလို သူ့ပါးစပ်ထဲက အနံ့ဆိုးတွေနဲ့ တံတွေးတွေဟာလည်း ကျုပ်ဆီကို ခုန်ပေါက်ပြေးဝင် လာတော့တာပေါ့။ ဒါတောင် သူက မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’နဲ့ ထပ်ခေါက်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီ ဒေါက်ဒေါက်ဆိုတဲ့အသံဟာ ကျုပ်ငယ်ထိပ်ကို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်နေ သလောက်ကို အခံရဆိုးတယ်။

သူလည်း စောစောကတစ်ယောက်လိုပဲ စိတ်ချလက်ချရှိတော့ မှ အခမ်းအနားဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာပြီး ထုံးစံအတိုင်း အာကလန် ပါကလန်တွေ ပြောတာပေါ့ဗျာ။

အစီအစဉ် အပြောင်းအလဲအရ အမှာစကားတွေ၊ ဘာတွေ ပြောပြီးတဲ့အခါ သမဋ္ဌစာရင်းရှင်းတမ်း ဖတ်ကြားတဲ့အချိန်မှာတော့ ကလေးသံတွေ တဝေါဝေါထွက်လာပြန်တယ်။ အဲဒီအသံတွေကြားထဲမှာ အမိအရခိုဝင်ပြီး ရှင်းတမ်းဖတ်နေတဲ့ အမှုဆောင်လူကြီးရဲ့ မာယာနှုတ် ခမ်းတွေကိုတော့ ကျုပ်က အနီးဆုံးသူမို့ မမြင်မဖြစ် မြင်ကိုမြင်နေရ တယ်။ လူတွေကလည်း ပြီးပြီးရော သဘောထားနေပုံရတယ်။ ဒီ အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ စိတ်ပါဝင်စားကြဟန် မတူဘူး။ အဲဒါကိုလည်း အမှုဆောင်များအဖွဲ့က ကျေနပ်နှစ်သက်ပုံရတယ်။

အဲ... နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်စကားပြောတဲ့ လူကျတော့မှ၊ ငါးမိနစ်စာလောက်ရှိတဲ့စကားကို အခါနှစ်ဆယ်လောက် ထစ်ပြီးတော့မှ နာရီဝက် နီးနီး ကမောက်ကမ၊ ဇောက်ထိဇောက်ထိုးတွေ ပြောသွားတာ ဘယ်သူ မှတ်သလဲ။

စောစောက တက်စတီ၊ တက်စတီနဲ့ အသံစမ်းနေတဲ့သူပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော လက်ခုပ်အရဆုံးကတော့ သူပဲ။ သူလည်း နိဂုံးချုပ်ပြီးရော လူတွေဟာ အတော်ဝမ်းသာသွားကြပုံရတယ်။ လက်ခုပ် သံတွေကို ဆူညံသွားတာပဲ။ အဲဒီလူတွေနဲ့အတူ ကျုပ်ပါရောပြီး ဝဋ်ကျွတ် သွားတာ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။

* * *

တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်းနေရပြီး ဒီအသံချည်း ကြားနေရရင် ဘယ်လောက် အရသာရှိလိုက်မလဲ။

ကျုပ်တစ်သက်မှာ စိတ်အအေးချမ်းဆုံးနဲ့ တွေးမိတိုင်း တစ်မိမိ
ကြည်နူးရတာ အဲဒီကာလပဲ။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေရဲ့ မေတ္တာဓာတ်အပြည့်
လွှမ်းခြုံထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းတော်အစုံက မြွက်ဟပို့သလိုက်တဲ့ ပရိတ်တရား
တော်တွေနဲ့ မေတ္တာပို့သသံတွေပဲ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေရဲ့ ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲမှာရှိတဲ့
အမြဲတေမေတ္တာတရားတော်တွေကို ကျုပ်ကနေမှတစ်ဆင့် တရားနာ
ပရိသတ်တွေဆီကို ပို့လွှတ်ဖြန့်ဝေခွင့်ရတဲ့အတွက်လည်း အတော်ပဲ
ကျေနပ်ပီတိများစွာနဲ့ ဂုဏ်ယူမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
တွေရဲ့ သြဝါဒတွေကို လူသားတွေ မှတ်မှတ်ထင်ထင်နဲ့ မမေ့မလျော့
လေးစားရိုသေ လိုက်နာကြဖို့ မေ့သွားမှာကိုတော့ ကြားထဲက စိုးရိမ်ပူပန်
မိသား။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီတရားပွဲကို မပြီးစေချင်ဘူး။ ထပ်ခါထပ်ခါ
အဖန်တလဲလဲ ဟောကြားစေချင်၊ နာယူစေချင်တယ်ဆိုတဲ့အထဲမှာ
ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာစွာ ရပ်တည်လိုမှုအတွက်လည်း အနည်းအကျဉ်း
ပါတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီအေးချမ်းမှုလေးဟာ နောက်တစ်နေ့ မိုးလည်းလင်းရော
ပျက်စီးတော့တာပဲဗျို့။

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့
လက်လက်ထနေတဲ့ ‘ကံစမ်းမဲဖွင့်ပွဲ’ တဲ့ဗျာ။

အဆိုတော်လည်းပါ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်းပါ၊ သတင်း
ထောက်လည်းပါ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်လည်းပါ လာလာသမျှတွေ ငေးကြည့်
နေရတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပေါက်ကြမလဲဆိုတာရယ်၊ ကံစမ်းမဲနိုက်ပေး
မယ့် ဆူပါမင်းသမီးလေးရယ်ကို မျှော်ရတာကလည်း ရင်ဖိုစရာပဲ။

ဖိတ်ကြားထားတဲ့ အရေးပါအရာရောက်မယ့် ဧည့်သည်တော်
တွေကို မဲမနိုက်ဘဲ ပေးမယ့်လက်ဆောင်ပုံကြီးကို ကြည့်ရတာလည်း
အားရစရာ။

တကယ်တော့ သည်စီးပွားရေး အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့
ငွေကုန်ကြေးကျများလှတဲ့ ဟောသည်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဗဟိုသော့
ချက်ဖြစ်တဲ့ ဖန်တီးရှင်ကတော့ စီးပွားရေးသမား လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ပဲ
ဆိုတာကိုတော့ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ သိုသိုသိပ်သိပ်ပဲ ဖုံးကွယ်
ထားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီပွဲမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာတို့၊ အခမ်းအနားမှူးတို့၊ ဆုမဲ
ကြေညာသူတို့၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသူတို့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ
အလှည့်ကျတာဝန်ကျေရင်းနဲ့ မော်တော်ကားတို့၊ တီဗီတို့၊ ရေခဲသေတ္တာတို့၊
အဝတ်လျှော်စက်တို့ပေါက်တဲ့ မဟာကံထူးရှင်တွေကိုမြင်တော့ အား
လည်းကျ၊ အံ့လည်းသြမိပါရဲ့။

သူတကာထက်ထူးလို့ ကံထူးရှင်ဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ ရှေ့က
'မဟာ'တပ်ထားတဲ့ သူတွေကတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အပြန်အလှန်
စီးပွားဖက်တွေဆိုတော့ မဟာမဟာကျေးဇူးရှင်တွေ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ဪ... တကယ်တမ်း မှန်မှန်ကန်ကန်၊ ရိုးရိုးသားသား
စေတနာနဲ့ ကြိုးစားရပ်တည်ပြီး မျှဝေခံစားနေကြတဲ့ ကံစမ်းမဲသမားတွေ
သက်ဆိုးမှ ရှည်ပျံ့မလားလို့လည်း မဆီမဆိုင် တွေးပူမိသား။

* * *

‘ဦးလေးက တစ်ယောက်တည်းနေတာ ငါ့တူမကြီးရဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျွီ ကျွီ ကျလီ ကျွီး’

ဟိုက်... သောက်ကျိုးနဲ့၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ လမ်းဆုံ၊ လမ်းခွ၊ လမ်းမပေါ်က သူတွေရော၊ ဘတ်(စ) ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ။ ဆိုက်ကားဂိတ်က လူတွေပါမကျန် မဏ္ဍပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အနည်းဆုံး တော့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

အသံချဲ့စက်ကတစ်ဆင့် လော်စပီကာကြီးနဲ့ ဟိန်းနေအောင် ထွက်သွားတဲ့ အသံဗျာ။ နည်းနည်းနောနောမှတ်လို့။ မဏ္ဍပ်ရှေ့က မောင်းထောင်ခွက်ခေါက်နေတဲ့ ကလေးတွေဆို လန့်ပြီးကျောတောင် တွန့်သွားတယ်။ ‘ငါ့တူမကြီး’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလည်း ရှက်လို့ ပြေးရော။

ဖြစ်ပုံက သည်လို... သည်လို။

အဲဒါက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းခင်းဖို့ ဆောက် ထားတဲ့ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဗျ။ သူက ရပ်မိရပ်ဖတွေက တစ်နေ့ငါးဆယ်နဲ့ ငှားထားတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆော်။ လမ်းပြင်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေရနိုင် တယ်၊ ဘာလှူရင် ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ ဟန်ကျပန်ကျ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့နေတုန်း က အကောင်းသား။ အတော်လေးကြာတော့ မိုက်ကရီဖုန်းကို မပိတ်မိဘဲ သတိလက်လွတ်နဲ့ သူ့ကို မိလိုဖလို ကြည့်ညှိနေတဲ့မိန်းကလေးကို စကား လှမ်းပြောလိုက်မိတာ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်သွားတာပဲ။ မဏ္ဍပ်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဟာ အဲဒီကိစ္စကို တစ်နေကုန် မမေ့နိုင်ကြဘူး။ သတိရတိုင်း တခွီခွီဖြစ်နေကြတယ်။ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။

‘ဦးလေးက တစ်ယောက်တည်းနေတာ ငါ့တူမကြီးရဲ့’ဆိုတဲ့ စကားက အာလာပသလ္လာပပဲ ထားပါဦး၊ နောက်က ‘ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ’

ဆိုတာကြီးက သမာဓိပျက်လာပြီ။ ဒီကြားထဲ အကောင်းကြီးက ထ ဖောက်လာတဲ့ အသံချဲ့စက်ကပါ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး ‘ကျွီ... ကျွီ... ကျလီ ကျွီ’ဆိုတာကြီးကြောင့် ဘယ်သူမျှ မရယ်ဘဲမနေနိုင် တော့ဘူး။

အဲသလို လက်လွတ်စပယ်နဲ့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လူတွေလည်း ရှိ သေးသဗျ။ အဲဒီလူတွေကြောင့် အဖိုးတန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ တန်ဖိုးလျော့ စေတယ်။ မိုက်ကရိုဖုန်းဆိုတာက တစ်ယောက်တည်း သီချင်းညည်း သလို၊ နှစ်ယောက်ချင်း အတင်းပြောသလို ဘယ်သူမျှ မကြားနိုင်အောင် လျှို့ဝှက်လိုရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ၊ လူအများကြားအောင် ကြေညာရတဲ့ အလုပ်။ ဒီတော့ မကြေညာသင့်တာကို ကြေညာမိသူတွေအစား ကျုပ်ဖြင့် ရှက်လိုက်တာမှ အရမ်းပဲ။

အမယ်... ကျုပ်ကသာ ရှက်နေတာဗျ။ သူက ဘာမျှမဖြစ် ဘူး။ နောက်တစ်လလောက်နေတော့ အခြားရပ်ကွက်တစ်ခုက အလှူခံ မဏ္ဍပ်မှာ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြန်ရောဗျို့။ ဟိုရပ်ကွက်ကအဖြစ်ကို အဲဒီရပ်ကွက် က လူတွေက ဘာမှသိတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ သူကို နေရာပေးလိုက် ကြတာဗျာ။ ရိုသေလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးပဲ၊ သူကလည်း အနေတတ်ကြီးဗျ။ ကျုပ်တော့ ရင်မောမိပါရဲ့။

* * *

‘ဟေ့... အားအိုးကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်၊ မိုက်ကို တစ်ခါတည်း လော်နဲ့ရွှိုင်းလိုက်တော့၊ လှည့်မယ့်အချိန် မရှိတော့ဘူး’
မြို့ကကိစ္စတွေလည်းပြီးရော ဘာကြာလဲ၊ တောဘုရားပွဲက ငှားလို့ ကျုပ် တောပါသွားပါရောလား။

အဲဒီမှာလည်း ရယ်ရတယ်ဗျ။ တောသားလူလည်အုပ်စုနဲ့ တွေ့
တာ။ ကျုပ်ရောက်ဖူးတဲ့ တခြားရွာတွေနဲ့ မတူဘူး။ သူတို့ရွာက လူတွေက
တယ်လည်း မိုက်ကရီဖုန်းနှင့် စကားပြောချင်ကြတာကိုး။ မီးကလည်း
မရှိတော့ ဘက်ထရီ (သူတို့အခေါ် အားအိုး)နဲ့ သုံးရတာကိုးဗျ။

မြို့က စက်ငှားလာပြီလည်းဆိုရော ချက်ချင်းပဲ ရွာတစ်ပတ်
ပတ်ပြီး အလှူခံမယ်ဆိုပြီး အဲဒီ ကိုမိုက်ပျော်တို့အဖွဲ့က ဆိုက်ကားတစ်စီး
ငှားပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်အော်လို့ တစ်ရွာလုံး ပတ်တော့တာပဲဗျို့။

လော်စပီကာသံ ကြားတယ်ဆိုရင်ပဲ ရွာထဲကလူတွေက ထွက်
ကြည့်ကြလို့ပေါ့။ ဆူဆူညံညံအသံက ကြားရခဲတယ်မဟုတ်လား။ တာ
လမ်းမပေါ်လည်း ကလေးတွေကို ဖွေးလို့၊ တချို့လည်း သူတို့နောက်က
တစ်ပြုံတမကြီး လျှောက်လိုက်ကြတယ်။

လူငေးခံရတယ်ဆိုရင်ပဲ မိုက်ကရီဖုန်းကိုင်ပြီး အော်နေတဲ့သူတို့
ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ တောင့်မတ်ပြီး ရင်ကိုဖွင့် ခေါင်းကိုမော့လို့ အလိုလို
နေရင်းကို မြောက်ကြွကြွ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ကျုပ်ပြည့်တဲ့လူကြီး
အချို့က သူတို့ကို မြောက်ကြွကြွနေတဲ့အမြင်နဲ့ နဖူးကြောတွေ ရှုံ့အောင်
ကြည့်နေကြတာကိုလည်း သူတို့သတိထားမိပုံ မပေါ်ဘူး။ ပါးစပ်ကလည်း
လူတကာမှ အထင်ကြီးပါစေတော့ဆိုပြီး ပါဠိစကားတွေ ညှပ်ညှပ်ပြီး
အသံနေအသံထားနဲ့ ပြောသွားတာတွေကလည်း တလွဲတချော်တွေချည်း
ပဲ။ မိုက်ကရီဖုန်းကိုင်ထားရတဲ့လူမှာ ဘယ်လောက်တာဝန်ကြီးတယ်
ဆိုတာကို သူတို့နားလည်ဟန်မတူဘူး။ အဲဒီ သူတို့အုပ်စုမှာတင်
အချင်းချင်း အဝေမတည့်တာက ရှိသေးတယ်။

မိုက်ကရီဖုန်းမို့ လက်ထဲရောက်ပြီဆို အခြားသူအတွက် အလှည့်

မပေးတော့ဘဲ ဆွဲမလုမချင်း အသဲအမဲ ခဲထားတတ်တဲ့ ထွန်းရွှေဆိုတဲ့ လူကို တစ်ရွာလုံးက မိုက်ခဲထွန်းရွှေလို့ ခေါ်သတဲ့။

ရွာကို မိုက်ကရီဖုန်းတစ်လုံး ရောက်လာပြီဆိုရင် မိုက်ခဲထွန်းရွှေ တို့အဖွဲ့ အသေအလဲ ကြံဆိုပဲ။

သူတို့အကြံကောင်းလို့ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ရတာကတော့ ကျုပ်ပဲဗျ။ ရွာထဲလှည့်နေတုန်း ဗြုန်းဆို မိုးရွာချလိုက်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ထဲ ရေတွေဝင်ပြီး အသံတွေပျောက်ကုန်တယ်။ အဲဒါကို ကိုရွှေညာဏ်ကြီးရှင် တို့က ခြောက်သွားအောင် မီးကင်သတဲ့။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့ အနာဂတ်ကို ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ကြပေတော့။

* * *

ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အာဂန္တူပါပဲ။ ကျုပ်ပိုင်ရှင်က ကျုပ်တို့နဲ့ စီးပွားရှာနေတာဆိုတော့ ကျုပ်ကျန်းမာရေးကို အမြဲဂရု စိုက်နေတာ။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘယ်မှာ အနားရမတုံး၊ နေကောင်းတာနဲ့ လူတကာပါးစပ်ဖျားကို ရောက်ရဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမျိုးလည်း ကျုပ် ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။

ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အပြောကောင်းတဲ့သူတွေ ပြောလို့ကောင်းအောင် နားထောင်ချင်ချင်၊ နားမထောင်ချင်ချင် သူများနား ထဲ အသံလှိုင်းတွေ စီးမျောထိုးဖောက်သွားအောင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားမှာ အမှန်တရားကို အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုပြီး ချိုးဖဲ့ပေးနေရတာ ကျေနပ် စရာလား။

ခင်ဗျားတို့ကို နောင်ကြီးမှ ပြောပြရဦးမယ့်သူတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ သူတွေထဲက သူများပေါက်ပြီးသား ထိ ဂဏန်းတွေလိုက်တောင်းပြီး လှည့်အော်နေတဲ့ ထီသည်၊ သီချင်းနဲ့နတ် ကနေတဲ့ ကနားစီး၊ ပွဲလျက်နဲ့ ရှိန်းခိုတောင် မခွဲတတ်သေးတဲ့ ဆေး ကြော်ငြာကားက ဗိန္ဒောဆရာ၊ ဟာဗျာ... စုံလို့ စုံလို့။

အပြောတခြား အလုပ်တခြားတွေပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်မှုကြောင့် လူတွေက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒကို အလေးခံပြီး ကျောနဲ့ပိုးထားကြတာဗျ။ သူတို့အစား ကျုပ် ကျောယား တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့...

သူတို့တစ်တွေရဲ့ မုသားနှုတ်ခမ်း၊ မာယာနှုတ်ခမ်း၊ တဏှာ နှုတ်ခမ်းစတဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါင်းစုံက ဖိတ်အန်ထားတဲ့ ‘လေသက်သေ’ တွေအားလုံး မိုက်ကရီဖုန်းဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အပြည့်ကျန်နေ ခဲ့လို့ပဲပေါ့။ အမှန်တရားတွေကို လုံးချေချိုးဖျက်ထားတဲ့ အနည်အနှစ်တွေ ဟာ ကျုပ်ဆီမှာ စူးနစ်ပေကျပြီး သံချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ကပ်ကျန်နေခဲ့တာ ကို အားလုံးထင်သာမြင်သာအောင် လှုပ်ယမ်းခါချပြီး သက်သေပြလိုက် ချင်တယ်။

အင်း... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း...။

လိုက်ဖက်ထောင့်များ

ကျုပ်နဲ့ဆက်ဆံတဲ့ လူအတော်များများဟာ တစ်လုံးချိုင့်တွေပျ။
တစ်လုံးချိုင့်အကြောင်းတော့ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းသိကြမှာပေါ့။
တစ်လုံးချိုင့်ဆိုတာ အဆင့်မရှိဘူးလေ။

တစ်ခါတလေ လူတွေဟာ အတော် ရယ်စရာကောင်းတယ်ပျ။
ကျုပ်တော့ ရယ်ချင်လျက်နဲ့ စိတ်ကုန်နေတာကြာပြီ။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ... ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့လို့ကတော့
သူတို့အပြင် ကျုပ်ကို ရိုသေတဲ့လူ၊ နေရာပေးတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး။
သူတို့နဖူးနဲ့ ကျုပ်ဒူးနဲ့ ထိလားထိရဲ့။ အမယ်... တစ်ခါတလေများ
ကျုပ်ခြေဖမိုးကိုတောင် သူတို့ဆံစပ်နဲ့ ပွတ်သပ်တတ်သေးသပျ။ ကြောက်
လိုက်ကြတာလည်း ဖိန့်ဖိန့်ကိုတုန်လို့။

အဲ... အဲသလို လူတွေက လူမှုရေးအသိုက်အဝန်းထဲ ရောက်ပြီ ဆို ကျုပ်ကိုမြင်ရင် ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနေတာကို၊ ကျုပ်ကို ဆရာတင်ထားတာကိုပဲ ရှက်စရာကောင်းနေသလိုလို။

ဘာတွေလဲဗျ...။ လူဆိုတာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ရဲရမှာပေါ့။ ဘာလူသိမခံဝံ့စရာလိုလဲ။ အဲဒီလိုလူတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ သိက္ခာကျနေတာ။

သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ နာမ်လောကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝင်စီးပြီး ဟောချက်ချ ဆုံးမညွှန်ပြလို့ အကျိုးစီးပွားတွေ အများကြီးဖြစ်ထွန်းပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြတာလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသည်းအသန် ယုံကြည် နေကြတဲ့သူတွေကမှ ကြားခံဆက်သွယ်ရေးမှာ အဓိကလူဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို လူရှေ့မှာ ဆရာခေါ်ရမှာ ရှက်နေကြလေတော့ ကျန်တဲ့တစ်လောကလုံး က ကျုပ်ကိုအထင်သေးတာ မဆန်းပါဘူးဗျာ။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ပဲ ကြည့်လေ။ လူထုဆက်သွယ်ရေးမှာ တိုက်ရိုက်ကျတဲ့ အနုပညာလောကမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာနေရာရလို့တုံး။ ရုပ်ရှင်တို့၊ ဗီဒီယိုတို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှု အတတ်ပညာမှာတောင် ကျုပ်တို့ လိုကောင်တွေကို ဇာတ်ကောင်စရိုက် ကောင်းကောင်းထားပြီး ဘယ်တော့ မှမရိုက်ကြဘူး။ အဲဒါ အထင်မကြီးတဲ့သဘောပေါ့။

ဥပမာဗျာ.. ဇာတ်ကောင်စရိုက် ကောင်းကောင်းနေရာမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ သည့်ထက်နိမ့်တဲ့ ဒရိုင်းဘာတို့၊ မာလီတို့၊ ဆိုက်ကားသမားတို့တောင် ထားကြတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ခါးပိုက်နှိုက်တောင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တယ် ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ဇာတ်ကားမှာများ ‘ဒေဝ အကျိုးဆောင်ကြီး’ ရယ်လို့ တခမ်းတနား ရိုက်ပြထားတာရှိလို့လဲ။ ရှိခြင်းရှိရင် ဟာသခန်းတို့၊

ဗီလိန်ခန်းတို့မှာပဲရှိမယ်။ လူလေးစားခံရတဲ့ အနုပညာဇာတာ ကျုပ်တို့မှာ ပါမလာဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ တစ်ကားတလေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်မကြည့်ဘူးလို့ တူပါရဲ့။

လူတွေက နတ်ကတော်ဆိုရင် ရူးသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလို ကောင်တွေဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ကြတယ်ဗျ။ သိက္ခာမရှိတဲ့ကောင်တွေလို့ ထင်နေကြတယ်။

ဟေ့လူတွေ မရယ်ကြနဲ့။ ဘာလဲ အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ရော ပါနေသလား။ ပါနေလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပင်ကိုသဘာဝကိုက အယုံအကြည်မရှိလို့၊ ဝါသနာမပါလို့ အထင်သေးတာ၊ နှာခေါင်းရှုံ့တာ၊ ကင်းကင်းနေကြတာ သဘာဝကျပါတယ်။ သူ့ဟာသူ မယုံတာကို ကိုယ်က လက်မခံချင်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ကျုပ် အမြင်ကတ်တဲ့အထဲမှာ သူတို့မပါဘူး။ စောစောက တစ်လုံးချိုင်တွေကိုပြောတာ။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ။ ယုံလိုက်တာလည်း သူတို့အပြင် မရှိတော့ဘူး။ ဝါသနာကလည်း ပါသလားမမေးနဲ့။ ဘယ်နားမှာ နတ်ကနားပွဲရှိတယ်လို့ သဲ့သဲ့လေးမှ မကြားလိုက်နဲ့။ ငွေကို ပက်ကင်လိုက်ယူလာပြီး သိသိ၊ မသိသိ ရောက်အောင်လာပြီး ပူးကြ၊ ကပ်ကြ၊ ချောကြ၊ မေးမြန်းကြနဲ့ သူတို့လောက် သောင်းကျန်းတာမရှိဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ သူတို့ မရှက်နိုင်ကြဘူးလေ။ ဘယ်ရှက်မလဲ။ ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူး၊ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး၊ ဖိနပ်ပြတ်နဲ့ခွေးငတ် တွေကုန်ကြတာကိုး။

ရာထူးတက်ချင်လို့၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်လို့၊ ထီပေါက်ချင်လို့ အရောင်းအဝယ် အောင်မြင်ချင်လို့ ‘ချင်’ ပေါင်းများစွာနဲ့ လာလိုက်

ကြတာဗျာ။ ဒီကြားထဲ လင်တရူးနဲ့ မယားတရူးကလည်း ပါသေးသဗျာ။

သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းတွေကလည်း တစ်ပါးမှကို မနေရပါဘူးဗျာ။
နားတွေကိုပူလို့။ ပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ တိုင်လိုက်၊ တန်းလိုက်၊ တောင်း
လိုက်၊ ရမ်းလိုက်တာလည်း အမြှုပ်ကိုထွက်မတတ်ဘဲ။ အဟဲ...
တစ်ခါတလေများ နတ်တွေကို သူတို့အတုအတိုင်းပဲ မူလိုက်၊ နွဲ့လိုက်နဲ့
အချော့ကလည်း ကြိုက်ချင်ကြသေးတယ်။

အဲဒါတွေကို အကုန်လိုက်ရှင်းနေရတဲ့ နတ်ကတော်တွေခမျာ
ဟောဟဲကို လိုက်ကရော...။

ဗျာ... ဘယ်လိုမေးလိုက်တယ်။ နတ်ပူးတာ တကယ်ဝင်
သလား... ဟုတ်လား။

ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။

အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်မေးရလိမ့်မယ်။
သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းနတ်ဆိုတာရော တကယ်ရှိသလားလို့...။

ဪ... ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံတယ်လား။ ရာဇဝင်နဲ့
အထင်အရှားဗျာ။ အငြင်းပွားစရာ မလိုဘူး။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင်တော့
ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ ပူဇော်ပသမှု၊ အပြန်အလှန် အကျိုးသက်ရောက်မှု
ဆိုတာ ရှိကောင်းရှိနိုင်လိမ့်မယ်။

ဒီအထိ ခင်ဗျား လက်ခံတယ်မဟုတ်လား။

ဒီတော့ အဲဒီ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းနဲ့ လူသားတွေရဲ့ ကြားခံ
ဆက်သွယ်မှုဖြစ်တဲ့ ဒေဝအကျိုးတော်ဆောင်တွေ ကိစ္စ။

‘သဟဇာတ’ဆိုတဲ့ စကားဟာ လူသားတိုင်းအတွက်တော့
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ...။

ဒီနေရာမှာ သတိရလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ဆရာအကြောင်း

ပြောပြရဦးမယ်။ ကျုပ် ဒီလောကကိုရောက်တာ ကျုပ်ဆရာ ကျေးဇူး
ကြောင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလည်း ခုတော့ ဆရာကောင်းတပည့် ပီသရဲ့
လားလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်တောင် ပြန်မမေးရဲတော့ပါဘူးဗျာ။
ထားပါလေ။ ဒါက ကျုပ်အပိုင်းပါ။

ကျုပ်ရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျုပ်ဆရာဟာ ဘယ်
တော့မှ သူများအပေါ် မလိမ်ခဲ့၊ မကောက်ခဲ့ဘူး။ နတ်လည်း အလွန်ပူးခဲ့
တယ်။ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှလည်း ကြွေပစ်ပြီး နတ်ဟော
တာမျိုး မတွေ့ခဲ့မိဘူး။ နတ်တင်တာ၊ နတ်မြှောက်တာ၊ နတ်ချော့တာ၊
ရိုးရာကန်တော့တာတွေကိုတော့ ထိထိရောက်ရောက် မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့
မချဲ့မထွင်ဘဲ ကျုပ်ကို လက်ထပ်သင်ပေးခဲ့တယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း
ဘယ်သူ့ကိုမဆို စေတနာကောင်းနဲ့ လိုအပ်သလောက်ကို တိတိကျကျ
ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ပေးတတ်တယ်။

တကယ် အကျိုးသက်ရောက်မှုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဥပါဒါန်
ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကာယကံ
ရှင်ရဲ့ ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးအပေါ်မှာ ကျုပ်ဆရာ အမြဲလိပ်ပြာသန့်ခဲ့
ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက တစ်မျိုးဗျ။ တချို့က လိမ်မှကြိုက်တယ်။
ကျုပ်မှတ်မိနေသေးတယ်။

ကျုပ်ဆရာကို ရိုသေယုံကြည်လွန်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်
သွယ်မှုနဲ့ လူချမ်းသာ မိသားစုတစ်စုအိမ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားပြီး
ရိုးရာကန်တော့ပေးရတဲ့ နေ့တစ်နေ့က အဖြစ်ပေါ့...။

ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ ငွေရှာ၊ ငွေရှာသလောက် စီးပွားဖြစ်၊ စီးပွား

ဖြစ်သလောက် ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာသလောက် လောဘတက်၊ လောဘ
တက်သလောက် အပူအပင်များတဲ့မိသားစုမျိုး ကျုပ် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူး
သေးတယ်။

ကျုပ်ဆရာက ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ ဝယ်ခြမ်းပြင်ဆင်ထားတဲ့
ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ ရိုးရာပွဲတွေကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်၊ လှလှပပ၊ ခုံခုံ
ညားညား ကန်တော့ပေးပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့က နတ်မေးဖို့အတွက်
ဆရာ့ကို နတ်ပင့်စေတယ်။

တကယ်တော့ ဒီပွဲဟာ ဆရာပွဲပဲ။ ကျုပ်ဆရာဟောချက်ချတဲ့
အတိုင်း သူတို့ တစ်သဝေမတိမ်း နာယူကြမှာ အသေအချာပဲ။ ပြီးတော့
ကျုပ်ဆရာအတွက်လည်း မမျှော်လင့်ရဲခဲ့တဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်မှု
တွေနဲ့ ဒီမိသားစုတွေ၊ ဒီအသိုက်အဝန်းကြားမှာ စားပေရောပဲ။

‘ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များပါသလဲ၊ နှုတ်ဖွင့်တော်မူပါဘုရား’

‘နှုတ်တော်ဖွင့်လို့ ဟောချက်များချတော်မူပါဘုရား’လို့ ဘေးက
နေ တတွတ်တွတ်နဲ့ ပင့်လျှောက်နေကြတဲ့ မိသားစုကြားမှာ သပြေညွန့်
တွေကို လက်အုပ်ထဲမှာညှပ်ကိုင်ပြီး နတ်ပင့်ရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
စပြုတော့မယ်လို့ထင်ရတဲ့ ကျုပ်ဆရာဟာ မျက်လုံးကိုဖြည်းညင်းစွာဖွင့်
ပြီး သူ့ဘေးပတ်လည်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်အုပ်ကလေးတွေချီပြီး
ရှေ့တိုးလာကြတဲ့သူတွေကို အားနာပါးနာကြည့်ပြီး ‘ဘာမှမဝင်ဘူးဗျာ’တဲ့။

မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ဝင်းလက်နေကြတဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ
ချက်ချင်းပဲ အထင်သေးတဲ့၊ ရှုံ့ချတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေဖုံးလွှမ်းပြီး
မျက်နှာတွေ အားလုံးဟာလည်း ရွဲ့တဲ့တဲ့နဲ့ မဲခွက်ခွက်ဖြစ်သွားကြတယ်။

ကျုပ်တောင် ကြားထဲက အတော်အနေရကျပ်သွားတာ။ အခြေ
အနေကိုလည်း အတော်နှမြောသွားတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆရာကတော့

ပုံမှန်ပဲ။ သူ့မှာ ဘာခံစားမှုမှ ရှိပုံမရဘူး။ တင်စရာမြောက်စရာရှိတာ တင်မြောက်ပြီးပြီမို့ သူ့ပစ္စည်းပစ္စည်းတွေကောက်သိမ်း၊ နတ်ကြေးလေး ယူပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကို လာကြိုတုန်းက ကားကြီးကလည်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့လေရဲ့ဗျာ။ ရှေ့ကြောင်း၊ နောက်ကြောင်းတွေတွေးပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နှမြောနေတဲ့ ကျုပ်အဖြစ်ကို ရိပ်မိပုံရတဲ့ ကျုပ် ဆရာရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုက...

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ဝင်မှမဝင်ဘဲ၊ ငါလည်း ကြိုးစား ပင့်တာပဲတဲ့’

ခုတော့ ဆရာနဲ့ကျုပ်နဲ့တောင် အဆက်အသွယ်မရတာ အတော် ကြာပါပြီ။ ဆရာလည်း သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ စီးပွား မဖြစ်ပေမယ့် ငတ်တော့မငတ်ပါဘူး။ ကျုပ် ဘယ်အရပ်ပဲရောက်ရောက် ဒီလောကမှာ အကြည်ညိုဆုံးကတော့ ကျုပ်ဆရာပဲ။ ဆရာဂုဏ်ကျေးဇူး ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ဆရာ့သိက္ခာကို အမြဲလေးစားနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်နဲ့လက် ပြတ်တယ်မရှိလို့ ဆရာ့ဆီ ကျုပ်တစ်ခေါက် တလေတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး။

ကျုပ်လား... ကျုပ်လည်း ဒါပဲလုပ်တတ်တော့ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ကိုင်စားနေရတာပေါ့။ ကျုပ်မှာက တာဝန်တွေကအများကြီး။ အမေမုဆိုးမကြီးရယ်၊ ကျုပ်ရယ် နှစ်ယောက်တည်းဆို ဘာအရေးလဲ။ အမေ့ခမျာ သားယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် မွေးထားရှာပါတယ်။ အငယ်ကောင်လင်မယားက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘဝကူးကုန်ကြတော့ သူတို့ ကလေးငါးယောက်က ကျုပ်တို့သားအမိဆီ မှာ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့ကြပါရောလား။ ဒီတော့ ကျုပ်ကရှာ၊ အမေက

ထိန်းပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ တတ်သည့်ပညာ မနေသာ နတ်တင်၊ နတ်မြောက်၊ နတ်က၊ နတ်ဟော၊ နတ်ပူးပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့လေးတွေကို ရှာကျွေး နေရတာပေါ့။

ဗျာ... ကျုပ်နတ်ပူးရင် ဝင်သလား... ဟုတ်လား။

ဝင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟား... ဟား...။ ပင့်တိုင်းကို ဝင်တော့တာ ပေါ့။ ကျုပ်အခြေအနေက ဝင်မှဖြစ်မယ်လေ။ နတ်ပူးရတာ တစ်ခါ တလေ ပျော်စရာလည်းကောင်း၊ အားရကျေနပ်စရာလည်းကောင်းရဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မှာဆုံတုန်း ကျုပ်ကို မခန့်လေးစား လုပ် သွားတဲ့ကောင်ကို နတ်ပွဲမှာနတ်ဝင်နေရင်းနဲ့ သူတို့မျက်ခွက်ကို တံတွေးနဲ့ တဖတ်ဖတ် ထွေးပစ်လိုက်ရတဲ့အခါမျိုးတွေမှာပေါ့။ အမယ်... အဲဒီအခါ တွေမျိုးကျ သူတို့က မျက်နှာလေးတောင် ပင့်ပင့်ပြီး ခံလိုက်သေးသဗျ။ ‘အဖေကြီးကျေနပ်အောင် ဆုံးမတော်မူပါ၊ မသိလို့ မိုးချုပ်ရပါတယ်၊ မသိလို့ မိုးလင်းရပါတယ်၊ အမိုက်အမဲတွေမို့ ဗွေမယူပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်တော် မူပါ’ဆိုပြီး သနားစရာကောင်းလောက်အောင်ကို တောင်းပန်တော့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ အဲဒီအလုပ်တွေကို ကျုပ်စိတ်ကုန်လာ တယ်။ တကယ်ပါ။ မပျော်တော့ဘူး။ အသက်ကလေးက ရလာတော့ အလုပ်လည်း သိပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကလေးတွေကလည်း ကြီးကုန်ပြီ။ သူတို့ကလည်း နတ်ကတော်သားသမီးလို့ပြောရမှာ ရှက်သတဲ့။ ဘယ် လောက်ရိုက်သတ်ချင်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ။ အဲဒီ နတ်စာတွေပဲ တနင့်တပိုး စားသောက်ပြီး လူလားမြောက်ခဲ့ကြတဲ့ကောင်တွေက ခုတော့ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်သတဲ့။ ‘မင်းတို့လည်း တစ်နေ့ ကျရင် နတ်ကတော်ပဲဖြစ်မှာပါ’လို့ အစခံရလို့ ရှက်သတဲ့။ တချို့ ကောင်မလေးတွေက သူတို့ကို သရော်တော်တော်နဲ့ အချော်တစ်ကောက်၊

အချော်တစ်ကောက်လို့ မကြားတကြား နောက်သတဲ့။ ‘အဲဒါ ဘကြီး
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပါ အပြောခံရတာ’တဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို သူတို့က
ပြန်ပြီးရန်လုပ်နေကြသေးတယ်။ ဒီကောင်တွေ ဝဋ်နာကံနာ ဆိုတာတွေ
လည်း နားလည်ကြပုံ မပေါ်ပါဘူးဗျာ။

တစ်နေ့ကလည်း အကြီးကောင်ရဲ့သူငယ်ချင်း ပန်းပုဆရာသား
က အိမ်ထဲမှာ ကျုပ်မရှိဘူးထင်ပြီး ကျုပ်နန်းထဲက ကိုယ်တော်တွေကို
‘မင်းတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်တွေက ငါ့တို့လုပ်တာပါကွာ၊ ငါ့လက်ထွက်တွေ
ပါ၊ ငါ့ကော်ပတ်အစားကောင်းလို့ ဒီလောက်အချိုးကျနေတာ၊ သူတို့ကို
ရှိခိုးမယ့်အစား၊ ငါ့ကို ရှိခိုးစမ်းပါ’တဲ့။

အဲသလို ပါးစပ်သရမ်းတာ။ သူတို့အကြောင်း ကျုပ်မသိတာ
မှတ်လို့။ အိမ်မှာ နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ထုပြီးရင် ဈေးကောင်းကောင်းရအောင်လို့
ပွဲပေးလိုက်ရ၊ ပူဇော်လိုက်ရ၊ တိုင်တည်လိုက်ရတာအမော။ လူရှေ့ကျ
တော့ တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့။ အဲဒါတွေ စိတ်ကုန်စရာကောင်းတာ။
တစ်နေ့တုန်းကလည်းဗျာ ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်နဲ့
မလှမ်းမကမ်းက စကားဝိုင်းတစ်ခုမှာ...

‘နတ်ဆိုတာ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေကိုမယုံနဲ့၊ ဘာနတ်
ကတော်မှမလိုဘူး၊ တကယ်ဆို နတ်ပဲ၊ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးရှိတာပဲ၊ မင်းလှူလှူ၊
ငါလှူလှူ သိပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်စေတနာက အဓိကပါ၊ ကိုယ်ပြောတတ်
သလိုပြော၊ ကိုယ်တောင်းတတ်သလိုတောင်းပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်က ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့လုပ်ရင် အကျိုးပေးမှာပဲ၊ အလကား ကြားကနေ ပွဲစား
လုပ်ပြီး ညာတီးနေကြတာတွေကွ၊ ကိုးကွယ်မှုမှားရင် တစ်သံသရာလုံး
မှောက်သတဲ့နော်၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြ၊ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်’တဲ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေက မဖြစ်မနေ လာပင့်

ကြပြန်တော့ လိုက်ရပြန်ရော။ နောက်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်း ငွေလိုနေတတ်ပြန်ရောဗျ။ ဒီတော့ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာရပြန်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ခုတော့ ရဲရဲပြောနိုင်လာတာရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အရင်တုန်းက ကျုပ်က ငွေကိုရှာတာ၊ အခုတော့ ငွေက ကျုပ်ဆီကို ရှာပြီးရောက်လာတာဗျ။ ရောက်လာတိုင်းလည်း ကျုပ်က ဝမ်းသာအားရ မရှိလှတော့ဘူး။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု အစွန်းရောက်နေကြ တဲ့ လူသားတွေကြောင့် ‘ရွှေတိုက်စာရင်းဝင်’ဆိုတဲ့ ကျုပ်မှာ မလွဲသာ မရှောင်သာ အားနာပါးနာနဲ့ ပြန်ပြန်မျောပါသွားတာဗျ။

ဗျာ... ‘မလွဲသာမရှောင်သာ အားနာပါးနာ’ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ က မယုံဘူး...ဟုတ်၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ရယ် မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးဆိုလို့ ကျုပ်က ရယ်တာ။

အခု ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောခင် မနက်ကမှ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံသွားမှာပါ။

ညက တစ်ညလုံး အမေ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းတာနဲ့ စိုးရိမ်ပြီး ကျုပ်လည်း တစ်ညလုံးအိပ်မရဘူး။ အမေက သွေးတိုးရော၊ နှလုံးရောရှိတော့ ကျုပ် မျက်ခြေပြတ်မခံဝံ့ဘူးပေါ့။ အဲဒါနဲ့ မနက်ကျ တော့လည်း ဈေးသွားပြီး ဟင်းချက်စရာဝယ်တဲ့အမေ့အလုပ်ကို ဒီမနက်ပဲ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အပြန်ကျတော့ ဈေးဘေးနားက တိုက်ကလေးက ဒေါ် စိန်မမက ခဏလေးဝင်ထိုင်ပါဦး တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ပါဆိုပြီး အတင်း ထွက်ခေါ်တာနဲ့ ကျုပ် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသေးတယ်။ သူခေါ်လို့သာ ဝင်ရ တယ် ကျုပ်အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေပြီ။ ကျုပ်ကို

မြင်တော့ သူ့ညီမအပျိုကြီးကပါ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်တို့၊ ရေနွေးကြမ်းတို့၊ လက်ဖက်တို့နဲ့ ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံတော့တာပဲ။

အကြောင်းရှိလို့ ခေါ်မှန်းသိပေမယ့် သူတို့က ဘာမှမပြောသေး တော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမမေးဘဲ အိပ်ငိုက်ငိုက်နဲ့ လက်ဖက်တစ်ခွန်းစား လိုက်၊ ငါးခြောက်တစ်ဖတ်မြည်းလိုက်၊ ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်နဲ့ မနည်းကြီး စိတ်တင်းထားတဲ့ကြားက တဝါးဝါးသမ်းလာတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်ကို တွေ့ရတာပဲ။ ဒေါ်စိန်မမ ဟာ ရုတ်တရက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင် လက်အုပ်ချီပြီး အိမ်ထဲဘက်လှမ်းလို့...

‘မြန်မြန်လာကြဟေ့၊ ဒီမှာ သခင်မလေးဝင်လာပြီ’တဲ့။

ကျုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ရှင်းပြဖို့ အားယူနေတုန်း အပြေး လွှားရောက်လာကြတဲ့ သူ့သမီးတွေကို ‘အမေက ဆရာ့ကို ဘာမှကြို မပြောဘဲ စိတ်ထဲကနေ သခင်မလေးကိုရည်မှန်းပြီး အမေ့ကို တကယ် စောင့်ရှောက်ရိုးမှန်ရင် အခုရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ဒေဝပါရမီရှင်ကို ဝင်ကပ် ပေးပါ။ ရွှေမေမေကြီး သိပ်ကို ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါဆိုပြီး တလိုက်တာ တကယ့်ကို တန်းပြီးဝင်လာတော့တာပဲ သမီးတို့ရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ’ဆိုတော့ သူ့ရှက်သွားမှာစိုးတာနဲ့ ကျုပ် အသာလေး အလိုက်သင့် မျောပါသွားရတော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူကလည်း မေးချင် ရာမေး၊ ကျုပ်ကလည်း ပြောချင်ပြော၊ ဘာတွေပြောမိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ လူကလည်း အိပ်ချင်နေတာနဲ့ မျက်လုံးတောင် ကောင်းကောင်းမပွင့်တော့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း သူ့လက်ထဲက လက်ကောက်တစ်ရန်ကိုချွတ်ပြီး ကျုပ်လက်ကိုဆွဲလို့ အတင်းဝတ်ပေး တော့တာ။ ဟောချက်တွေမှန်လွန်းလို့ ရှေ့ဆက်စောင့်ရှောက်အောင်

သခင်မကို ဆက်တာတဲ့။ အဲသလိုနဲ့ဗျာ အတော်လေးကြာတော့ ကျုပ် လည်း ပါးစပ်ကို မိုင်ကုန်ဖြဲပြီး အားရပါးရကြီး သမ်းချလိုက်မိတော့ တာပဲ။ ဒီတော့...

‘ဟော... ဟော... သခင်မ ပြန်ကြွသွားပြီ’တဲ့။

တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်များ ကျုပ် ဆက်ပြီး ဝဋ်ခံနေရဦးမယ်မသိဘူး။ ဒီတော့မှ ပြန်ထပြီး ဆွဲခြင်းဆွဲယူ သူ့လက်ကောက်တွေ ပြန်ချွတ်ပေးတော့...

‘မယူဝံ့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ပြန်လက်မခံပါရစေနဲ့၊ သခင်မဝင်တုန်း ဆက်ထားတဲ့ပစ္စည်းမို့ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ လိပ်ပြာရှင် ဆရာနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်၊ ဆရာပစ္စည်းဖြစ်သွားပါပြီ၊ ဆရာပဲ ယူသွားပါ’ တဲ့ဗျာ။ ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ယုံပြီလား၊ မယုံရင် ဟောဒီမှာကြည့်...။

* * * * *

လက်တလောမျဉ်းကွေးများ

ကျွန်တော့်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ နေ့စဉ်လာပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်မိ
ကြတဲ့လူတွေရဲ့ အာရုံခံစားမှု အစိတ်အပိုင်းတွေထဲက အချို့ပေါ့...။

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင့်ရုပ်လည်း နင် မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး’

‘ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အစ်မရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အရင်တုန်းကဆို လူကလေးက ပြည့်ပြည့်
ဖြိုးဖြိုး၊ အသားလေးက ဖြူဝင်းလို့၊ ပါးအို့လေးတွေဆို ဆေးမဆိုးဘဲ
ရဲပြီး ကျက်သရေကိုရှိလို့၊ ဒီလိုနံနက်ခင်းများဆို မျက်နှာသစ်ပြီးရင်
ဘာမှမလိမ်းဘဲ အသားအရေကို စိုပြည်လို့၊ ခုကျတော့...’

‘ခုကျတော့... ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အစ်မရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ လူက ပိန်ကပ်ကပ်၊ စုတ်ချာချာ၊ အသားက
ဖြူစပ်စပ်၊ မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ ရုပ်ကိုက ပေါင်မုန့်ကို ကြောင်ကုတ်ထား
တဲ့အတိုင်းပဲ’

‘ဟောတော့... အစ်မက ပြောလည်းပြောတတ်တယ်၊ ပင်ပန်း တာကိုး အစ်မရဲ့’

‘ဘယ်လောက်များပင်ပန်းလို့လဲအေ၊ ညဘက် သီချင်းဆိုပြီး တစ်နေ့လုံး အိပ်ပါလေ့၊ ညည်းပုံက အအိပ်အစားတောင် မမှန်တဲ့ပုံမျိုး’

‘အစစ်ပဲ အစ်မရေ၊ ညဘက် သီချင်းသွားဆိုပြီး ပြန်လာ၊ မနက်ကျတော့ အခုလို စောစောထပြီး ဟင်းချက်စရာ ပြေးဝယ်၊ အိမ်ပြန် ရောက်ရင် အငယ်မနဲ့ ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပြီး ကျူရှင်ပြေးသင်ရဦး မယ်၊ ကျွန်မမှ အဲဒီလို မလှုပ်ရှားရင် အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လည်ပတ် မလဲ အစ်မရယ်၊ စဉ်းစားကြည့်လေ’

‘ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်အေ၊ လေဖြတ်ထားတဲ့ ညည်း အမေကြီးရယ်၊ ညည်းအောက်က ကျောင်းသားသုံးယောက်ရယ်ဆိုတော့ ညည်းပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကာရာအိုကေအဆိုတော်ကလေး တွေက ညည်းလောက်မပင်ပန်းဘူးနော်၊ ညည်းထက်လည်း ဝင်ငွေ ပိုကောင်းတယ်’

‘မတူဘူးလေ အစ်မရယ်’

* * *

‘တောက်... သေပါတော့ကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သည်တစ်ပတ်လည်း ကပ်လွဲပြန်ပြီ’

‘ခင်ဗျားဟာကလည်း ကပ်လွဲရတာနဲ့၊ သီသီလေး လိုတော့ တာနဲ့ တစ်ခါမှလည်း တည့်တည့်တိုးသံ မကြားရသေးပါလား၊ စိတ် မကုန်သေးဘူးလားဗျာ’

‘မိတော့မှာကွ၊ နည်းနည်းလေး လိုတော့တာ’

‘ပိုက်ဆံက ခင်ဗျားနဲ့မတည့်လို့ ထွက်ပြေးနေတာဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့’

‘မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက မိဖို့နည်းနည်းလေး လိုတော့တယ် ဆိုတော့ ထွက်ပြေးလို့များ အသည်းအသန် လိုက်ဖမ်းနေသလားလို့’

‘မပြေးဘူးကွ၊ မွေးထားတာ၊ လာတော့မှာ အချိန်မတန်သေးလို့’

‘သူမလာခင် ခင်ဗျားဆီက ဘယ်လောက်ပါသွားပြီလဲ’

‘ဒီလိုပဲ ရင်းရတာပေါ့ကွာ၊ ရတော့လည်း အီဆိမ့်နေအောင် ရမှာ၊ အခုတော့ ရင်းနေတုန်းပဲ၊ ရင်းတဲ့ထဲမှာ အိမ်က မိန်းမတောင် ပါသွားပြီ၊ မနေ့ကပဲ ငါ့ကို ပြောမရလို့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား တယ်၊ ငါလည်း ခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွက်ရတော့တယ်ကွ’

* * *

‘နှုတ်ခမ်းကြီးစုထားတော့ လှလည်းမလှဘူး’

‘စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီပေါ့’

‘ဟေ့... စကားမပြောတတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်စိတ်မရှည်တော့ ဘူးနော်’

‘စိတ်မရှည်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြောချင်စိတ်ကို မရှိလို့ မပြောတာ’

‘တစ်ခါတလေ တွေ့ရတာ၊ အဲဒီလို မကြည်မလင်ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်စိတ်ညစ်တယ်’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ အမြဲတမ်းတွေ့နေရတဲ့ ကာရာအိုကေ ကောင် မလေးတွေလိုတော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဟာကွာ’

‘ဟာကွာမနေနဲ့၊ ကို အတတ်ကောင်းတွေတတ်နေတာ ကျွန်မ မသိဘူးထင်လို့လား၊ ကို ညည ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာစား တယ်၊ သောက်တယ်၊ ကျွန်မ အကုန်သိတယ်။ ကိုနဲ့ကျွန်မကို သိနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဘီယာဆိုင်ဘေးကပ်လျက်က စတိုးဆိုင် မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်နေတယ်လေ’

‘တစ်ခါတလေ လူမှုရေးအရပါကွာ’

‘ဘာ လူမှုရေးလဲ၊ လူမှုရေးကလည်း ဘီယာသောက်မှလား၊ ကာရာအိုကေနားထောင်မှလား၊ ပြီးတော့ ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

‘ဒါက ဒီလိုရှိတယ်’

‘ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုရှိတာလဲ ပြောပါဦး’

‘ကိုယ်က စီးပွားရေးအရ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတာပါ၊ သူတို့ နဲ့ လိုက်လျောညီထွေနေမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့ ညီမရ၊ အဲဒီလိုနေရာတွေ က လူပေါင်းသူပေါင်းဆုံတယ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးကျယ်ပြန့်တယ်၊ ဒါတွေ ညီမ မသိပါဘူးကွာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တော်တော်စီးပွားဖြစ်နေရောပေါ့နော်၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လောက်စုမိဆောင်းမိဖြစ်ပြီလဲ’

‘အဲဒီအတွက် အခုရင်းနေရတာပေါ့ ညီမရဲ့၊ နောင်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့’

‘နောင်ဖြစ်လာမယ့် အမြတ်အစွန်းတွေကို ကိုတစ်ယောက် တည်း ခံစားလိုက်တော့ ကျွန်မကိုတော့ လုံးဝထည့်မတွက်နဲ့တော့’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ အစ်ကိုပေါင်းနေတဲ့လူတွေ ကျွန်မ

အကုန်သိတာပဲဟာ၊ ဘီယာနဲ့ကာရာအိုကေလောက်ပဲ အလုပ်ကြီး အလုပ်ကောင်းထင်နေတဲ့ မိမနိုင်ဖမနိုင် သူဌေးသားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ရောပျော်ပေးနေရအောင် ကိုက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ။ ကိုယ့်အဖေကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမျက်နှာတောင် မထောက်ဘူး။ ကာရာအိုကေမလေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း၊ ဟင်း... ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် စီးပွားက... အားကြီးကြီး’

‘ညီမကလည်းကွာ၊ အဲဒီတရုန်းရုန်းက ကိုယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်တွေပါ။ ရောပျော်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီလိုကောင်တွေမို့ လိုက်ထိန်းပေးနေတာပါ။ ကိုယ့်ကိုစိတ်ချစမ်းပါ’

‘တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ခေတ်မမီရင်လည်း နေပါစေတော့၊ ကျွန်မအဲဒီ အသိုက်အဝန်းကြီးကို ဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘီယာဆိုင်တွေဆိုလည်း လမ်းဘေးမှာရော ဘာရော၊ ပွစာကို တက်နေတာပဲ။ ကာရာအိုကေဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုလဲ တချို့နေရာတွေမှာ လမ်းမပေါ်ကတောင် လှမ်းမြင်နေရပြီ၊ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကို ကျွန်မ မဆက်ဆံရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်မက ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကြိုက်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ညီမ ဒီတစ်သက် ယောက်ျားရဖို့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ဘာ... ဘာ... ပြောတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကောင်မလေးတစ်ယောက် အခုမှ တကယ်စိတ်ကောက်တော့တာ မျက်နှာကြီးကိုရဲသွားတာပဲ။ ဟား... ဟား၊ အလကားစတာပါ ညီမရာ’

* * *

‘ဟေ့... ကောင်မလေး၊ လာ လက်ဖက်ရည်သောက်သွား’

‘ဟာ... ကြီးတော်... အဲ... အဲ... အန်... အန်တီ’

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့အေ၊ ခေါ်တတ်သလို ခေါ်စမ်းပါ၊ ညည်း ဒီနေ့ ဈေးပိတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကြီးတော်၊ ကြီးတော်တောင် ဈေးမလာတာ ကြာပြီနော်’

‘အိမ်က ကောင်မလေးတွေပဲ လွှတ်လွှတ်နေတယ်၊ ညည်းတို့ ရော ရောင်းကောင်းရဲ့လား’

‘သိပ်အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးတော်ရာ၊ တစ်လ တစ်ခါ အရင်းပြုတ်ရုံလောက်ပါ’

‘ညည်းစကားက အဆန်းပါလားအေ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကြီးတော်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ တစ်လမှာ သေချာ ပေါက်ရောင်းရတာက ဆယ်ရက်၊ ကျန်တဲ့ရက်တွေက ရောင်းမကောင်း တာနဲ့ ဈေးဦးမပေါက်တာနဲ့ဆိုတော့ အရင်းမပြုတ်ဘဲ ခံနိုင်မလား’

‘ညည်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးအေ၊ ဈေးသည်တိုင်းတော့ ညည်းပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဪ... ကြီးတော်ကလည်း ဈေးသည်တိုင်း ကျွန်မလို နေ့ပြန်တိုးနဲ့ ရောင်းစားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆိုင်ကြီးကြီးနဲ့ ငွေများများ ရင်းပြီး ဟီးနေအောင် ကုန်တွေတင်ထားတဲ့ ဖောက်သည်ကောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေမှ ရောင်းကောင်းတာ၊ ဒါတောင် ဆိုင်တိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူသုံး များတဲ့ ပစ္စည်းပါ တွဲတင်မှရောင်းရတာ’

‘ဘယ်ပစ္စည်းမျိုးတွေလဲ အေ့’

‘နို့ဆီ၊ သကြား၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဖယောင်းတိုင်

စတဲ့ဆိုင်တွေကို ဖောက်သည်ပြန်ပေးတဲ့ ဒိုင်ကြီးတွေလို ဆိုင်မျိုးပေါ့။ အဲဒီမှာ စီးကရက်နဲ့ အရက်အမျိုးမျိုးပါ တွဲရောင်းတာ။ စားသောက်ဆိုင်တွေက သူတို့ဆီမှာ နေ့တိုင်းဝယ်ကြတာ။ ကျွန်မတို့လို ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကျတော့ နေ့တိုင်းမီးဖိုချောင်မှာ သုံးနေရတာတောင် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မသိပါဘူး ကြီးတော်ရယ်။ လာဝယ်တဲ့ ဆီပုလင်းလေးတွေကလည်း သေးသေးလိုက်လာတယ်။ ကြက်သွန်တို့၊ အာလူးတို့ဆိုလည်း အပုပ်အပွဲလေးတွေ လှီးချွတ်ထားတာကိုမှ အလှအယက်ဝယ်ကြတာ။ အဲ... အဲ.. ကြီးတော်တို့လို သူဌေးတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်’

‘မဌေးပါဘူးအေ၊ ညည်းကလည်း အရေးထဲ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ကြီးတော်ရေ၊ ကျွန်မကသာ စိတ်ညစ်နေတာ။ ကျွန်မတို့ဈေးထဲမှာလည်း ဈေးသည်တွေတော်တော်များများ သင်္ချာပါမောက္ခတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ’

‘ဟေ’ ကြီးတော် စဉ်းစားကြည့်လေ။ အကွရာသုံးလုံးကို အဖြေထွက်ဖို့ တစ်လနှစ်ကြိမ် အသည်းအသန်တွက်ရတယ်။ လဆန်းတိုင်း၊ လဆန်းတိုင်း ပထမတစ်ပတ်လုံးလုံး၊ အကွရာနှစ်လုံးကို တစ်နေ့တစ်မျိုးအဖြေမှန်ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား တွက်ရချက်ရ၊ သတင်းမေးရလိုက်ရတာ တစ်ခါတလေ ဈေးဝယ်သူလာလို့တောင် လှည့်မရောင်းနိုင်ကြဘူး။ အဲဒီလိုနေ့မျိုးတွေရောက်ရင် ဈေးထဲမှာ ဝယ်သူလည်းပါး၊ ရောင်းသူလည်း စိတ်မဝင်စားနဲ့ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ပျော်နေကြတာ။ ကျွန်မတို့လို လူမျိုးပဲ ကွက်ကွက်ကလေး ထိုင်မှိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလဲ’

‘စိတ်မပျက်ပါနဲ့အေ၊ ဒါတွေက အချိန်တန်ရှင်းသွားမှာပါ။

ညည်းအတွက်လည်း ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အရင်တုန်းကလိုဆိုရင် ကျုပ် ညည်းကို အရင်းထုတ်ပေးပါတယ်။ ခုတော့ ကျုပ်လည်း အခြေ အနေမကောင်းဘူး၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ဟေ့ကောင်လေး... လက်ဖက်ရည် ဖိုး လာယူ’

‘ဟာ... ရပါတယ် ကြီးတော်ရဲ့၊ ဒီလောက် ကြားရတာနဲ့ပဲ အားရှိပါပြီ၊ ကြီးတော်ရဲ့ကား ဘယ်နားရပ်ထားလဲဟင်၊ ကျွန်မလိုက်ပို့ မယ်’

‘မရှိတော့ဘူးအေ့၊ သားတစ်ယောက် ဟိုရောဂါဖြစ်လို့ ရောင်း ကုလိုက်တာ၊ ကားရော၊ လူရော ပြန်မရတော့ဘူး’

* * *

‘အဖေကြီး၊ မနက်ဖြန် ရှင့်သမီးကို ပိုက်ဆံသုံးထောင်ပေးရ မယ်နော်၊ မေ့မနေနဲ့ဦး’

‘ဟာကွာ၊ သမီးကလည်း မိဘကို ကြွေးတောင်းသလို ပူဆာနေ တော့တာပဲ၊ မနေ့ကလည်း ငါ့ကိုပြောနေတယ်’

‘ပြောမှာပေါ့၊ ကျူရှင်လခပေးဖို့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန် တော့တာကိုး၊ ကလေးမှာ မျက်နှာကိုငယ်လို့’

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွာ၊ ငွေသုံးထောင်ဆိုတာ လွယ်သလား ကွ၊ ဘယ်က ချက်ချင်းသွားရှာမှာလဲ’

‘ဟင်... ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ ကျူရှင်ထားသေးလဲ၊ သမီး ကလည်း ပြောပါတယ်၊ သိပ်ခက်ခဲနေရင်လည်း သူ ကျောင်းထွက်လိုက် တော့မယ်တဲ့၊ စာမေးပွဲလည်း မဖြေတော့ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်တဲ့’

‘ဘာ... အဲဒါ သက်သက်ရွဲ့ပြောတာ၊ ဒီကောင်မလေး ငါ နားရင်းပိတ်တီးမိတော့မှာပဲ’

‘ရှင်ကလည်း ကိုယ့်သားသမီး ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတာကို ဝမ်းမသာဘဲနဲ့များ’

‘ဘာ... ကြိုးစားတာလဲကွ၊ ကျူရှင်လခ မပေးနိုင်တာနဲ့ ကျောင်းထွက်တာနဲ့၊ စာမေးပွဲမဖြေတော့တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွ၊ ကျူရှင်က ကျူရှင်၊ ကျောင်းကကျောင်းပဲ’

‘ဟင်... ရှင် ဒီလောက်တောင် နားမလည်ဘူးလား၊ တကယ် နားမလည်တာလား၊ နားမလည်ချင်ဟန် ဆောင်နေတာလား’

‘ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ၊ ကျူရှင်ရှိမှ စာမေးပွဲဖြေလို့ရမှာလား၊ ကျူရှင်မရှိရင် ဖြေလို့မရတော့ဘူးလား၊ ငါ့ကိုစိတ်ညစ်အောင် မလုပ် ကြနဲ့နော်၊ ငါ စိတ်ညစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘သိတယ်လေ၊ သိပ်သိတာပေါ့၊ ရှင်က စိတ်ညစ်ရင် မူးမယ်၊ ကျွန်မကတော့ ရူးရုံအပြင် ဘာမှမရှိဘူး’

‘ရူးပေါ့ကွာ၊ ရူးတာ စိတ်ချမ်းသာစရာတောင်ကောင်းသေး’

‘အဲဒါ ရှင်တွေ့ထားတဲ့ ထွက်ပေါက်ကြီးမဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာ လေ မိဘဖြစ်ပြီး မိဘတာဝန်မကျေတဲ့လူကြီး’

‘မင်း သမီးကရော သားသမီးဖြစ်ပြီး သားသမီးတာဝန်ကျေလို့ လားကွ၊ မိဘကကျောင်းထားပေးတယ်၊ စာကြိုးစားပြီး စာမေးပွဲအောင် အောင်ဖြေဖို့က သူ့တာဝန်ပေါ့၊ ကျူရှင်လခ မပေးနိုင်လို့ ကျောင်းထွက် မယ်၊ စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးဆိုတာ ဘာစကားလဲ’

‘လူစကားလေ၊ လူစကား၊ ရှင်က နတ်ပြည်ရောက်ရောက် နေတော့ လူ့ပြည်ကစကားတွေ ဘယ်နားလည်တော့မလဲ’

* * *

‘အမှန်တော့ မရောင်းချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီဆိုင်ကလေးဟာ

ကျွန်တော့် မိဘလက်ထက်ထဲက အမွေကလေးပါ။ အခြေအနေမကောင်း လွန်းလို့သာ ရောင်းရတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက် ကြမယ့် သားသမီးတွေအတွက် စရိတ်ရအောင် ဝယ်ရတာပါ။ အမှန်တော့ မဝယ်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အမေက စီးပွားရေးတစ်ခုခု ခွဲလုပ်ချင် တယ်ဆိုလို့’

‘ဆရာတို့အနေနဲ့က ပြည့်ပြီးလျှင်ပြီးသားလူတွေပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာက နှစ်ပေါင်းများစွာ သံယောဇဉ်တွယ်လာတဲ့ နေရာကလေး ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ၊ တစ်သိန်းနှစ်သိန်းလောက် ပိုပေးလိုက်လို့ ဆရာ့မှာ ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး ဆရာရယ်’

‘ပြည့်ပြီးလျှင်ပြီးသားလို့တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျားကြီးတော့ လည်း ခြေရာကြီးတာပါပဲ။ သားနဲ့သမီးက အိုင်အယ်ဘီစီမှာ တက်မှာ ဆိုတော့ တစ်လကို သိန်းနဲ့ချီကုန်မှာဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကလေးကို ဝယ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းဖွင့်မှာ၊ ဘားကောင်တာတွေ၊ ကာရာအိုကေစင်တွေနဲ့ ဆိုင်အပြင်အဆင်တွေအတွက် ထပ်ကုန်ဦးမှာက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအထဲက ပစ္စည်းတွေက ဘာမှပြန်သုံးလို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ။ ဟောဒီ စားပွဲခုံအိုကြီးတွေဆို ခင်ဗျား ပြန်မသယ်နိုင်တော့ရင် ခုတ်ထစ်ချိုးဖဲ့ပြီး မီးဆိုက်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင် ဖွင့်တယ်ဆိုတာ ရောင်းရဖို့က သိပ်သေချာတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါမျိုးဆိုင်တွေ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပွလို့’

* * * * *

သေချာတာကတော့ ဒီအကြောင်းအရာမျိုးတွေ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် နောက်ထပ်မပြောပြနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

အချစ်စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ

‘ကျုပ် အသက် ၁၉နှစ် သမီးကတည်းက လင်ယူလာတာ၊ အခု အသက်ငါးဆယ် ပြည့်တော့မယ်၊ တစ်ချက်ကလေးမှ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ရသေးဘူး၊ အဲဒီလောက် လင်ကိုညှာတဲ့ကောင်မ၊ ရှာလည်းကြည့် ကြဦး’

ဒေါ်လှမေက အိမ်ဘေးရေစင်တွင် ဟင်းရွက်တွေ ဆိတ်ဆွ ဆေးကြောရင်းက မကျေမနပ်နှင့် တရစပ်ပြောနေသည်။

‘ကလေးသုံးယောက်၊ ဗိုက်ကြီးလွယ်ထားတဲ့အချိန်တောင် ကျုပ်က နားတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာ သူများတွေပြောတဲ့စကား ကျုပ်ကတော့ သူတစ်ထမ်း ကိုယ်တစ်ထမ်းကို ထမ်းလာခဲ့တာ’

‘ဒင်းက ခုမှ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အားမနာ၊ သမီးနဲ့သမက်နဲ့၊
မြေးနဲ့ဖြစ်မှ ဖောက်လဲ့ဖောက်ပြန်တဲ့လူတော့ လာပါစေ၊ လှမေအကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်’

တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်လာတော့ ဆိုင်ကလေးထဲ စားပွဲထိုး
ပေးနေသော သမက်လုပ်သူ ကျော်အောင်က သူ့မိန်းမအေးနွယ်ကို
လှမ်းပြီး မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

‘အဘွားကြီး ကြမ်းနေပြီ’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို အေးနွယ်က
လည်း သတိပြုမိကာ ပြီးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင်... ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသဖြစ်တယ်၊ အဲဒီကုန်ကား
မောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဖြတ်ရင်ဖြတ်၊ မဖြတ်ရင် ကားပါမီးနဲ့ရှို့ပစ်မယ်၊
ဒရိုင်ဘာငှားပြီးခိုင်းပါ ဆိုတော့လည်းပြောမရတာ ဒါ့ကြောင့်ကိုး၊ သူ့
ကိုယ်သူ လည်လှပြီမှတ်နေတာ’

‘ဟာ... အမေကလည်း တိုးတိုးပြောပါ၊ အမေ့အသံက
ပြောရင်းပြောရင်း ကျယ်လာပြီ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ထမင်းစားတဲ့လူတွေ ကြား
ကုန်ပါဦးမယ်’

မနေနိုင်တော့တဲ့ အလတ်မ မိသွယ်က အမေ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်
သည်။

‘ကြား... ကြားအေ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြောတာ သူများ
အကြောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရှက်စရာကြီး အမေရာ၊ မပြောပါနဲ့၊ အမေ မရှက်ဘူးလား’

‘ရှက်နိုင်ပေါင်’

‘အမေ မကျေနပ်တာ အဖေ့ကိုမဟုတ်လား၊ အဖေလာမှ ပြော

ပေါ့ အမေရာ၊ အခု အမေပြောနေတာတွေ အဖေကြားတာမှမဟုတ်တာ’
‘သူ မကြားလည်း သူ့သမီးတွေ ကြားတယ်လေ၊ ညည်းတို့
ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ပြန်ပြောလိုက်ကြပေါ့’

‘အဲဒီလိုဆိုလည်း အိမ်သားတွေချည်းရှိတဲ့အချိန် ပြောပါ အမေ
ရာ၊ အမေ့ဆိုင်မှာ ထမင်းစားတဲ့လူတွေ၊ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေ၊
ဆိုက်ကားသမား၊ ကားသမားတွေနဲ့ အမေရဲ့’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး’

‘သူတို့ခမျာ ဒီအချိန်လေး နားရတာ၊ စားတုန်းသောက်တုန်း
နားအေးပါးအေး နေပါစေ အမေရာ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်
သူများအနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ အမေ ဆူပူနေရင် စိတ်ညစ်ပြီး
နောက် ဘယ်လာအားပေးချင်ပါ့မလဲ’

‘ညည်းတို့ ရှက်... ရှက်တယ်၊ ပြောစမ်းပါအေ’

‘ဟုတ်တယ် အမေရေ၊ ရှက်လို့... ရှက်လို့၊ မပြောပါနဲ့တော့’
အငယ်မကပါ ဝင်တားတော့ ဒေါ်လှမေ လေသံပျော့သည်။

ဒါတောင် ‘ညည်းတို့ကို တကယ်အရှက်ခွဲမှာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူးအေ၊
ညည်းအဖေ၊ ညည်းတို့ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြတော့’ဟုဆိုကာ နေရာမှ
ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွား၏။

‘အဖေက မမိုက်ဘူးဟာ’

ညနေ ဆိုင်သိမ်းချိန် အမေနှင့်သမက်ဖြစ်သူ ကျော်အောင်တို့
သီရိမင်္ဂလာဈေးသွားတုန်းမှာ ညီအစ်မသုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်မိ
ကြချိန်တွင် မိသွယ်က စပြော၏။ အကြီးမအေးနွယ်က နှစ်နှစ်သာသာ
အရွယ်ရှိ သားငယ်ရွှေတိုးကို ပွေ့ထားရင်းက...

‘ယောက်ျားတွေဟာ အဲဒီလိုပဲဟဲ့၊ မိန်းမနဲ့မျက်ခြည်ပြတ်သွား
တာနဲ့ ဖောက်ပြန်ချင်တာ၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် လွတ်ထားလို့မရဘူး’
ဆိုတော့ အဖေ့အသည်းကျော် အငယ်မက...

‘အမယ်၊ မနွယ်က အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့နော်၊ မနွယ်
ယောက်ျားနဲ့နှိုင်းပြီး မပြောပါနဲ့၊ အဖေကြီးက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊
ခုလည်း ဘကြီးအေးမောင် မူးမူးနဲ့ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊
သူများပြောတိုင်း စွတ်ယုံမနေကြနဲ့ဦး’

‘ငါ့ယောက်ျားလည်း အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါက တွေ့ဖူး
တာတွေကို ပြောတာ’

အကြီးမက လျှော့ချသွား၏။

‘မနွယ်ကျတော့လည်း လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဟိုလူနဲ့ စကားပြော
ပြောနေပြန်ပြီ၊ ဒီလူ့ပြုံးပြ ပြပြန်ပြီနဲ့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မှ
မခံတာ၊ မနွယ်ယောက်ျားက ဘယ်လှုပ်ရဲမလဲ’

‘နေစမ်းပါဦးဟာ၊ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဖေကြီး
ကိစ္စ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် သိချင်တယ်၊ ဟုတ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ’

‘သိဖူးလေဟာ၊ သူတို့ ကားသမားအချင်းချင်း ပြောတာပဲ၊
ဟုတ်မှာပေါ့’

‘ဒါဆို ဖေကြီးလာရင် အမေသောင်းကျန်းတော့မှာ သေချာ
တယ်’

‘သောင်းကျန်းပါစေ၊ ဝင်မဆွဲကြေး သိလား’

‘အေး’

ညီအစ်မတစ်တွေ စိတ်တူသဘောတူ တိုင်ပင်ထားကြ၏။ သမီး

တွေက အဖေ့ကို သဲသဲလှုပ်ချစ်သလို အမေ့ကိုတော့ အသနားပါထပ်၍ ပိုနေကြသေး၏။ သူတို့အမေသည် အခြားအမေတွေထက် မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံသည်ဟု သူတို့ယူဆ၏။ မိသားစုအပေါ်တွင်သာမက အမေသည် သူ့ဆိုင်မှာ စားသောက်သူတွေအတွက်လည်း စေတနာထားရှာသည်။ အမေ့ဆိုင်ကလေးက လက်လုပ်လက်စားများ၏ စားမြိန်ဝိုင်းဖြစ်သည်။

‘ဆင်းရဲသားဆိုတာ ငါးပိ၊ တို့စရာတို့ကို ဦးစားပေးရတာ၊ အာဟာရလည်းရှိတယ်၊ အကုန်လည်းသက်သာတယ်၊ ငါးပိ၊ တို့စရာကောင်းရင် ဟင်းကောင်းမလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှာရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး’ဟု ဆိုကာ ဖောဖောသီသီ ဝဝလင်လင်ကျွေးနိုင်ရေးအတွက် အပင်ပန်းခံကာ အချိန်မရလျှင် ညဘက်ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှဖြစ်စေ၊ ညလုံးပေါက်သီရိမင်္ဂလာဈေးသို့သွား၍ ခြင်းကြီးခြင်းငယ်ဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ကျုံးဝယ်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အမေ့ဆိုင်တွင် ထမင်းစားသူတို့က ငါးပိရေကောင်းကောင်း၊ တို့စရာစုံစုံ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်များများ၊ ချဉ်ရေဟင်းပျစ်ပျစ်တို့ဖြင့် ထမင်းမြိန်လေ့ရှိ၏။

* * *

‘အမေ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ခူးလိုက်မယ်နော်’
သီရိမင်္ဂလာဈေးမှပြန်လာပြီး ဆေးလိပ်တစ်တိုနှင့် ငိုနေသော အမေ့အနားကို မိသွယ်ရောက်သွား၏။

‘မခူးနဲ့... မခူးနဲ့၊ မစားချင်ဘူး’

‘အမေ အမောပြေရင် စားလိုက်တော့လေ၊ ဈေးသွားခါနီး ကျွန်တော်စားတုန်းကလည်း အမေဝင်မစားဘူး’

ကျော်အောင်ကပါ အမေ့ကိုလှမ်းပြော၏။

‘ငါမှ မဆာသေးတာ၊ ဆာရင်စားမှာပေါ့၊ မင်းတို့လင်မယား
လည်း ပြီးရင်ပြန်ကြတော့လေ၊ ကလေးအိပ်ချင်နေရောပေါ့’

အကြီးမလင်မယားက သူတို့ နှစ်အိမ်ကျော်တွင်နေသည်။
အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ကျော်အောင်ကို နဂိုအလုပ်ကိုထွက်ခိုင်းပြီး
အမေက ဆိုင်တွင်ကူခိုင်းကာ စားစရိတ်ငြိမ်းပြီး လခကိုသတ်သတ်ပေး
သည်။ သူစိမ်းခေါ်မည့်အစား သားသမီးကိုထားတော့ အမေလည်း
အဆင်ပြေ၊ သူတို့လည်း စုမိဆောင်းမိရှိသည်။

‘အမေက ဘာလို့မစားသေးတာလဲ’

မိသွယ် ပြောမရတော့ အငယ်မကပါထပ်ကာ အမေ့အနား
ကပ်ထိုင်ရင်း မေးပြန်၏။

‘မစားချင်လို့ပေါ့ ဟဲ့’

‘ဘာလို့ မစားချင်ရတာလဲ’

‘မဆာလို့... မဆာလို့’

မိငယ်က မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် အမေ့ကိုဖက်ကာ...

‘အမေ အသည်းကွဲနေတာ မဟုတ်လား’

‘တယ်... ဒီကောင်မ’

မိငယ်ကစတော့ ဒေါ်လှမေ မျက်နှာကြီးရဲကာ လှမ်းခေါက်
မည်ပြု၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့အမေကြီးကလည်း ဖေကြီးကို အောက်မေ့
ပြီး အသည်းကွဲနေတာ၊ ထမင်းတောင်မစားနိုင်ဘူးဟေ့၊ ရယ်ရ တယ်’

‘အောင်မယ်၊ ဒင်းအတွက်များ ငါက အစားပျက် အသောက်

ပျက် ဖြစ်ရအောင် ဒင်းက ဘာမို့လို့လဲ၊ ညည်းတို့က အဲဒီလို ထင်နေရင်
ယူလာခဲ့ ကျုပ်စားပြမယ်၊ ထမင်းနဲ့ဟင်း ပုံခဲ့’

ဒေါ်လှမေက စိတ်မရှည်သလို ပြောတော့...

‘အဖေနဲ့အမေ့ကိုတော့ မိငယ်မှပဲ နိုင်တယ်’ ဟု ပြောကာ
မိသွယ်က ထမင်းပြေးထည့်၏။

* * *

‘အဟုတ်ပြောတာလား ဒေါ်ကြီးရာ၊ ဒေါ်ကြီးယောကျ်ား
ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာလား’

‘အေးလေ၊ သူပြောလို့ ငါသိတာပေါ့၊ ညည်းအမေ့ကိုလည်း
သူပဲပြောတာ မဟုတ်လား’

‘အခု အမေက အရမ်းခံစားနေရတာ၊ အဖေလာရင် ပြဿနာ
တက်မှာ သေချာတယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲအေ၊ ကျုပ်တို့ လင်မယားတော့ တရားခံဖြစ်တော့
မယ် ထင်တယ်’

‘မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရာ၊ ပြန်ပြောပြတာ ကျေးဇူးတောင်တင်
ပါသေးတယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့သာမပြောရင် အဖေ နယ်မှာ မိန်းမယူထား
ရင်တောင် မိငယ်တို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ညည်းအဖေက လူရိုး
ပါ၊ အခုဟာက မိန်းမက ကပ်နေတဲ့ပုံပါ၊ ငါ့အိမ်ကလူကမှ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်
ရယ်၊ အဲဒီမိန်းမက ညည်းအဖေလာရင် ကွမ်းယာဆီးကျွေး၊ ဆေးလိပ်
ဆီးတိုက်နဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်မှာ အတူမှာစားကြ

တာလည်း သုံးလေးခါလောက် မြင်တယ်ဆိုတော့ မရိုးတော့ဘူးထင်လို့ ပြောတာပါ။ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ သူပြောသမျှ သိတာ’

‘အခုတောင် သူတို့ ညားနေပြီလား မသိဘူးနော် ဒေါ်ကြီး’

‘ခဏတစ်ဖြုတ် အပျော်သဘော နေမှာပါအေ၊ သမီးတွေ၊ မြေးတွေကို တုန်နေအောင်ချစ်တာ၊ ကိုထွန်းမောင် ဒီလိုတော့ မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူး’

‘အပျော်သဘောလည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ ဒေါ်ကြီးရာ၊ ရှက်စရာကြီး’

မိငယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အစ်မနှစ်ယောက်ကို အတွင်းခန်းမှာ အိပ်နေသောအမေမကြားအောင် သူ သိခဲ့သမျှကို ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချနေတော့၏။ အဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် အမေကြားတွင် ရွှေတိုးလေးက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ရှိနေရှာ၏။

ကနေ့ည ဒေါ်လှမေ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ အတွေးတွေက လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ဆီ ရောက်နေ၏။

အဲဒီတုန်းက အုပ်လုံးသိမ်းစ၊ အလှသွေးကြွယ်ကာ ကြောက်တတ်သော လှမေ၊ ကာလသားတစ်ယောက်ယောက်ကများ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ခြေလှမ်းတွေ ဟိုယိုင်သည်ယိုင်နှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်တတ်သော လှမေ၊ ထိုလှမေသည် ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ မြချစ် အောင်သွယ်ကောင်းသဖြင့် ဆွေမျိုးမိသားစုထံတွင် လာနေရင်း ပလတ်စတစ်စက်ရုံ ညဆိုင်းလုပ်သားထွန်းမောင်နှင့် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့သည်။ သမီးရည်းစားသာဖြစ်သွားသည်။ လှမေနှင့်ထွန်းမောင် နှစ်ယောက်တည်း တစ်ကြိမ်မှမဆုံဘူး။ ထွန်းမောင်က လှမေကို ကာလအတော်ကြာအောင်

ပင် နှစ်ယောက်အတူ တွေ့ခွင့်ပေးရန် စာဖြင့်တစ်မျိုး၊ မြချစ်နှင့်စကား ပါး၍တစ်မျိုးတောင်းပန်၏။ လှမေက တွေ့လည်းတွေ့ချင်၏။ တွေ့လည်း မတွေ့ရဲ၊ အိမ်ကိုဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်ရမှန်းလည်းမသိ။ လှမေတို့အိမ်က ဆေးလိပ်ခုံဖြစ်၏။ အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ဆေးလိပ်လိပ်ရသော လှမေက ရံဖန်ရံခါ ဈေးသွားဝယ်ရတာကလွဲ၍ အပြင်ထွက်စရာ အခွင့်အရေးမရှိ။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဆေးလိပ်ခုံတွင်သာ အချိန်ကုန်ရသည်။ ဆေးလိပ်လာလိပ် သော ဆေးလိပ်သမများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် တစ်နယ်သား ကာလသား ထွန်းမောင်၏ ရိုးသားကြောင်း၊ သဘောကောင်းကြောင်း၊ ယောက်ျား ပီသကြောင်း ကောင်းသတင်းကိုတော့ အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၏။ တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့ချိန်းဆိုမှုကို အရဲစွန့်၍ လှမေလက်ခံလိုက်သည်။ ချိန်းသည့်နေရာကား ဆေးလိပ်ခုံနှင့် အတော်အတန်လှမ်းသော ဘုရားဝိုင်း ထဲမှာဖြစ်၏။ မြချစ်မှတစ်ဆင့် ထွန်းမောင်က နံနက် အလုပ်ဂျူတီထွက် ကတည်းက ဘုရားဝိုင်းထဲတွင် မလာမချင်း စောင့်နေမည့် ထွန်းမောင်ကို ထမင်းစားချိန် ၁၁ နာရီလောက်မှ လာ၍ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်း ပြန်လိုက်၏။ အိမ်မှထွက်ရန်အတွက်တော့ မြချစ်ကို ဘုရားမှာ ယတြာ သွားချေချင်လို့ဆိုပြီး၊ အမေ့ကိုလာပြောပြီး အဖော်ခေါ်ရန် ဇာတ်တိုက် ထား၏။ မတော်တဆ အသိမိတ်ဆွေများ ဘုရားပေါ်တွေ့လျှင်လည်း ရှင်းရလွယ်အောင်ဖြစ်သည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မြချစ်လာခေါ်သည်။ အမေက တော် တော်နှင့်မလွတ်။ ဆေးစပ်ခိုင်းနေသေးသည်။ ဖင်စီခံဖြတ်ခိုင်းနေသေး သည်။ အချိန်က မျှော်မှန်းထားသည်ထက် အတော်လေးလင့်သွား၏။ နေ့လယ်တစ်နာရီကျော်သွားမှ မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ

တစ်ပုံကြီး'ဟု ပြောပြီးလွှတ်လိုက်၏။ လှမေတို့ညီအစ်မ ဘုရားစောင်း
 ဘက်သို့ ကမန်းကတန်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။ ဘုရားဝိုင်းနှင့် နီးလာလေ။
 လှမေရင်တွေခုန်လာလေ...။ မြချစ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်
 ဖဝါးတွေက ဇောချွေးတွေနှင့် နစ်နေသည်။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် လှမ်း
 တက်လိုက်ချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်တွေက မြေကြီးနှင့်ထိသည်မထင်ရဘဲ
 နှင့် ခလုတ်တွေ ခဏခဏတိုက်နေပြန်သည်။ သူတစ်ယောက်တော့
 လည်ပင်းညောင်ရေအိုးဖြစ်နေရှာတော့မည်ဟု သနားကရုဏာကြီးကာ
 ရင်တွေဖိုနေမိသည်။ သူ့ကိုမြင်ရင် လှမ်းပြုံးပြလိုက်ရမလား၊ ရှက်ရှက်
 နှင့် ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး အသံတွေတုန်ကာ စကားမှပြောလို့ရပါ့မလား။
 ဘုရားပေါ်ရှိ ချိန်းဆိုထားရာ နေရာအနီးအရောက် မျက်လုံးတွေကပြာပြီး
 ဘာကိုမျှမမြင်။ မမြချစ်က ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့်...

‘ဟယ်တော့... အစ်ကိုထွန်းမောင်ကြီးရယ် ဟိုမှာ’ ဆိုပြီး
 တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်တော့ သူ မရဲတရဲနှင့် လှမ်းအကြည့် ‘ဟင်’
 ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထွန်းမောင်ကား ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခေါင်းအုံးကာ နှစ်နှစ်
 ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ ထွန်းမောင် အိပ်ပျော်နေပုံကြီးကို
 ကြည့်ကာ သူ အရမ်းရှက်သွား၏။

‘ကျွန်မတို့ တော်တော်နဲ့မလာနိုင်လို့ စောင့်ရင်းက အိပ်ပျော်
 သွားတာဖြစ်မယ်’

မြချစ်ကလည်း ဘယ်လောက်ပဲရဲရဲ လူပျိုတစ်ယောက် အိပ်
 ပျော်နေတာကိုတော့ သွားမနှိုးရဲ။ လှမေက ပိုဆိုးတော့သည်။ ညီအစ်မနှစ်
 ယောက်သား သူ့ရှေ့တည့်တည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးရင်း

စောင့်နေကြသည်။ ရှိသမျှ ဘုရားရှိခိုးနှင့်ဂါထာတွေသာ အကုန်ရွတ်ဖတ်
၍ ကုန်သွားသည်။ ထွန်းမောင်က နိုးမလာ။ ဘုရားကို လက်ဝဲရစ်၊
လက်ယာရစ် အကြိမ်ကြိမ်ပတ်ရင်း သူ့နားမှ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲနှင့်ကြည့်ရင်း
ခြေသလုံးသာ တောင့်လာသည်။ သူကတော့ ဟောက်များပင်ဟောက်
နေချေသေးသည်။

နောက်ဆုံး ဘုရားပေါ်ကသာ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သူက မနိုး။
လှမေအကြာကြီး သူ့ကို စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်သည်။ မြချစ်စကားအရ
အဲဒီနေ့က ညနေသုံးနာရီခွဲပြီး၍ မျက်နှာပေါ်ကျနေထိုးမှန်းလာပြီး လန့်ဖျပ်
ထူပူသွားတော့သည် ဆို၏။

‘ဟင်း... အဲဒီကတည်းက လူကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူ၊ အူတူတူ
အတတနဲ့’

ဒေါ်လှမေနှုတ်ခမ်းက မသိမသာ ပြီးယောင်သန်းကာ တစ်ဖက်
သို့စောင်းအိပ်ရင်း ရင်ထဲမှကြိုးဝါးလိုက်၏။

‘အဲဒီတုန်းက ဒုက္ခမျိုးသာ ကျုပ်က ခံချင်ခံမယ်၊ အခုပေးတဲ့
ဒုက္ခကိုတော့ ခံနေလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ တောင့်ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲ
လို့ကတော့ ကျုပ်ကို ပြောချင်တိုင်းပြော’

* * *

‘ဘုရား... ဘုရား ငါမှားသွားပြီထင်တယ်၊ မြရီက ငါ့ကို
တကယ်အားကိုးပုံပေါ်နေပြီ’

ဦးထွန်းမောင် ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နှင့် ကတုန်ကယင်
ဖြစ်လာသည်။

‘ကိုကြီးထွန်း ရော့၊ ဟောဒါက ကွမ်းယာဘူး၊ ဒီမှာ ဆေးလိပ်’

‘အေး... အေး ရပါတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း ဒုက္ခရှာလို့’

သူ မြရီကိုမကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တက်ဟန် ပြင်နေသည်။

စပယ်ယာမောင်အေးကို ရှေ့ခန်းတံခါးချက် လှမ်းဖွင့်ပေးရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

‘အမယ် ဒါ ဒုက္ခမှမဟုတ်၊ မြရီယာတဲ့ကွမ်းယာက အစပ်တည့်တယ်ဆိုလို့ လမ်းစားရအောင် ထည့်ပေးလိုက်တာ’

‘အေးဟာ... ကျေးဇူးပဲ’

‘ကိုကြီးထွန်း၊ ဘယ်နေ့ ကားပြန်ထွက်လာမှာလဲ’

‘အခြေအနေအရပဲဟ’

‘ဟင် ကိုကြီးထွန်းကလည်း အကြာကြီးနေမှာလား၊ ပြန်မလာတော့ဘူးလား’

‘သိသေးဖူးလေဟာ၊ အဆင်သင့်သလိုပေါ့’

‘ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုကြီးထွန်းရာ၊ မြရီက ကိုကြီးထွန်းကို အားကိုးနေရတာ၊ ဒီကားဂိတ်က လူတွေက သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မြရီကို မထီတရီနဲ့’

မြရီက သနားစဖွယ်မျက်နှာငယ်နဲ့ သူ့ကိုငေးပြီးပြောတော့ ဘေးနားမှာရှိသည့် မောင်အေးကို သူ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။

‘နင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလားဟ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေရာမှာ ရောင်းမယ့်အစား နံနက်ဈေးဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းရောင်းပါလား’

‘ဟင် ကိုကြီးထွန်းကလည်း မြရီမှာ အားကိုးရမယ့်လူ မရှိတာ၊ ကိုကြီးထွန်း ရှာပေးမလား’

‘အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ့မှာလည်း ပြဿနာနဲ့ဟ၊ အေးမောင်ကြီးကား ညကပြန်ဝင်လာတယ်၊ ငါ့အိမ်ကလူတွေ ငါ့ကို မျှော်နေကြပြီ၊ ဒီကောင်ကြီး ဘာတွေသွားချွန်ထားမှန်း မသိဘူးဟာ’

အေးမောင် ညက သူ့ကို မူးမူးနှင့်ပြောသွားသည့် စကားတွေ ကိုတော့ သူ မြဲရီကို အားနာ၍ပြန်မပြောဖြစ်။

‘အဲဒီလူကြီးက အားကြီးမဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတတ်တာ၊ ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုကြီးထွန်းရာ၊ ကျွန်မကိုလည်း အမျိုးမျိုးပြောနေ တာပဲ’

‘အေးပါဟာ၊ ငါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်သာ သတိ ဝီရိယနဲ့နေ၊ ညဘက်လည်း သိပ်မိုးချုပ်အောင် မရောင်းနဲ့ပေါ့၊ သွားမယ် နော်’

ပြောပြောဆိုဆို ကားစက်နှိုးပြီးထွက်ခဲ့စဉ် နောက်ကြည့်မှန်မှ သူ့ကားကို ငေးပြီးကျန်ရစ်သောမြဲရီကို သူမြင်ပြီး သနားနေသည်။ ဒီ ကောင်မလေးဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ မုဆိုးမ၊ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသူ၊ ဘဝမှာလုံခြုံမှု သိပ်မရှိလှ၊ သူ့ကိုတော့ အတော်အားကိုး ခင်မင်ယုံကြည်မှုရှိသည်။ သူမှသူဖြစ်နေတော့ ဂိတ်ကကောင်တွေက သိပ်မကြည်။ မူးလာပြီဆို အမနာပပြောကြသည်။ ထိုသတင်းက အိမ်ပင် ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မနေ့ကသိလိုက်ရတော့ သူ ရင်ပူသွားသည်။ မြဲရီအပေါ် သူတိတ်တခိုး သာယာခဲ့မိတာမှန်ရင်တောင် လှမေနှင့် သမီး တွေကိုတော့ သူ ဘာနှင့်မှမလဲနိုင်။ လှမေက သူ့အတွက် အဖိုးတန်လှ သော မိန်းမတစ်ယောက်၊ အုပ်လုံးသိမ်းစ၊ ရွှေရင်သိမ်းသစ်အရွယ် ကတည်းက စွဲနစ်ခဲ့ရသည့်ငယ်ချစ်၊ ပြီးတော့ သူ့အသည်းခိုက်အောင်

ချစ်ရသည့် သမီးတွေကိုလည်း သူ့အတွက် မွေးပေးခဲ့ရသေးသည်။
 မြေးကလေး ရွှေတိုးကလည်း ဘိုးအေရဲ့အသက်။ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်
 အသိုက်အမြိုကို သူဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြိုကွဲမခံနိုင်။ လှမေ မကြိုက်လျှင်
 ဒီကားကို သူ မမောင်းရုံသာရှိတော့သည်။ အေးမောင်ကြီးက သူ့နေရာ
 မှာ ကားမောင်းချင်လို့ အံ့နာစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့လှမေကို ပိုပိုသာသာတွန်းခဲ့
 တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်။

‘ဟော... အစ်ကိုရေ၊ အချိန်အခါမဟုတ် ပိတောက်ပန်း
 ပွင့်နေပါလား၊ ညက မိုးရွာလို့ထင်တယ်’
 မောင်အေးက လှမ်းပြောသည်။

ရှားရှားပါးပါး ကားလမ်းဘေးက ပိတောက်ပန်းအချို့ကိုမြင်
 တော့ ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သူသွားသတိရကာ
 အသံထွက်ဘဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

‘ဘာရယ်တာလဲ အစ်ကိုရ’ဟု အေးမောင်က သူ့ကို နားမလည်
 ဟန်နှင့်မေးသည်။

‘ငါ လူပျိုတုန်းကအကြောင်း သွားသတိရလို့ပါကွာ’
 ‘အဲဒီတုန်းက မရယ်ရဘူးကွ၊ ရင်နာတယ်၊ ဒေါသဖြစ်ရတယ်၊
 စိတ်ကောက်ရတယ်၊ အခုမှတွေးရင်း ရယ်ချင်တာ’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’
 ‘မင်းအစ်မကိုပေါ့၊ လှမေကိုပေါ့’
 ‘ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အပျိုတုန်းက သူက သိပ်ရှက်တတ်တာ၊ လူရှေ့ဆို မနေတတ်
 အောင်ရှက်တာ၊ တစ်နေ့မှာ တို့စက်ရုံက ပိတောက်ပင်မှာ ပိတောက်ပန်း

ပွင့်ရော၊ ငါက နံနက်အစောကြီးကတည်းက သူ့ကိုပေးချင်လို့ တစ်ခါမှ သစ်ပင်မတက်ဖူးဘဲနဲ့ ပိတောက်ပင်ပေါ်ကို ခဲရာခဲဆစ်တက်ခူးတာ၊ ပြန်အဆင်းကျတော့ လိမ့်ကျပါလေရော’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးတုံး’

‘ဒူးခေါင်းတွေ စုတ်ပြတ်သတ်သွားတာပေါ့ကွ၊ ငါက လူနာရင် နာပါစေဆိုပြီး ပိတောက်ပန်းကို အထိမခံတော့ ပိုအိတာပေါ့’

‘အဲဒါနဲ့...’

‘အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုပေးပန်ချင်လို့ ဘုရားတပြီး ဈေးမှာသွားစောင့်ရတာ၊ ကံကောင်းလို့ တွေ့တော့တွေ့ပါရဲ့၊ ဘေးမှာအဖော်ပါလာလို့ အပြန်ကိုတစ်ခါ စောင့်ရသေးတယ်၊ အပြန်ကျတော့မှ တစ်ယောက်တည်းတွေ့တုံး...’

‘ရော... အလှအတွက် ပိတောက်ပန်း’ဆိုပြီး ကမ်းပေးလိုက်တာ မချောက ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ရှက်ရှက်နဲ့သုတ်ခြေတင်သွားတာ စကားတစ်ခွန်းတောင်မှ မပြောလိုက်ရဘူး’

‘အဲဒါ အစ်ကိုက စိတ်ဆိုးရောလား’

‘အဲဒီလောက်နဲ့တော့ ဘယ်စိတ်ဆိုးဦးမလဲကွ၊ သူက ခြေထောက်ကတင် ရှက်တာမဟုတ်ဘူး၊ လက်ကပါရှက်ပြီး ပိတောက်ပန်းကိုင်သွားတဲ့လက်ကို ဘယ်လိုယမ်းသွားတယ်မသိဘူး၊ ငါ့ပန်းတွေ တစ်လမ်းလုံးကြွေကျပြီး သူ့လက်ထဲမှာ အရိုးကြီးကျန်တော့တယ်၊ ငါ့မှာ ဒူးပြဲရကျိုးတောင် မနပ်တော့ဘူး’

* * *

‘အဖေတို့ကား ဝင်လာပြီတဲ့ဟေ့’

အလတ်မ မိသွယ်က အရင်ဦးဆုံးသတင်းပို့တော့ ညနေဆိုင်

သိမ်းပြီးပြီမို့ အိမ်မှာမိသားစုတွေချည်း ရှိနေ၏။ ညီအစ်မတစ်တွေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်လှမေက ရေချိုးပြီးစ မျက်နှာသုတ်ရင်း...

‘ညည်း ဘယ်သူပြောတုံး’ ဟု မေး၏။

‘ကားသိမ်းတဲ့ ဂိတ်ဝင်းဘက်က လာတဲ့လူက ပြောတာ၊ အဖေကားဝင်ထားနေတယ်တဲ့၊ ခုလောက်ဆို လာနေရောပေါ့’

‘ဟင်း... ငါ မကြည့်ချင်ဘူး’ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လှမေ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ညဈေးဘက်ဆင်းသွား၏။

‘အဖေ့ကို တစ်ယောက်မှ စကားမပြောနဲ့ဟေ့၊ ခပ်တည်တည်နေ’

‘ရွှေတိုးကိုလည်း အဖေ့နားမကပ်စေနဲ့’

အမေထွက်သွားပြီး ညီအစ်မတစ်တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေး၍ မဆုံးခင်မှာပင် ပခုံးတွင် အိတ်တစ်လုံးချိတ်ထားသောအဖေသည် ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်လုံးကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ အဖေ့ကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဖြစ်လာပုံရ၏။ မျက်လုံးက ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် မျက်နှာပိုးသတ်ထားကြသော သူတို့ကို ဝှေ့ယမ်းကြည့် ကာ...

‘ဟေ့... အိမ်က တိတ်လှချေလားကွ’ဟု မေးသောအသံက ခြောက်ကပ်ကပ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမျှ ပြန်ဖြေမည့်သူ မရှိ။ အဖေ အငယ်မဆီ လျှောက်သွား၏။

‘သမီးငယ် ညည်းအမေရော’

‘ညဈေးဘက် ဆင်းသွားတယ်’

‘ခြင်းထဲမှာ မင်းကွတ်သီးတွေ ဝယ်လာတယ်၊ သမီးကြိုက်မှန်း သိလို့ အဖေဝယ်လာတာ ထုတ်စားကြ’

‘ဟင့်အင်း... မစားချင်ဘူး’

မေးတစ်ခွန်းပြောတစ်ခွန်းနှင့် အငယ်မ အဖေ့နားကခွာလာ၏။

‘ရွှေတိုးရော... သားလေးဘယ်သွားလဲ၊ လာပါဦးကွ၊ ဘိုးဘိုး ပြန်လာပြီ၊ သားဖို့ မုန့်တွေပါလာတယ်’

အဖေက မြေးကိုအော်ခေါ်နေတုန်းမှာပဲ အေးနွယ်က မကြား ဟန်ဆောင်ကာ ကလေးကိုကောက်ချီ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ အေးနွယ်ယောက်ျားက ခေါင်းငုံ့ကာ နောက်မှပါသွား၏။ အဖေမျက်မှောင်တွန့်ကာ မိသွယ်ကိုခေါ်ပြန်၏။

‘မိသွယ်... မိသွယ်’

‘ရှင်’

‘အိမ်ကို အေးမောင် လာသေးလား’

‘လာတယ်’

‘ဘာတွေပြောလဲ’

‘အစုံပဲ’

‘ဘာအစုံလဲ ပြောစမ်း၊ အဲဒီအကောင် ဘာမဟုတ်ကဟုတ် ကတွေ ပြောလဲ’

‘ပြောမပြချင်ဘူး၊ ရှက်တယ်’

အဖေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။ ခဏနေတော့...

‘အငယ်မ အငယ်မ၊ လာဦး... အဖေ့ဆီကို’

‘မလာဘူး၊ သမီးအိပ်တော့မလို့’

အဖေ့အပေါ်ဆိုးနေကျ အငယ်မက အိမ်ခန်းထဲမှလှမ်းအော် လိုက်၏။ အဖေ အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်က မှောင်ရိပ်ထဲတွင် တိတ်တိတ်ကလေး သွားထိုင်နေတော့၏။ ထိုအခါတွင် တော့ မိသွယ်နှင့်အငယ်မ အဖေမမြင်နိုင်သည့် အိမ်အတွင်းတစ်နေရာမှ နေ၍ အဖေ့ကို တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်းကြည့်နေလိုက်ကြ၏။ အဖေ စိတ်ထိခိုက်လျှင် ထိုသို့ငြိမ်နေတတ်သည်။ အဖေ့ကို သနားမိပေမယ့် သူတို့ စိတ်ကောက်မပြေချင်သေး။ အမေလာလျှင် ပေါက်ကွဲမှာကိုလည်း တစ်ဖက်က စိုးရိမ်နေပြန်သည်။ အမေ အိမ်ပြန်လာမည့်အချိန်ကို သူတို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေရကြသည်။ အခြေအနေမကောင်းလျှင် ဆွဲရန်အသင့် ဖြစ်နေကြသည်။ အေးနွယ်ကလည်း သူ့အိမ်ကလေးကနေ စိတ်ပူပြီးနေမှာ သေချာသည်။

‘ဟော... အမေပြန်လာပြီ’

အမေသည် အိမ်ထဲအဝင်တွင် လမ်းမီးရောင်ဖြင့်မြင်ရသော အဖေ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်၍ ချက်ချင်းမျက်နှာလွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်ပြင်၏။ အဖေက နေရာမှထကာ အမေ့လက်ကို ဆွဲပြီး...

‘ငါ... မင်းကိုစောင့်နေတာ၊ လာပါဦး အလှရာ’ဟု ခေါ်၏။ အမေ အဖေ့ကို ဘာများလုပ်ထည့်လိုက်လေမလဲ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသက်ပင်မရှူဝံ့ဘဲ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း စောင့်ကြည့် နေမိ၏။ အမေ့ဆီက ဘာသံမျှထွက်မလာ၊ အဖေ့မျက်နှာကို မီးရောင် အောက်တွင် စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

‘ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့’ ဟု ဆိုတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အံ့သြသွားကြသည်။

အဖေက အသံတုန်တုန်ဖြင့်...

‘မင်း သမီးတွေပေါ့၊ ငါ့ကို တစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြဘူးကွာ၊ အကြီးမကလည်း ငါ့ဆီကိုလာမယ့်ကလေးကို ခေါ်ပြီးဆင်းသွားတယ်’

‘ဘုရားစူးရပါစေ့ကွာ၊ ငါ မင်းတို့သားအမိထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ်ပိုမရှိပါဘူး၊ ငါ့သားသမီးတွေက ငါ့ကို အဲဒီလိုစိမ်းကားတော့ ငါအရမ်းခံစားရတယ်ကွာ၊ အားလည်းငယ်တယ်၊ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်’

‘ဟင်... အဖေ’ဟု အဖေ့ကို အံ့ဩလို့မှမဆုံးခင် အမေပြောလိုက်သောစကားက သူတို့ညီအစ်မတစ်တွေအတွက် ပိုပြီးအံ့ဩထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟင်... ကိုထွန်းမောင်၊ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်လား၊ သူတို့မခေါ်တာများ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ အားငယ်စရာလား၊ ဘယ်သူ မခေါ်ခေါ်၊ ကျုပ်ခေါ်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ အချိန်တန်ကျ တော်နဲ့ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ၊ သူတို့က လင်ယူပြီးထွက်ကုန်ကြမယ့်ဟာတွေ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ တော်ဘာမှ အားမငယ်နဲ့’ ။ ။

* * * * *

အဋ္ဌေပျံမြင်း

ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မ ဈေးလာဝယ်တာပါ။ အရင်အခေါက်
တွေကလား၊ အရင်အခေါက်တွေတုန်းက နေ့ချင်းပြန်လာလို့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီ
မဝင်ဖြစ်တာပါ။ အခုတော့ ဈေးပိတ်ရက်နဲ့ကြုံအောင် တမင်လာပြီး
ဝင်အိပ်တာ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့လည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်
ရယ်။ ပြီးတော့ နေ့ချင်းပြန်ဝယ်ရတာ လူကပင်ပန်းသလား မမေးနဲ့။
မနက်အစောကြီး ကားနဲ့ သိမ်ဇရပ်ကနေ ရန်ကုန်ကိုလိုက်လာ၊ အဝေး
ပြေး ဂိတ်ရောက်တာနဲ့ ကားငှားပြီး မင်္ဂလာဈေးနဲ့ သိမ်ကြီးဈေးက
ဖောက်သည်တွေဆီ အူယားဖားယားပြေးပြီးဝယ်၊ ပြီးတာနဲ့ နေ့လယ်ကား
နဲ့ ပြန်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ မမိရင် ညနေစောင်းကားနဲ့လိုက်၊ သိမ်ဇရပ်
ကို မိုးချုပ်ခါနီး ပြန်ရောက်တော့ နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာထတော့မှ
သိသာတာ။

ရှင်... တစ်ပတ်တစ်ခါ မလာနိုင်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ အခု

အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ အရောင်းအဝယ်က တရားလွန်ပါးတာ။ နှစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်ခါတလေ သုံးပတ်တစ်ခါလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အရင်းကလည်း နည်းလို့ပါ။ အရင်းအနှီးများများနဲ့ လူတွေကျတော့ တစ်လတစ်ခါ၊ နှစ်လတစ်ခါမှလာပြီး အဆင်ဆန်းတွေကို နှင့်နေအောင် သယ်သွားနိုင်တော့ ကြာကြာလည်း နားနိုင်တယ်။ ဈေးလည်း ပိုရတယ်။ အထည်ဆိုတာ အာလူး၊ ကြက်သွန်လို ပုပ်ကုန်မှမဟုတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ပြီးတော့ ဈေးကလည်း အတက်ပဲရှိတာများတော့ ပိုမြတ်တာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ တစ်ခါဝယ်ရင် ငွေရင်းနည်းနည်းနဲ့ ကိုယ့်ဆိုင်မှာလည်း ပစ္စည်းစုံအောင် ထားချင်တော့၊ မျှဝယ်နေရတော့ ခဏခဏလာရတာပေါ့။ မလာချင်လို့ အဲဒီအများကြီး ဝယ်ထားတဲ့လူတွေဆီက ပြန်ယူရောင်းပြန်တော့လည်း တစ်ကိုက်ကို တစ်ဆယ်လောက်ကြီးတင်ထားတော့ ဘယ်လိုလုပ် သွားရောင်းစားဦးမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲလာဝယ်ရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ နောက်ဆုံးပေါ် အဆင်ဆန်းလည်းရတယ်။ လိုတဲ့ပစ္စည်းအစုံလည်း ရတယ်။ လူပင်ပန်းပေမယ့် မြတ်တဲ့ပိုက်ဆံကိုယ်အကုန်ရတာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့...။ ရောင်းတာကတော့ ရောင်းရပါတယ်။ အရင်ကတည်းက ဖောက်သည်တွေကိုပဲ အားကိုးပြီး ရောင်းတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ အထည်ဆိုင်ဘေးမှာ စက်ကလေးတစ်လုံးချထားပြီး အပ်ထည်လည်း လက်ခံတော့ ကိုယ့်ဆိုင်ကဝယ်တဲ့ပိတ်စ ကိုယ့်ဆီအပ်ကြတာများပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ပုဆိုးလေး၊ ထဘီလေး ချုပ်ရပါတယ်။ သင်းသင်းကို စက်ချုပ်သင်ပေးပြီး ကျွန်မတို့ မျက်စိရှေ့မှာပဲ ထားချင်တာနဲ့ ကိုယ်နဲ့တွဲပြီး ချုပ်နေတာ အခုတော့ တော်ရုံတန်ရုံဆို သူ့ကိုပဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ သင်းသင်းက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့

ကလေးလိုပဲ ဘာမှမသိတတ်ဘူး။ ခိုင်းမှလုပ်တာ။ ဒေါ်ဒေါ်တွေ့ရင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုမိန်းမ မမကြည်ဆုံးတုန်းက သင်းသင်းက ဆယ်နှစ်သမီးရှိသေးတာ။ ပိန်လုပ်လုပ် သေးသေးလေးလေ။ ဒေါ်ဒေါ် တောင် ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ဘွားလေးနဲ့ နေပါလားလို့ ခေါ်သေးတာကော။ အခုများ ဒေါ်ဒေါ်ရေ နည်းတဲ့ကိုယ်လုံးကြီး မဟုတ်ဘူး။ ထွားလိုက်တာ များ မသိရင် မိန်းမကြီးအတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့်ပြောရတယ်။ နင် ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်အောင် ကြိုးစားတော့၊ နေရာတကာ ကြည့်ပြောမနေရစေနဲ့လို့။ ဒါလည်း ခုထိ တော့ လွတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် တစေ့တစောင်းတော့ ကြည့်ပြီးကူနေရ တုန်းပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ စက်ကလေးကောင်းကောင်းချုပ်တတ်ရင် ထမင်းတစ်လုတ်တော့ အေးအေးရှာစားနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ ကျောင်း ထားလို့လည်း မရဘူးလေ။ ကိုးတန်းနဲ့ မနေချင်တော့ပါဘူးဆိုလို့ ထုတ်ထားရတာ။ ကျွန်မအလိုဆို အတင်းရိုက်နှက်ထားဦးမှာ။ အစ်ကိုက သူ့သမီးကို မျက်နှာအညိုမခံဘူး။ ဒီကြားထဲ အမေက မိန်းကလေးပဲ ရေးတတ်ဖတ်တတ်တော်ရောပေါ့။ သူမနေချင်ဘဲ ဇွတ်ထားရင်၊ တော်ကြာ ကျောင်းပြေးတာတို့၊ ရည်းစားထားတာတို့ လုပ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ညည်းတို့ လိုက်ကြည့်နိုင်လို့လားဆိုတော့ ထုတ်လိုက်ရတာပေါ့။ ဟုတ် တယ်လေ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ကျွန်မတာဝန်ကျဦးမယ်။ အခုတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မက အထည်ဆိုင် ထိုင်၊ သူကဘေးမှာ စက်ကလေးနင်း၊ အဖေ တစ်ယောက် ဈေးထဲရှိနေတော့ အဟန့်လည်းကောင်းတာပေါ့။

အစ်ကိုလား...။ အစ်ကိုက ဒေါ်ဒေါ်သိတဲ့အတိုင်းပဲ အရောင်း အဝယ်မသွက်ဘူး၊ သွက်ရအောင်လည်း သူက နဂိုကတည်းက ဈေးသည်

မှမဟုတ်တာ၊ ဝန်ထမ်းဘဝက ဆေးပင်စင်ယူထားတဲ့လူ၊ အိမ်မှာ မနားဘဲ ဆိုင်လိုက်ထိုင်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ မျက်စိက နှစ်ဖက် စလုံး ခွဲထားရတာဆိုတော့ မျက်မှန်ထူကြီးနဲ့ ဈေးနဲ့အိမ် တစ်နေ့နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်ကူးနေရတာ သနားလည်း သနားပါရဲ့။ မနက်အစောကြီး ဆိုင်လိုက်ကူခင်းပေး၊ ကျွန်မ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ပေးတော့ အိမ်ပြန်ပို့၊ တစ်ခါ နံနက်ထမင်းစားချိန်ကျတော့ ထမင်းချိုင့်ပြန်ယူ။ သူက အိမ်မှာ စားခဲ့ပြီး သင်းသင်းနဲ့ကျွန်မအတွက် ချိုင့်သယ်ခဲ့ပေါ့။ ညနေဆိုင်သိမ်း တော့လည်း အိမ်ကိုပြန်သယ်စရာရှိတာလေးတွေ ဝိုင်းကူသယ်ပေါ့၊ နဂို ကတည်းကလည်း စကားနည်းတဲ့လူအေးဆိုတော့ သူ့အလုပ် သူလုပ်ပြီး အားရင် ဆိုင်ထိပ်က ကုလားထိုင်လေးပေါ်ထိုင်ပြီး ပရိတ်ရွတ်နေတာပဲ။ မျက်စိက မကောင်းတော့ စာလည်းကြာကြာဖတ်လို့ မရဘူးလေ။ နောက် အဆင်ပြေမှ ရန်ကုန်မှာ မျက်မှန်လာလဲရလိမ့်ဦးမယ်။ ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီကျမှပဲ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့တွေ့မှာ၊ နောက်ဆုံးမျက်စိခွဲပြီး ပြန်သွားကတည်းက တစ်ခါမှမရောက်တာဆိုတော့ လေးနှစ်ရှိပြီပေါ့။

အမယ်လေး... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ရန်ကုန်လာချင်နေတာက မမ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ကျွန်မက တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ ပိုက်ဆံရှာရလို့ မောတာက နာမည်တပ်ပြလိုရသေးတယ်။ အိမ်မှာနေတဲ့လူက တစ်နေ့လုံး တစ်ချက်မှ အငြိမ်မနေရဘဲနဲ့ အမည်တပ်မပြနိုင်ဘဲ ဖတ်ဖတ်မောနေတာ။ ကျွန်မက နံနက်ငါးနာရီခွဲထ၊ ရေမိုးချိုး၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ခြောက်နာရီဈေးသွားတာ။ သူက လေးနာရီကတည်းက ထပြီး ဆွမ်းချက်၊ ရေနွေးတည်၊ လက်ဖက် ရည်ဖျော်၊ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ အရုဏ်တက်ဆွမ်းမိအောင် ထွက် လောင်း၊ ပြီးတာနဲ့ အမေ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတယ်။ အိမ်ကလူတွေရဲ့ အစားအသောက်နဲ့ အမေ့နဲ့က မတူဘူးလေ။ အမေက ကျွန်မတို့စားသလို

စားလို့မရဘူး။ ဆီးချိုရော၊ သွေးတိုးရောဆိုတော့ အမေ့ကို တအားဂရုစိုက်ရတယ်။ မမက အမေ့ကို အရိပ်လိုကြည့်နေတာ။ နံနက်တိုင်း ဆီးချက်ရ၊ အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ချိန်ကျွေးရနဲ့ အမေ့ကိစ္စဝိစ္စပြီးတာနဲ့ ဈေးထဲက အစ်ကိုပြန်ပို့တဲ့ ဟင်းချက်စရာကို ဈေးထမင်းချိုင့်မီအောင်ရော၊ အမေဆာတဲ့အချိန် အဆင်သင့်ကျက်နေအောင်ရော ချက်ရသေးတာ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကျတော့ တရားတမောအိပ်ဖို့ နေနေသာသာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အဝတ်လျှော်ဖို့၊ မီးပူတိုက်ဖို့အချိန်တောင် မနည်းလောက်အောင် ယူရရှာတာ။ ညနေစာက ချက်ရဦးမှာလေ။ ကျွန်မတို့ ဈေးသိမ်းပြီး ပြန်လာရင် စားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်။ ဒါတောင် ကျွန်မရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ သင်းသင်းရယ်က ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်ကြတာ။ မမက မီးပူထဲ ထည့်တိုက်ပေးရတယ်။ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်ကတည်းက ပိတ်တဲ့အထိ အဲဒီနိစ္စရုံကိစ္စတွေနဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့ကြားက ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုလုပ်လာနိုင်မှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ သနားလည်း သနားပါရဲ့။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ မမရယ်၊ လေးငါးရက်တစ်ပတ်လောက် အစ်ကိုနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သွားချင်သွားလိုက်ပါလား၊ အဲဒီရက်မှာ ကျွန်မ ဆိုင်ပိတ်ထားပြီး အမေနဲ့ နေမှာပေါ့ ဆိုတော့လည်း သူက အမေ့ကို စိတ်မချပြန်ဘူး။ မမက အမေ့ကို အနီးကပ်ပြုစုနေကျမို့ ကျွန်မတို့နဲ့ အချိုးမတည့်မှာ စိုးသတဲ့။ ကဲ... မခက်ဘူးလား။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့က အမေ့နား အဆင်သင့်ရှိနေကြလည်း အမေက လုပ်စရာရှိရင် မမကိုပဲ ခေါ်တယ်။ မမလုပ်ပေးမှ သူက စိတ်တိုင်းကျတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဆေးလား... ဆေးကလည်း မပြတ်စားနေရတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အမေက ဆေးကုနိုင်လွန်းလို့ သည်လောက် အသက်ရှည်နေတဲ့ဟာ။ သွေးတိုးရော၊

ဆီးချိုရောဂါ ရှိနေမှတော့ နှလုံးကလဲ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ကျွန်မတို့မှာ အမေ့ကို အရိပ်လို၊ မှန်လို အမြဲကြည့်နေရတာ၊ အမေစိတ် ငြိုငြင်မယ့်၊ အမေစိတ်မချမ်းသာမယ့်ကိစ္စကို ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး။ အမေ အသက် ရှည်မှဖြစ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်။ အခုဆို အမေရှစ်ဆယ်ထဲဝင်လာပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ သုံးနှစ်ကြီး သုံးနှစ်ငယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ခုနှစ်ဆယ့်ခွန်ပေါ့နော်။ အမေက ဒေါ်ဒေါ်အကြောင်း အမြဲပြောရှာတယ်။ ငါတို့ ညီအစ်မ မတွေ့တာကြာပြီတဲ့။ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ချင်သေးတယ်တဲ့။ ကျွန်မ ပြောပါတယ်၊ အမေ့ကို ဆရာဝန်က ခရီးပြင်းပြင်း မသွားရဘူး ဆိုလို့ ပါ။ အမေခရီးသွားလို့ရတဲ့ အခြေအနေဆိုရင် အခု ကျိုက်ထိုက်ထွက်နေ တဲ့ မှန်လုံကားတွေက ကောင်းမှကောင်း။ အဲဒီမှာ နေရာကောင်းကောင်း သွားဝယ်ထားပြီး သိမ်ဇရပ်ကနေ လိုက်သွားရင် ဘာမှမပင်ပန်းဘူး။ တစ်နေ့နေ့တော့ အမေရော၊ မမရော ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို သွားကြတာပေါ့လို့ အားပေးထားရတယ်။ ခရီးစရိတ်လား၊ မပေးပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ရပါ တယ်၊ စရိတ် အခက်အခဲကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ့ကျန်းမာရေး ကြောင့်ပါ။

အကြွေး... အကြွေးကတော့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့သူတွေပဲ။ အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ တင်လိုက်၊ ဆပ်လိုက်၊ ထပ်ချေးလိုက်ပေါ့။ ဟင်း... ဟင်း...၊ အကြွေးမရှိရင် ပျင်းစရာကြီး။ ကျွန်မဆိုင်ရှေ့က အစ်မကြီးဆို ကျွန်မကို ‘ကြွေးလေးဘာလေး ချေးလို့ကောင်းအောင် ငါ့လို ရွှေရည်စိမ်လေး တစ်ဆင်စာလောက် လုပ်ဝတ်ထားစမ်းပါအေ’လို့ အမြဲပြောတယ်။ မဝတ် တတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလေးနေ တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အမေကလည်း ဒါမျိုး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်

တွေ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကတိတစ်လုံးနဲ့ ရိုးရိုး သားသား လုပ်စားနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မလေ၊ အခုမှ အမေ့ကို ပိုပိုပြီးသနားတယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အဖေဆုံး သွားတာ၊ အငယ်ကောင်ဆို အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ အဖေ့ကိုမြင်တောင်မမြင် ဖူးလိုက်ဘူး။ အမေတစ်ယောက်တည်း ကျွန်မတို့ကို ခြေမဲ့လက်မဲ့ဘဝနဲ့ တစ်ဘက်ကလည်း စီးပွားရှာရ၊ တစ်ဘက်ကလည်း သားသမီးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရနဲ့ ကျွန်မတို့မှာ မျက်နှာမငယ်ဘဲ လူလားမြောက်ခဲ့ကြ တာ ပြန်တွေးကြည့်လေ အမေ့ကို သနားလေ၊ ကြည်ညိုလေပဲ။ ကျွန်မတို့ မှာ အခုအချိန် လူစေ့တက်စေ့ မအားကြတာတောင် ဒီအိမ်ထောင်တာဝန် ကြီးကို ဟန်မပျက်ရုံလောက် ထိန်းနေရတာ။

အငယ်ကောင်လား၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာလို့ အငယ်ကောင် အကြောင်း မေးတာလဲ၊ ကျွန်မက အငယ်ကောင်အကြောင်း မပြောချင် ဘူး။ အမေ့ကိုတောင် သူ့အကြောင်း အကုန်မပြောပြဘူး။ ပြောရင် အမေက ရောဂါတိုးဦးမှာ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့၊ ကျွန်မတို့ကသာ အငယ်ကောင် လေး၊ အငယ်ဆုံးလေးဆိုပြီး အရင်လိုပဲ ပြောပြောနေကြတာ။ သူ့အသက် က သုံးဆယ်ကျော်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ကလေးတောင် နှစ်ယောက်ရနေပြီ။ စီးပွားရေးလား၊ ကြွေးလည်ပင်းခိုက်နေပြီ။ မပြောချင်ဘူးဆိုတာ အဲဒါ တွေပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ သူကတော့ ဆိုးကိုဆိုးတာ။ ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားရင် ဒီလောက်မဖြစ်ပါဘူး။ အလုပ်အပေါ်မှာမှ အာရုံမရှိတာ။ ခုချိန်ထိ အိမ်တစ်ဆောင်မီးတပြောင် မနေနိုင်သေးဘူး။ အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ယောက္ခမအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ။ မိန်းမက ဗိုက်နဲ့။ အခုဆို နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ဗိုက်ပေါ့။ သူ့အလုပ်က တကယ်ဆို ဝင်ငွေက မဆိုးပါဘူး။ ကက်ဆက်တို့၊ မီးပူတို့ပြင်တာ။ အလုပ်အပေါ်မှာ အာရုံ

မထားဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ သူများအပ်တဲ့ပစ္စည်းကို အချိန်မီ မပေးနိုင်ဘူး။
 နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နဲ့ ကတိတွေပျက်ပြီး ဘယ်သူမှ အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။
 သူ့ကို သွားကြည့်လိုက်ရင် တစ်နေ့တစ်နေ့ စာရွက်တစ်ရွက်၊ ဘောပင်
 တစ်ချောင်းနဲ့ ဘာတွေထိုင်ထိုင်တွက်နေမှန်း မသိဘူး။ ကျောင်းနေတုန်း
 ကသာ အဲသည်လောက်ကြိုးစားရင် ခုလို ဆယ်တန်းသုံးနှစ်ကျပြီး
 ကျောင်းမထွက်ရတဲ့အပြင် သင်္ချာဂုဏ်ထူးတောင် ပါဦးမယ်။

အမယ်.. လင်နဲ့မယားကလည်း လိုက်တယ်ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊
 မိန်းမက သူ့ဗိုက်နဲ့သူ လေးတာလည်း လေးတာပေါ့။ ယောက်ျားနားမှာ
 ပုံပုံကြီးထိုင်ပြီး သူပါရောပြီး တွက်နေလိုက်ကြတာ။ ကလေးတွေမှာ
 အချိန်နဲ့ ရေမချိုးရ၊ ထမင်းမစားရ ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ။
 ပေပွညစ်ပတ်နေတာပဲ။ သည့်ထက် ပိုဆိုးတာက သူများအပ်ထားတဲ့
 ပစ္စည်းကို အချိန်မီ ပြင်မပေးတဲ့အပြင် သူတို့ဗိုက်ဆံလိုတဲ့ နေ့မျိုးဆို
 အဲဒါတွေကို ခဏတစ်ဖြုတ်ဆိုပြီး သွားပေါင်သေးသတဲ့။ နံနက်ဆယ်နာရီ
 ဆို သေချာပေါက် ပိုက်ဆံရတော့မယ်၊ နေ့လယ်နှစ်နာရီဆို သေချာ
 ပေါက် ပြန်ရွေးပါ့မယ်နဲ့ ပြောပြောပြီး ဆုံးသွားလို့ ပစ္စည်းရှင်နဲ့ ပြဿနာ
 တက်ပြီး အရပ်ထဲ မျက်နှာပျက်ရတာတွေကို ကျွန်မတို့မှာ ရှက်လွန်းလို့
 ဘယ်သူနဲ့မှ သူ့အကြောင်း လက်ခံမပြောဝံ့ဘူး။ အမေက အိပ်ရာထဲ
 အနေများပြီး အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရလို့ တော်သေးတယ်။ ဒါတောင်
 အိမ်လာလည်တဲ့ ဧည့်သည်တွေများ အမေ့ရှေ့ သူ့အကြောင်း တစ်ခုခု
 ပြောမလား၊ တိုင်မလားနဲ့ စိုးရိမ်ရတာ တထိတ်ထိတ်။ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေကျ
 တော့ သွားကိုပိတ်ထားရတယ်။ အမေ့ဆီရောက်ရင် သူ့အကြောင်း
 စကားမစပ်မိဖို့၊ အမေမေးရင်လည်း ဆိုးဆိုးရွားရွားမပြောဖို့။ အိမ်မှာ
 အလုပ်များရတဲ့ကြားထဲ မနေနိုင်တဲ့ မမက သူ့ကလေးတွေ ခေါ်ခေါ်ပြီး

ကျွေးရမွေးရ၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရတာက အဆစ်ပါသေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရေ။ တစ်ခါတလေ သူတို့လင်မယား အိမ်လာရင် အမေက သူ့သားလေးကိုကြည့်ကြည့်ပြီး ပိန်လိုတဲ့၊ သနားနေသေးတယ်။ သားရယ် အလုပ်တွေဖိပြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါဦးလို့ သတိပေး တော့ ကျွန်မတို့က ရယ်ချင်တယ်။ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွေနဲ့ သူ့ခမျာ သိပ်ပင်ပန်းရှာနေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အပြင်က သတင်းတွေ များကြားရင် အမေ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး။

မမက တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မကို ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။ ငါတို့မှာ အပူမရှာဘဲ အပျိုကြီးလုပ်နေခါမှ အစ်ကို့ကလေးထိန်းရ၊ မောင့်ကလေးထိန်းရနဲ့ မသက်မသာရှိလိုက်တာ။ ဘာထူးလဲ၊ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာကမှ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သားနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေရဦးမယ်တဲ့။ ပြီးတော့လည်း သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားပြီးမှ ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။ အေး... အဲဒီလို အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ပြန်တော့လည်း ငါ့မောင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ တွေ့နေရင်တော့ အကျိုး နည်းရောပဲတဲ့၊ အခု သူတို့ကလေးတွေကိုမှ လုပ်မပေးချင်ရင် မျက်စိ စုံမှိတ်ပြီး ပစ်ထားလို့ရသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ကျရင် ရမှာမဟုတ် တော့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ငါကလည်း သူ့မိန်းမလို မနေတတ်တာနဲ့ ဒူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေရမှာ သေချာတယ်တဲ့။ ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါ တယ်။ ဘာမှ ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်စရာမလိုပါဘူး မမရာ။ ဒီခေတ်ကြီး ထဲမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ အားကိုးဖို့စိတ်မကူးနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အရည်အချင်းရှိအောင် ကြိုးစား။ မေမေ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လို ပျိုးထောင် လာသလဲ၊ မေမေ့ အရည်အချင်းမျိုးရှိရင် ဆင်းရဲတာတောင် ပြောင်ပြောင်

ဆင်းရဲပြီး သိက္ခာရှိရှိမဲ့မှာပါ။ မမ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ရှိရင် ပြုသာပြု။ သူ့ရှာမကျွေးလည်း ကိုယ်ရှာကျွေးလို့ရတာပဲလို့ နောက်တော့ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးရော။ စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ သူက ပိုက်ဆံမှမရှာတတ်ဘဲ။ မမက တကယ့်လူ့ဖြောင့်စိတ်တိုကြီး။ သူ့စိတ်တိုရင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ မျက်နှာကြီးမှုန်ပြီး အိမ်အလုပ်တွေ အရင်ထက်ပိုပြီး မဲလုပ်နေရော။ အဲဒါနဲ့ ပြန်ချော့ရတယ်။ အလကားပြောတာပါ မမရယ်။ အခုခေတ်က ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ရင်ပေါင်တန်းတဲ့ ခေတ်ရောက်နေပြီ။ ‘မောင်တစ် ကျိတ်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်မရှိသောမိန်းမသည် မတင့်တယ်’တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းအယူအဆတွေ ဘေးရောက်ကုန်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဘဝ အတွက် တစ်သက်လုံး တကယ်လုံခြုံမှုပေးနိုင်တာက ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့ အတွေး အခေါ်နဲ့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အရွယ် ဖြစ်ဖြစ် တင့်တယ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ မမသာမရှိရင် ထမင်း တောင် အချိန်မှန်မှန် စားရမှာမဟုတ်ဘူး။ အမေလည်း သည်လောက် အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်မတို့ ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်း နဲ့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် စီးပွားရှာနိုင်တာ၊ အမေ သည်လောက် အသက် ရှည်နေတာ မမရဲ့အစွမ်းအစကြောင့်လို့ ပြောလိုက်မှ မမ စိတ်လက် ကြည်လင်သွားတယ်။

* * *

ရှင်... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်မကူးပါဘူး။ ကျွန်မက သာတောင်စိတ်ကုန်သေးတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့နေမြင်နေရတာတွေဟာ တစ်ချက်မှ ဘဝင်ကျစရာကို မရှိဘူး။ မရသေးခင်သာ အထင်ကြီးစရာတွေ၊ အားကျစရာတွေနဲ့ ဟန်ပြကောင်းပြီး ရလည်းရရော ဒုက္ခများတော့တာပဲ။ သူများပစ္စည်းနဲ့ ‘ဂိုက်’ ထုတ်နေခဲ့တာတို့၊ ချေးငှားပြီး ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးခဲ့တာတို့ အကုန်ပေါ်တော့တာပဲ။ အဲဒီကျ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့မိန်းမဖြစ်သွားပြီ။ သူကလည်း တစ်သက်လုံး ဟန်ဆောင်မထားနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ မျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကုန်ရော။ လောကမှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူတွေကို ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ပြီးတော့ မေမေက ပြောဖူးတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုရင် သေသေချာချာ လေ့လာပြီးမှပြုကြတဲ့။ တို့အမျိုးဟာ လင်ကံမကောင်းဘူးတဲ့။ ကျွန်မနားထဲ စွဲနေတယ်။ အဲ.. ဒေါ်ဒေါ်မပါဘူးနော်။ ဦးက အခုအချိန်ထိ ဒေါ်ဒေါ်ကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေတာပဲ။ အခုလို ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာတောင် အခြေနဲ့အနေနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားနိုင်တယ်။ စကားတွေလည်း ပြောလိုက်တာ အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူးနော်။ သန်းခေါင်တောင် ကျော်သွားပြီ။ ဦးလည်း ပြန်မလာသေးပါလား။ အလုပ်တွေများနေပြီထင်တယ်။ ရှင်...မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောတာလဲ၊ အပုလေး... အဲ...အငယ်လေး... ဟင်... အငယ်လေးဆီ သွားတယ်ဟုတ်လား။ ဘုရား... ဘုရား၊ ဦးအသက်က မေမေထက် နှစ်နှစ်ပဲ ငယ်တယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ထက် တစ်နှစ်ကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးလဲ ဦးမှာရှိတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ။

ကဲပါ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်ဖို့ ဝယ်လာတဲ့ ငါးရဲ့ ခြောက်ရယ်၊ ပုစွန်ချဉ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို မတွေ့တာ ကြာတာရော၊

အမေ့ရှေ့မှာ မပြောရဲတဲ့စကားတွေ၊ သူတစ်စိမ်းတွေရှေ့မှာ ရင်မဖွင့်
 ချင်တဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပဲမေးပြီး ဘာမှပြန်ပြောလို့
 မရတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေနဲ့ ဒုက္ခပေးမိတဲ့
 အတွက်ပါ ဝါကျွတ်အမီ ရောကန်တော့လို့က်ပါတယ်...၊ အို...
 ဒေါ်ဒေါ်ရယ် မငိုပါနဲ့။ ။

* * * * *